

Giao Giao

Xin Hãy Đừng Quên

Tập 1

Chiều xuống thật nhẹ , những tia nắng cuối ngày trải yếu ớt trên sườn núi thoai thoải một màu vàng nhạt. Hỉ Bình trầm ngâm đôi mắt nhìn ra khơi , như đang cố đếm những con "thiên nga" mà sóng biển tạo thành đang tầng tầng lớp lớp xô dạt vào bãi cát phẳng lì , im lìm say ngủ.

Chợt từ nơi xa , một hòn đá to rơi tồm xuống mặt biển , tạo nên văng nước trắng xóa , văng tung tóe lên mặt , đầu tóc và cả người Hỉ Bình làm anh ướt sũng. Cau có , Bình bật đứng lên , vừa vuốt mặt bị nước vừa hét to :

– Nè ! Ai chơi kiểu gì kỳ khôì vậy ?

Đáp lại lời anh là tiếng rì rào của sóng đùa cùng cát và gió. Phóng tầm nhìn , đảo nhanh lục tìm chung quanh , cũng chẳng thấy ai ngoài mình , Hỉ Bình lại ngồi xuống nơi cũ. Anh tựa lưng vào kè đá rồi lim dim khép mắt , nhưng chỉ được dăm ba phút bình yên thôi. Bỗng một trận mưa rào , mang theo cả cuồng phong , bão cát , đổ trùn xuống người anh đến tối tăm mặt mũi. Khi mà Bình mở mắt ra

được thì ... Chao ôi ! Toàn thân anh đã thành người cát mắt rồi.

Bực tức , Bình hét lên :

– Đủ rồi đó ! Có ngon thì ra đi , chơi mất dạy quá. Ma quỷ hay yêu tinh hả ? Thật quá lắm

– Hì hì hì

Tiếng cười the thé âm giọng con gái , nhưng cổ tạo ồm ồm như tiếng con trai càng khiến cho Hỉ Bình khó chịu , vì nghĩ mình bị chơi khăm.

Nhắm được nơi phát ra tiếng cười , Hỉ Bình phóng nhanh tới , rồi dừng chân lại , khi mà trước mắt anh là hình thù kỳ quái của ai đó.

Ăn mặc y như con trai , cái loại quý tử hay quậy phá , nhưng khuôn mặt thì đeo kính đen che gần hết. Đáng chú ý nhất là mái tóc "xù lông nhím".

– Nè ! Đàn ông hay con gái hả ? Hay là "pê- Đê" ? Dám lắm à. -

Bình soi mói quan sát - Cái thứ nửa âm nửa dương này khó xài lắm.

Thật ra , "đăng ấy" muốn gì mà theo phá rồi mãi thế ?

Cái hình thù kỳ quái ấy không thèm trả lời Hỉ Bình tiếng nào , nhưng bây giờ anh đã đoán được một trăm phần trăm là con gái rồi , bởi vừa nhận lấy mùi hương nhẹ thoảng bay theo chiều gió.

– Cô... chắc chắn là con gái rồi , đúng không nào ?

– Ừ thì sao ? - Bảo Trân hình mũi hỏi ngược lại - Có đui mới bảo tui là con trai hay "pê- Đê".

– Cô mắng xiên tôi đấy à ? - Hỉ Bình cười nhẹ , tiếp - Ăn mặc cái ngữ này , người ta đoán sai cũng đâu thể trách được. Và lại , sự thật để nói là tôi đến tận đây không phải xem coi con trai hay gái , mà cố ý muốn rõ lý do bị đối xử quá đáng như vừa rồi ?

- Ý của anh là...
- Chính cô đổ bụi cát lên người tôi - Bình quả quyết - - Còn nữa , cô cũng là thủ phạm ném đá giấu tay làm nước bắn ướt tôi.
- Anh vịn vào đâu mà nói vậy ? - Bảo Trân chống tay lên mạn sườn nghênh mặt hỏi - Không có chứng cứ muốn nói sao cũng được à ?
- Cô dám làm , dám chịu mới ngon.
- Dĩ nhiên ! - Trân nhún vai - Tôi chẳng sợ gì cả. Nhưng thật đáng tiếc là ... không có làm. À !
- Cô thề đi !
- Ngu sao ? Tôi không làm thì tại sao phải thề.
- Chắc chắn là cô chứ không ai khác. Bởi vì giờ này ở khu vực quanh đây chẳng có ai ngoài tôi với cô Mà tôi lại là nạn nhân.
- Nói vậy , anh cho là tôi thủ đoạn ?
- Cô nghĩ đi.

Bình khoanh tay nhìn trừng vào Bảo Trân như muốn thị uy.

Nhưng anh lại không ngờ mình bị phản đòn bất thành lình bắng một cái tát như trời giáng.

“Bốp”.

- Tôi cảnh cáo anh nha - Trân lớn tiếng - Thấy mới nói đó.
- Cô- Bình đưa tay xoa má - Cô là con gái , nếu không thì
- Anh làm được gì tôi nào ? - Trân chanh chua - Ai biểu hồ đồ làm gì. Một cái tát còn quá nhẹ đấy.
- Được. Coi như tôi thua cô , sẽ có ngày tôi đòi lại công bằng cho mình.
- Tôi chờ đó.

Nói xong , Trân lè lưởi và rùn vai rồi bỏ đi nhanh xuống khỏi triền dốc.

Giờ này bãi biển Nha Trang đã thật vắng. Bờ cát trắng phẳng lì nằm phơi mình đón gió ngoài khơi đưa vào , trong lành và thật êm ái. Nước biển xanh sủi bọt trắng xóa tạo nên khung cảnh thật tuyệt vời , nên thơ , nhưng lòng Hỉ Bình hậm hực nhìn theo cái bóng con gái hung tợn vừa cho anh một cái tát nẩy lửa.

Anh lắc nhẹ đầu , như cố xua đi sự xui xẻo bức dọc , rồi thọc hai tay vào túi quần như bước dài theo bãi biển.

Hoàng hôn tắt lịm , ông mặt trời như bị nhấn chìm xuống tận đáy đại dương mênh mông , chỉ còn sót lại những tia nắng cuối cùng lẻ loi.

Buổi chiều thật đẹp như thế này mà đã bị Bảo Trân khuấy động , làm cho Hỉ Bình không còn tâm dạ đâu thưởng ngoạn.

– Ồi , tôi đau quá !

Tiếng con gái cất lên thảng thốt ở khúc quanh bị che tầm nhìn bờ hàng cây thùy dương ven biển.

– Có ai đó không ... làm ơn cứu giúp tôi đi !

Tiếng kêu rên đong đầy nước mắt và đau đớn. Cau nhẹ mảy , bỏ ngoài tai bao lời rên rỉ ấy , Bình lui nhanh ra nơi xe đậu. Có lẽ lòng anh vẫn còn hờn oán con gái , vì bị cái tát vô duyên lẳng nhách , chẳng đáng bị chút nào.

– Ông ơi ! Ông làm ơn giúp tôi đi. Cái chân tôi bị Chảy máu nhiều lắm. Tôi xin ông đừng bỏ đi.

Cái lời lẽ thật đáng thương và tội nghiệp ấy đã làm Hỉ Bình chùn bước. Ngập ngừng mấy giây , anh mới bước nhanh tới nơi kêu cứu

đó. Trước mắt Bình là một cô gái với đôi mắt đầy lệ và cái chân trái đỏ thẫm máu.

– Cô ... sao thế này ? - Bình bước gấp đến lo âu hỏi - Đưa tôi xem nào.

– Ông ơi ! Tôi đau lắm đó - Cô gái run rẩy nói - Xin làm ơn nhẹ tay giúp.

– Ờ ... Tôi biết rồi mà - - Bình dịu dàng - Cô yên tâm đi... Ngoan nào , sẽ không còn đau nữa đâu.

Bàn tay anh nâng nhẹ cái bàn chân nhỏ nhắn xinh xắn và ân cần phỉa sạch lớp cát dính quanh vết thương đang tuôn máu :

– Vết cắt sâu quá ! Làm sao ra nông nỗi này chứ ? Cô bỏ dép đi chân trần à ?

– Vâng. Bởi vì tôi nghĩ bãi sạch và đẹp quá nên ... sơ ý. Nào ngờ , vỏ ốc bị bẻ cắt vào da. Đau lắm ông ạ.

– Ừ. Dĩ nhiên phải đau thôi.

Bình nhẹ nhàng như một vị bác sĩ thật sự. Rồi không ngần ngại lôi từ túi áo ra cái khăn tay trắng tinh , anh băng nhanh vết đứt.

– Ông ơi ... đừng ... đừng làm thế ạ. Cái khăn của ông ...

– Có gì đâu chứ. Đang cần dùng thì phải thế. Xin cô đừng ngại.

– Nhưng như vậy Tôi áy náy lắm.

– Xong rồi. Nào , vịn vào tay tôi nè , đứng lên thử đi và đừng khóc nữa.

Bình xòe tay chờ đợi. Không chút e dè cô gái , đặt nhẹ bàn tay của mình và tin tưởng nắm chặt lấy tay Bình đứng lên. Cô chớp nhanh đôi mắt còn đọng lệ quanh bờ mi cao vút , khuôn mặt xinh đẹp như

bừng sáng tin yêu cuộc sống.

Thật sự mà nói , chơ đến tận bây giờ Hỉ Bình mới có dịp ngắm nhìn kỹ nét duyên dáng , khả ái của cô gái lạ. Đôi mắt trong veo phẳng lạnh như nước hồ thu lẫn tẩn , gợn nhẹ nổi xúc động vì sự tao ngộ bất ngờ này. Nhất là đôi môi mọng đỏ nũng nịu như hé nở nụ cười , có thể nói đôi môi ấy đủ làm say đắm khách mày râu như Bình.

Trời ạ ! - Hỉ Bình kêu thầm - Người từ đâu đến đẹp quá thế này.

– Anh này

Cô gái gọi nhỏ , khi thấy Bình như ngây người nhìn sửng mình cô e ấp như một nụ hồng chớm nở , ngọt ngào đỏ ửng đôi má tinh nguyên. Cô gái cúi thấp mặt để tạo lại sự tự tin cho chính mình :

– Anh ... anh ơi ! Anh sao thế ? - Giọng cô ngọt lịm , nũng nịu.

– Ờ Không. Không có gì. - Bình giật mình khò lấp - Cô gọi tôi ?

– Vâng. Xin lỗi nha ... Tôi đã làm khuấy động suy tư của anh.

– Ồ ! Làm gì có chứ ?

Bình thoáng lúng túng vì bị bắt quả tang ánh mắt thôi miên của mình.

– Anh đi dạo ?

– Phải.

– Chỉ một mình thôi ư ? - Cô gái cười nhẹ - Không có anh giúp , tôi thật sự không biết phải làm sao ? À , phải ! Tên của tôi là Như Thi. Thế còn anh ?

– Hỉ Bình.

– Anh là người Hoa ? - Cô gái mạnh dạn hẳn lên.

- Ủ - Bình gật đầu - Nhà ... Như Thi ở gần đây chứ ?
- Dạ phải. Nhưng chỉ là nơi nghỉ mát , còn gia đình cha mẹ đều ở tận thành phố H.C.M.
- Xa quá.

Bình chép miệng như nuốt tiếc. Có lẽ thâm tâm anh nghĩ lần hạnh ngộ này chưa chắc sẽ có lần thứ hai , vì kẻ ở phần hoa , người ở biển khơi núi non hiểm trở , và chưa bao giờ anh có ý định rời xa nơi này đi nơi khác. Bởi vì nơi đây biển , gió , sóng và cát của xứ sở Nha Trang đã thấm vào tận xương thịt của Bình rồi. Anh yêu và rất yêu biển , như chính bản thân mình.

Cả hai im lặng đi bên nhau , mặt kệ màn đêm buông dần vào tối và mặc kệ luôn cái chân cà nhắc ... "xi cù que" của Như Thi.

Gió biển đêm thật mát , mang theo hương muồn mặn , làm rối tung mái tóc mượt mà của Như Thi.

- Hỉ Bình này !
- Thi nói đi.
- Sao ... mới quen mà Thi có cảm giác như đã thân nhau từ kiếp nào đó...

Giọng Như Thi như gió nồng thổi vào lòng Hỉ Bình một ngọn lửa vừa len lỏi giờ bỗng bùng cháy mãnh liệt. Bàn tay nhỏ bé se lạnh của Thi tìm tay Hỉ Bình , để rồi đan chặt lấy , làm trái tim con trai nhảy nhanh nhịp độ rối loạn của cảm xúc đầu đời.

- Hỉ Bình Em lạnh quá ! - Như Thi như nép sát vào ngực anh - Ôm em đi , anh Bình.

Vừa nói xong thì vòng tay Như Thi như vôi bạch tuột quấn lấy cổ Hỉ

Bình. Bờ môi xinh mọng hé nở như chờ đợi , để rồi mềm mại ấm áp đặt vào môi Hỉ Bình đến choáng váng ngất ngây , mà không tài nào anh cưỡng lại được.

Bình đón lấy với tất cả sự yếu đuối của trái tim anh con trai mới lớn và cả sự rạo rực lạ Kỳ của khám phá mới trong đời.

Đắm đuối say mê rồi cũng qua đi , Bình đỡ nhẹ Như Thi ôm vào vòng tay rần rỏ của mình và hôn nhẹ lên tóc ướt của cô , êm ái gọi nhỏ :

– Như Thi ! Ôi ! Cảm ơn em Em tuyệt vời quá Có lẽ anh là kẻ hạnh phúc nhất đời này.

– Em cũng thế. - Thi rúc mặt vào ngực Bình , với đôi mắt ánh lên điều gì đó - Bình ơi ! Anh không khinh em chứ ? Em ... yêu anh lắm ... đừng bao giờ bỏ rơi em nhé ! Ôi ! Thân em sao mà yếu đuối vụng dại quá.

Như Thi bật khóc tức tưởi , khiến con tim Hỉ Bình đau nhói. Anh ôm cô vào lòng yêu thương an ủi :

– Nín đi em ... đừng khóc nữa. Anh yêu em mãi mãi mà , không rời xa nhau đâu.

– Thật chứ anh yêu ?

– Ừ. - Hỉ Bình mê dại gật đầu.

– Vậy ... anh sẽ cưới em phải không ? Hỉ Bình ! Em sợ lắm khi bị anh bỏ rơi và quên mất. Em ... em không can tâm xa anh giây phút nào đâu. Bình ơi ! Đưa em về nhà anh đi.

– Ngay bây giờ ư ? - Bình như chững lại.

– Phải.

Như Thi ranh mãnh , kéo ghệt đầu Hỉ Bình xuống và êm ái tìm môi

anh lần nữa. Bây giờ , mọi thứ trên đời này đối với Hỉ Bình thật sự điều không quan trọng , ngoại trừ bao mật ngọt đầu đời anh đang tận hưởng mà Như Thi ban bố , cùng ... bao thủ đoạn đang chờ anh phía trước.

Ông Hỉ Cường giận dữ , đi từng bước một đến bên Hỉ Bình - Đứa con trai yêu thương - Với ánh mắt tràn đầy thất vọng. Trái tim người cha nơi ông đau nhói như thể bị ai đó đâm xuyên.

– Ba !

– Khỏi nói nữa ! - Ông khoát tay , đang giọng - Chuyện của con... ba không muốn nghe.

– Nhưng Như Thi đã....

– Ba mặc kệ. Tóm lại , con có gan làm phải có gan nhận lấy hậu quả và trách nhiệm. Đây là lời nói cuối cùng , cứ coi như ba không có đứa con này.

Ông thở hắt ra , vẻ mệt mỏi lẫn chán nản. Chẳng biết vì tuổi già hay vì phiền muộn lo toan :

– Chuyện hôn nhân của con... ba không hề có ý kiến. Cưới ai cũng được , nhưng con nên xét kỹ lại lòng mình , xem đã được tình yêu chân thật tự con tim chưa , hay đó chỉ là nỗi đam mê vụng dại nhất thời.

– Thừa ba...

– Hỉ Bình ! - Ông Cường chột điệu giọng - Ba chẳng muốn làm con khó xử đâu. Nhưng với cô Như Thi này , nếu nhận xét của ba không lầm thì chẳng thể là người tốt được. Mới gặp đã yêu và dâng hiến.... tình cảm tuổi trẻ các người cũng chớp nhoáng như tiếng sét sao ?

– Ba à ! - Hỉ Bình bối rối lên tiếng - Bây giờ có nói gì cũng đã muộn cả rồi. Như Thi đã mang cốt nhục của con. Đứa bé vô tội , nó sẽ không có cha... thì thử hỏi con làm sao cam tâm chứ ? Thật sự mà nói là tại con quá vội vàng , cho nên mới có hậu quả thế này. Coi như con xin ba hãy vui lòng chấp nhận , rồi tình yêu sẽ được xây sau hôn lễ.

– Có thể à ? - Ông Cường gằn giọng - Nên nhớ , dòng đời nó vốn không suôn sẻ như con nghĩ đâu. Tuy nhiên , nếu con đã quyết định thì ba không cấm cản , nhưng phải có điều kiện.

– Xin ba cứ dạy.

Ông Cường nhíu sâu đôi chân mày khá lâu như đắn đo. Đôi mắt ông ưu tư nhìn làn khói thuốc lững lờ trôi nhẹ , để rồi loảng nhanh vào không gian theo chiều ngọn gió từ cánh cửa sổ mở rộng.

Rít những hơi thuốc dài liên tục , ông mới từ tốn nói , nhưng nghe kỹ thì quả quyết vô cùng :

– Ba chỉ có mỗi một mình con , cho nên không bao giờ muốn cuộc đời đầy đau khổ đến với con trai thân yêu của mình. Thế cho nên , ba buộc lòng từ bỏ con.

– Ba.... - Bình thảng thốt kêu lên.

– Con đừng nói gì nữa cả. Thời gian tới , ba sẽ trả lời rõ ràng với con tất cả.

Nói xong , ông mở tủ , lôi ra một tờ ngân phiếu đã chuẩn bị sẵn , đẩy về phía Hỉ Bình.

– Con cầm lấy đi mà lo hôn lễ. Ba không để con chịu thiệt thòi đâu. Nó là nửa gia tài này đó. Nhớ một điều , khi con ra đi rồi thì không

được quyền quay trở lại , kể cả lúc ba nhắm mắt.

Hỉ Bình xót xa nhìn cha. Trong một khoảng khắc ngắn ngủi , mà xem ra ông già đi hàng chục tuổi. Không nói thêm lời nào , ông Cường bước nhanh ra khỏi phòng Hỉ Bình.

Anh con trai tội nghiệp chỉ biết nhìn theo bóng cha với cả nỗi lòng rối rắm lẫn khổ sở vô cùng.

Vò đầu bức tai mãi , Bình cũng không tài nào giải quyết được bao lo toan phiền muộn đầy ứ cỗi lòng. Căn phòng gió này bỗng trở nên ngột ngạt đến khó thở , dù bao cửa sổ đều được mở rộng.

Uể oải , chán nản , Bình nằm dài ra ghế , tay gác qua đầu làm gối mà thở dài liên tục. Anh cố hỏi lòng mình xem đã yêu thật sự hay chưa đối với Như Thi , hay đó chỉ là trách nhiệm của người con trai... Lòng dạ anh nặng trĩu như treo đá.

– Hỉ Bình !

– Như Thi. Em đến rồi à ?

Bình ngồi dậy , miễn cưỡng thấy rõ. Bởi vì bây giờ anh chỉ muốn được yên ổn ngồi một mình , để thật bình tĩnh nhận rõ sự việc một cách tỉnh táo.

Liếc nhanh , Như Thi đã phần nào đoán được tâm trạng của Hỉ Bình. Cô sà vào lòng anh , ây yếm hôn nhẹ lên má Bình , thì thầm :

– Anh sao thế ? Buồn chuyện gì ?

– Đâu có. - Bình vòng tay ôm lấy Như Thi - Hôm nay em đẹp quá.

– Dĩ nhiên rồi. Em đẹp để được anh yêu mà. Nè ! Đứng lên đi , mình ra biển.

– Ngay bây giờ à ?

– Ủ. - Thi kéo tay Hỉ Bình - Lẹ lên đi , em không chịu nổi tính chậm chạp của anh đâu. À phải ! Ba anh thế nào rồi ? Có phản đối chuyện tụi mình cưới nhau không ? Hình như... nếu em đoán không lầm là ông chẳng ưa con dâu tương lai này lắm.

– Làm gì có chuyện đó chứ. Thôi nào cưng ạ , mình ra biển.

– Được.

Thi đắc ý bá tay Hỉ Bình cả hai ung dung ra cửa , mà không quên liếc nhanh về khu nhà đối diện với sự hài lòng thật sự chính bản thân mình.

Trong khi đó , từ ô cửa sổ , bà Bảo PHúc thở dài quay trở lại ghế.

– Nè....

Bà Như Quỳnh cố thân thiện nhưng lại không giấu nổi nụ cười đắc ý và chiến thắng đang nở mỹ mãn ở đôi môi , bóng ngời mỹ phẩm cao cấp :

– Bà thấy rõ rồi chứ ? Thế nào , tâm phục chưa vậy ? Bởi vậy mới nói , người ta sinh con đâu sinh được lòng , có phải thế không ?
Đừng nói tôi không nhắc để bà nhớ đó , Bảo Phúc. Đây là lần thứ hai bà thừa tôi rồi.

Nói xong , bà Như Quỳnh cười to sảng khoái và thích thú :

– Ngày xưa... cũng lấy đạo đức giả làm đầu mà chịu cay đắng suốt cuộc đời. Giờ con gái bà lại thua con gái tôi. Trời ạ... - Bà lại cười to lần nữa - Cái vinh quang này , có chết liền bây giờ , tôi cũng vui vẻ đó , giảm thọ vài ba năm cũng đáng.

– Như Quỳnh ! - Bà Bảo Phúc thở hắt ra cố nén nỗi đau lẫn bực tức -
Vậy bây giờ... bà tính sao ?

– Y như lời đã nói.

– Tức là.... bà hẳn không quên lời đã hứa với tôi chứ ?

Bà Quỳnh nhìn bà Phúc với ánh mắt thật sắc pha lẫn căm ghét , hờn ghen , cho dù tuổi xuân của họ đã qua đi theo dòng thời gian.

– Khi nào con gái tôi làm lễ cưới xong cùng Hỉ Bình thì mình bàn tiếp chuyện tới , được chứ ?

– Được - Bà Phúc cay đắng gật mạnh đầu - Tôi nhất định giữ đúng những gì đã nói , bà cứ yên tâm chờ đợi. Nhưng thật lòng để nói , hành động như mẹ con bà , tôi chưa hoàn toàn phục đâu.

– Vậy ư ! - Bà Quỳnh cười to bõn cợt - Đời là cuộc đua mà Bảo Phúc. Ai nhanh chân lẹ tay à chiến thắng , cho dù phải bất chấp thủ đoạn đó. Chẳng phải khi xưa bà từng bỏ cuộc chào thua tôi vì thủ đoạn này à ? Chỉ tại bà không đề phòng và quá khinh đối thủ thôi. Bây giờ bị mất chàng rể tương lai rồi mới ân hận , e đã quá muộn. Tôi... vui lắm đó , Bảo Phúc ạ. Vui vì lần thứ hai làm bà điêu đứng khổ sở hơn lần trước nhiều.

Giọng bà Như Quỳnh đột nhiên đay nghiến thù hận :

– Ngày xưa , nếu như bà không đột ngột xuất hiện thì tôi... đã có cuộc sống tràn đầy hạnh phúc rồi , chứ có phải ôm hận suốt mười mấy năm qua thế này đâu. Bảo Phúc ! Bà biết không. Cuộc đời bà trải hoa thêu gấm bao nhiêu.... là cuộc đời tôi gian truân nghèo khổ , thậm chí ê chề và đốn mạt bấy nhiêu đó. Cho nên... tôi căm giận mẹ con bà đến tận xương tủy. Đời tôi không trực tiếp trả hận được..... thì để con gái mình làm thay. Sao hả , bà nếm đủ vị đắng thất bại rồi chứ ?

– Bà..... - Bà Phúc uất nghẹn.

– Tôi bỏ công sức và tiền bạc bao lâu nay chẳng hề uống phí chút nào cả , bà thấy có đúng không ? Thôi nhé... đã tới lúc tôi kiêu từ , về để lo mua sắm và chuẩn bị lễ cưới cho con gái mình sánh duyên cùng con trai độc nhất của ông vua thủy sản miệt biển này rồi. Ái chà... - Bà Quỳnh xuyết xoa - Hỉ Bình giàu có lắm đó. Và con gái tôi không uống phí kiếp là người đâu , tha hồ hưởng giàu sang danh vọng , tha hồ mua sắm và ăn diện. Sanh con và dạy dỗ phải biết dạy đến mức đó đấy , Bà Phúc ạ. Thôi , không làm phiền bà nữa , tôi về đây nhé.

Bà Quỳnh đặc ý đi đã khá lâu mà bà Phúc vẫn ngồi im lặng như tượng đá. Toàn thân bà tê dại một nỗi đau quá lớn. Bởi vì bà thật sự không ngờ chuyện nói đùa ngày xưa mà Như Quỳnh còn mang mãi tận hôm nay. Bây giờ có muốn hỏi cũng không còn kịp , vì chẳng còn cơ hội.

– Mẹ !

Bảo Trân ủa vào như cơn lốc , miệng cười thật tươi và hồn nhiên choàng tay ôm lấy bà Phúc :

– Con đói bụng quá.... ăn cơm đi. Ủa ! Mẹ buồn à ! Sao thế chứ ? À phải ! Như Thi sắp đám cưới với gã khờ rồi đó. Hai tụi nó tình lắm.

Trân chặc lưỡi vô tư :

– Con nhỏ hay thiệt , mới ra có mấy ngày đã bắt xác được công tử biển Nha Trang. Kể ra , hẳn cũng khá điển trai , chỉ tại mỗi tội...

– Thôi đi ! - Bà Phúc đột ngột ngắt gồng - Con nói ít lại một chút cho mẹ nhờ.

Trân xụ mặt :

- Sao khi không mẹ la con ?
- Không la mắng sao được hả ? Người ta con gái , con cũng con gái , ấy thế mà tự nhìn lại mình đi , có giống ai không ?

Bà nhìn Bảo Trân trách cứ :

- Ăn mặc y như con trai , tóc lại tём cao , chuyên phá phách người khác. Con nói Hỉ Bình khờ , vậy mình là cái gì vậy ?
- Mẹ...
- Mẹ không nói , con tưởng mình còn nhỏ lắm chứ gì ? Gần hai mươi tuổi đầu rồi , tại sao không tự biết lo cho mình , đi mà tìm lấy một tấm chồng như con người ta phải hơn không ?
- Mẹ... - Bảo Trân phụng phịu - Con không ưa chuyện đó. Họ có chồng... thì mặc kệ họ , chẳng liên quan gì tới con cả. Tóm lại , con sẽ ở vậy với mẹ tới già luôn.
- Thôi đi cô... cho mẹ xin.

Bà Phúc lắc nhẹ đầu và thở hắt ra , bỏ đứng lên đến bên khung cửa sổ nhìn chăm chú qua khu biệt thự đối diện. Thỉnh thoảng lại thở dài , dù cố nén. Trong lòng bà bây giờ rối bời bao lo nghĩ , vì thật sự không biết nói thế nào cùng Bảo Trân.

- Mẹ Ơi ! Con ra biển chơi đây.

Nói xong , không đợi mẹ gật đầu cho phép là Trân thoát ngay ra khỏi cổng , phóng vọt lên chiếc xe đạp thể thao , lao đi. Có muốn cản cũng không kịp , bà Phúc đành quay trở vào , và lại ngồi phịch xuống ghế ngả người ra bệ dựa với đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi , để rồi từ khoá mắt ấy lặng lẽ trào nhanh đôi dòng lệ.

Như Thi cười to , nhìn xoáy vào Hỉ Bình đắc thắng lẫn cao ngạo :

– Anh ghen à ? Chuyện lạ đó.

– Cô.... cô im đi ! - Bình đột ngột hét lớn và đập mạnh tay xuống bàn - Mau nói nhanh coi. Số tiền ở ngân hàng cô rút ra khi nào ? Nếu không rành rẽ , đừng trách tôi đó.

– Nè ! Rồi anh sẽ làm được gì em hả Bình ?

Như Thi đột ngột hạ giọng , nhưng lại thách thức ồm ồm. Cô chanh chua kề sát má mình vào mũi Hỉ Bình mơn man :

– Nó là của em mà. Anh đừng quên ai đứng tên nhé.

– Cô...

– Gì chứ ? - Thi đột ngột đổi giọng đột ngột - Tức lắm à ? Bắt thang lên hỏi ông trời đi... có tiền cho gái có đòi được không. Còn nữa , số tiền đó cũng là tiền cưới của anh cưới tôi đấy , chẳng lý nào tôi không rút ra xài được. Suy cho cùng , anh được tôi với món tiền không nhỏ đó , cũng đâu có gì gọi là quá đáng , phải không nào ?

Thi nhún vai tiếp :

– Muốn được lên bổng lai tiên cảnh thì kẻ phàm trần phải thế nào , anh rõ rồi đó.

– Không nói nhiều ! - Hỉ Bình vụt đứng lên cố nén giọng từ tốn - Em nói rõ đi. Tiền đó chi xài vào đâu ?

Giọng anh đằng ngắt niềm xót xa :

– Thôi , khỏi nói nữa. Chúng ta chia tay từ giờ phút này có lẽ hay hơn nhiều. Coi như anh bị thua bạc đến sạt nghiệp thảm hại đi.

– Nè ! Là tự anh đề nghị đó nhé.

Thi thản nhiên đến độ lạnh lùng , tréo đôi chân thon dài ngà ngọc

mà có một khoảng thời gian ngắn Hỉ Bình đam mê đến quên hết và bỏ ngoài tai không lời khuyên lớn , thậm chí dỗi dành van xin của ba mình. Bây giờ nhìn nó , anh đứng đưng đến lạ lẫm và thật lòng đau khổ vì sự vội vã ngu muội , hơn là tê tái xót xa vì cuộc hôn nhân ngắn ngủi này.

– Sao hả ?- Như Thi phì phà điều thuốc rực cháy trên đôi môi son đỏ được kẻ rất công phu và gợi cảm - Anh hồi hận rồi à ?

– Không.- Bình nhìn xoáy vào Thi - Coi như tôi chịu thua cô vì sự lẫm lẫm của mình. Chia tay là hơn.

– Dễ dàng thế sao ?

– Vậy em còn muốn gì ? Tôi... tôi không còn gì để cho em cả , ngoại trừ cái thằng người đàn độn làm bình phong che chắn gió và trò hề để thiên hạ đàm tiếu bấy lâu nay. Chỉ hơn ba tháng sau hôn lễ từng bừng thôi , thật ra , tôi đã chán ngán đến tận cổ cảnh vợ hờ chồng tạm rồi. Tôi xin em... buông tha giùm tôi đi Như Thi. Hãy coi như còn lưu giữ lại chút tình.

– Ha... ha.... ha.

Như Thi bật cười to đầy cao ngạo :

– Anh sợ tôi đến nỗi phải van xin đấy à ? Được thôi... muốn thế nào tôi cũng chịu. Nhưng có điều cần nói rõ để cả hai khỏi thấy ảm ức về sau này. Anh tưởng mình anh lẫm ư ? - Thi cay cú - Tôi còn lẫm xa hơn anh nhiều đó.

– Em lẫm gì nơi tôi ?

– Nhiều lắm. Thật ra , tôi cứ ngỡ anh giàu nứt vách đồ tường kia. Ai dè cưới nhau rồi mới hay chỉ có mấy mươi triệu lẻ. Oan uổng cho tôi

biết bao.

– Em....

– Nể biết trước là thế này , thì tôi cần quái gì giành giật tranh đoạt.

– Em nói tranh đoạt... là thế nào ? Ai tranh với ai hả ?

– Tại sao tôi phải nói với anh ? - Thi cười nửa miệng - Chuyện của tôi còn lo chưa xong , có đâu lo cho thiên hạ. Anh tự tìm hiểu đi.

– Tóm lại , em nghĩ sao về lời tôi đề nghị ?

– Thì cứ như anh nói.

– Em chịu ly hôn ?

– Ủ. - Thi nhướn cau mày - Tôi không thể sống cảnh nghèo nàn cơ cực được. Làm chồng không đủ khả năng lo cho vợ thì thà tôi ở giá còn hơn , tha hồ đi ngang về tắt. Tha hồ kẻ đón người đưa , cầu lụy xin ban bố chút tình.

Bình nhìn sững Như Thi , như thể không tin vào đôi tai mình vừa nghe bao lời lẽ sống sượng bần thiêu đó được thoát ra ở bờ môi khả ái này. Trong anh , tình cảm nhất thời bỗng bột đã qua , chỉ còn chẳng là sự ghê tởm miệt thị.

– Nè ! Làm gì nhìn sững tôi hả ? Hay anh nuôi tiếc ? Cũng phải thôi , Hỉ Bình. Tôi thừa khả năng để nhận biết rõ ưu điểm trời ban của mình chứ. Nói thật nha , trừ khi tôi không muốn , chứ hể muốn là khó người đàn ông , con trai nào không điều đứng và.... nếu tôi nhớ không lầm thì anh cũng chẳng ngoại lệ.

– Phải - Bình cay cú gật đầu - Tôi đã chẳng nói là thua em rồi ư ?

Chưa bao giờ tôi muốn tự do như thế này. Đơn nè , em ký đi , phần tôi đã ký rồi.

Thái độ lạnh lùng ghét bỏ dừng dừng đến xa lạ này của Hỉ Bình làm tự ái Như Thi nổi lên. Cái tính kiêu kỳ của người con gái đẹp làm cô nổi cáu.

– Tôi chưa muốn ký - Thi khoanh tay nghênh mặt - Anh càng chán ghét tôi.... tôi càng muốn xuất hiện trước mắt anh ngày một.

– Cô....- Bình búng giận nhưng cố nén - Thôi được , ký hay không thì tùy. Nhưng từ hôm nay , thân ai nấy lo , đường ai nấy bước. Tóm lại , tôi mặc kệ cô muốn ra sao tùy thích.

Nói xong , Hỉ Bình bỏ đứng lên và lăm lũi đi nhanh ra cửa với một tâm trạng tối ừ đặc quách. Cái ý được đi xa chợt bùng lên mãnh liệt. Điều duy nhất bây giờ còn đọng trong lòng anh là ông Cường , người cha thân yêu vô cùng , cái thân già hiu quạnh , càng làm cho Bình xe thắt lẫn giận dữ , với sự mù quáng bất hiểu của một đứa con.

Đôi chân như quen thuộc đưa anh về nơi nhà cũ. Tần ngần khá lâu , Bình mới đủ can đảm để đẩy cổng bước vào nhà. Ở đây , mọi thứ sao im lặng quá thế này. Bình hốt hoảng gọi lớn.

– Ba ! Ba ơi !

Miệng gọi , mà đôi chân anh rảo nhanh tìm kiếm.

– Ba... Ba ơi !

– Ai vậy , đợi một chút - Bảo Trân từ trong nhà chạy ào ra - Chị về rồi hả ?

– Cô là ai vậy ? Sao ở nhà tôi ? - Bình cau mày hơi nhanh - Ba tôi đâu ?

– Nhà anh à ? - Trân dài giọng - Nói mà không biết mắc cỡ. Còn nữa ba anh sao lại hỏi tôi chứ ?

– Cô...

– Cô cô cái gì hả ? - Trân cắt ngang rồi bấu môi ché bai - Còn nhớ ở đây có một người cha à ? Mấy tháng trời lo hưởng hạnh phúc , tôi tưởng lương tâm một đứa con như anh bị trôi sông mất rồi đó. Nói thật lòng nha... trên đời này , dám chỉ có một mình anh là đứa con bất hiếu ngần ấy thôi đấy. Uống phí công lao nuôi dưỡng của bác Cường

– Tôi... tôi biết mình có lỗi lớn - Bình cúi mặt - Những lời cô nói thật không oan chút nào. Cô ơi ! Làm ơn nói xem , ba tôi hiện giờ đang ở đâu đi... Tôi xin cô.

– Không thềm nói - Bảo Trân có vẻ giận - Anh tự tìm đi.

Nói xong , cô quay bước bỏ đi thẳng về nhà mình , không quên ném lại cái nhìn thiếu thiện cảm.

Lắc nhẹ đầu , Bình đi vội vào nhà và đến bên cửa phòng của cha gọi nhỏ.

– Ba... ba ơi !

Đáp lại lời Bình chỉ là sự im lặng đến lạnh lùng :

– Ba ơi ! Con xin lỗi. Ba mở cửa và hãy trách mắng con đi... Xin ba đừng giận thế này... con thật sự không chịu được.

– Thôi đi ông tướng - Bảo Trân đột ngột lên tiếng từ phía sau lưng Hỉ Bình - Ba anh đâu có ở nhà mà xin lỗi chứ.

– Vậy... ba tôi đi đâu ? Cô... cô làm ơn nói hộ giùm... Tôi đang nóng lòng muốn biết.

– Hứ ! Càng nói càng thấy ghét và khó ưa. Thật lòng nha... tôi không muốn nói ba anh hiện ở đâu và thế nào , để cho cả đời này

anh hối hận đó. Nhưng anh nghĩ tình ông.... nên chẳng nữa.

– Vậy... cô nói ngay cho. Linh tính như báo với tôi rằng... có điều gì đó đã xảy ra cho ba tôi , phải không ?

– Ủ. - Bảo Trân gật nhẹ đầu , và đôi mắt cũng đã long lanh lệ - Ông bệnh nặng lắm , một chứng bệnh nan y , nên...- Giọng Bảo Trân bỗng nghẹn lại - Mẹ tôi đưa ba anh vào Sài Gòn chữa trị gần một tháng nay rồi.

– Trời ơi ! Cô.... cô nói thật à ? - Bình run rẩy.

– Tôi gạt anh lợi lộc gì chứ ? - Trân quệt ngang nước mắt - Căn nhà vắng chủ này cũng là tôi trông coi , bởi ý ông không chịu báo tin cho anh rõ thôi.

– Ba ơi...

Bình ngồi phịch xuống ghế ôm lấy đầu đau đớn , mà nghe thấm thía cả cõi lòng niềm hối hận vô biên.

– Nè ! Biết tin rồi , sao còn ngồi như tượng đá vậy. Đi đi chứ - Trân đẩy mạnh vai Bình thúc giục - Nhanh lên đi , kéo không còn kịp đó. Lúc sáng , mẹ tôi gọi điện ra , nói ba anh nguy kịch lắm rồi.

Những lời Bảo Trân nói như mũi dao nhọn xuyên thẳng vào tâm tư Hi Bình. Anh cắn chặt quai hàm nhưng vẫn nghe nhức buốt tận cùng tế bào da thịt.

– Anh điếc rồi à ? Tôi nói có nghe không vậy ? Sao chưa chịu đi hả ? Đúng là một đứa con trời đánh , thánh vật , bất hiếu , vô lương tâm - Trân giận dữ mắng - Ba anh có chết cũng một phần lớn vì tức giận con trai mình đần độn , ngu si , khờ khạo đó. Sanh loại con trai mê tình hơn hiếu thế này , thà đẻ hột gà , hột vịt bán đi được vài ngàn

có lẽ hay hơn nhiều. Cơ cực cả đời , chắt chiu nuôi con , nào ngờ khi khôn lớn lại nhân tâm cãi lời giáo huấn , làm ông già tức đến phát bệnh. Tại sao hay tin rồi mà ngồi mãi thế chứ ? Lì lợm quá vậy ? A ! Tôi hiểu rồi. Thật ra , anh đâu phải về đây để tìm thăm cha mình vì sự hiếu thuận thương nhớ , vì trách nhiệm một đứa con. Anh về đây để đòi tiền hoặc chia của hả ? Đúng là đáng trách đó. Loại người như anh chết quách đi cho đời đỡ chật đất.

– im đi !

Hỉ Bình gào lớn giận dữ , như thể muốn trút cả giận hờn , oán hận vào người đối diện , cho dù anh vẫn biết họ không liên quan gì :

– Nói ít lại một chút , không ai nói cô câm đâu.

– Anh.....

– Tôi cảnh cáo cô đó. Chuyện nhà tôi không mượn ai xen vào. Mau tránh ra cho.

Nói xong , Bình đi như chạy ra khỏi nhà , mà không lời cảm ơn cũng chẳng thèm nhìn lấy Bảo Trân một lần.

– Cái thứ... trời đánh.... khó ưa - Trân cau có rửa lớn - Quỉ tha , ma bắt con người điên khùng này đi. Đúng là dở hơi. Biết vậy , không thèm nói , chẳng thèm coi nhà giùm. Người chi mà dị hợm.

Bảo Trân ngồi phịch xuống ghế lẩm bẩm cầu nhàu lẫn hậm hực. Cô giận Hỉ Bình một , nhưng giận mẹ lại nhiều. Khi không lo chuyện bao đồng thiên hạ làm gì cho mệt xác , chẳng có lấy một tiếng cảm ơn. Bực tức không biết trút giận vào đâu , Trân nhìn quanh rồi co chân đá thật mạnh vào cái hình sư tử , lầu bầu :

– Mi đó... Đừng có giống thằng tiểu quỷ điên Hỉ Bình nha. Nếu

không , tao chẳng để yên ngồi nhìn nhàn nhả đâu. Cùng may mi là loài đá vô tri , vô giác đỡ phiền toái hơn , dễ xài hơn con người có trái tim khối óc như tiểu quỷ đó. Chẳng hiểu lương tâm gã ấy để đâu mà không chịu đi thăm ba mình.

Bảo Trân chụp lấy cây chổi lông gà , quất túi bụi vào con sư tử mà trút giận.

– Cũng may , nếu là con ta thì coi như mi tiêu đời rồi Hỉ Bình. Một ngày , người chị này sẽ đánh tám chục lần cho chết luôn. Ngu si... lì lợm.... điên điên... bất hiếu nè.

Bảo Trân day nghiêng và sau mỗi một lần rửa là cô lại quất vào con sư tử đá một cái :

– Cô điên hả ?

Hỉ Bình quay trở lại và khoanh tay nhìn Bảo Trân trút cơn giận , đến nỗi dù đang buồn rầu não ruột cũng phải phì cười vì cái tính trẻ con này của cô.

– Gì chứ ?

Trân giật mình , tay ôm lấy ngực và buông rơi luôn cây chổi lông gà.

– Nhất như thỏ đế mà bày đặt nói coi nhà giùm - Bình trề môi dài giọng - Cô nhìn mình kìa , chẳng ra làm sao cả. Chỉ có vậy thôi đã run hơn cây sậy. Đúng là gan cóc tía !

– Cái gì... anh nói ai nhất hả ?

– Không là cô , chẳng lẽ tôi ? Nói thật nha... chẳng lý nào , ba tôi không nói rõ cho cô biết... nhà này có ma.

– Xạo ! Tôi không tin. Đừng có hù , còn lâu mới sợ. Tôi vô ra cả tháng nay , một mình lau chùi , quét dọn... có thấy gì đâu hả ?

– Ờ thì... chưa hiện về đó thôi. - Bình cố lấy giọng dọa - Tin hay không thì tùy. Bây giờ cô về nhà mình đi. Để tôi còn chuẩn bị đồ đạc vào thành phố nữa.

– Về thì về... tôi cần ở đây lắm à ?

– Vậy cảm ơn nhiều nha.

– Xí ! Không thèm nhận - Trân giận dỗi quay đi.

– Thế mà có người giận cá chém thớt đó. Những gì cô nói khi nãy , có điếc tôi đây cũng nghe cả rồi. À phải ! Cô tên là gì ?

– Không có tên.

Trân nguyền dài và bỏ đi , miệng lẩm bầm :

– Cái mặt đại gái tướng ngon lắm hả. Tiểu thư ta đây thèm cho hăn biết tên làm gì chứ , cũng chả thèm nhận lời cảm ơn.

Bảo Trân bỏ đi một mạch không thèm quay nhìn lại. Chỉ chờ đợi có thế , Bình thở ra nhẹ nhõm , nhìn theo Bảo Trân đã về tới cổng nhà bên kia đường. Còn lại một mình anh nhìn quanh , nhanh tay thu dọn những thứ cần thiết rồi lăm lăm đi trở ra cửa và sẵn tiện khóa luôn bên ngoài với ổ khóa mới mua , bỏ trong lòng Bình tất cả con gái đều đáng để phòng như nhau cả.

Bước chân đầu đời anh đã vướng phải , cho nên mang nỗi oán hận đầy ứ , Bình dường như quá sợ hãi , xa lánh các cô.

– Ê... Ê ! - Trân chạy theo gọi lớn - Anh làm gì khóa cửa kín bưng vậy chứ ?

– Biết sao được , nó là nhà của tôi.... - - Bình dừng lại nhún vai - Không khóa kỹ lưỡng lỡ có kẻ trộm vặt thì thế nào ?

– Ý anh muốn ai là kẻ trộm vậy ? Nói thế là sao hả ? - Trân bực tức -

Đừng nghĩ ai cũng như mình , suy bụng tiểu nhân ra lòng quân tử.

Tóm lại , tôi mặc kệ anh muốn làm sao tùy ý , nhưng lỡ mà mấy chậu lan bị keo là lỗi không tới phần tôi đâu. Xí ! Khó ưa

Trân thè lưỡi như trẻ con rồi bỏ quay bước :

– Đúng là cù lần ! Ai nói sao cũng tin được , hèn nào bị "đo ván" bởi chữ tình.

– Đủ rồi nha cô bé - Hỉ Bình bực bội nhưng cố nén - Từ nãy tới giờ cô mắng tôi hơi nhiều rồi đó. Ai cho cô cái quyền đấy chứ ?

– Tại tôi thích thì sao ?

– Cô...

– Ai biểu anh có tịch chi để rục rịch.

– Mặc mới gì tới cô , hả ? Thứ con gái vô duyên , nhiều chuyện ! - Hỉ Bình không còn nén được cơn giận.

– Í trời !

– Í trời ! - Trân tròn mắt kinh ngạc - Anh nhớ mình là con trai đó , có phải pê- Đê đâu mà muốn chửi lộn cùng con gái. Ừ đó. Tôi vô duyên còn đỡ hơn người... người... cà chớn. Không thèm nói nhiều uống phí calori , để cho vào thành phố bỏ ghét , tìm tới chết cũng không gặp ba mấy người đâu.

– Cô.... giỡn mặt với tôi à ?

– Rồi sao ? - Trân thách thức - Anh tưởng là ai để tôi sợ vậy ?

– Thế tức là ba tôi không hề có bệnh ?

– Không. "Khỏe re như bò kéo xe" , chứ bệnh hoạn nổi gì ?

– Cô... cô nói dối phải không ?

– Đúng thì sao ? Anh làm được gì tôi ?

– Thật.... quá đáng !

Bình giận dữ vì chợt thấy mình đang bị đem ra bỡn cợt , mua vui cho con bé này.

– Nè ! Cô từ đâu tới đây vậy ? Tôi thù oán gì với cô ? Đúng là thứ con gái , đàn bà ở thế gian này đều đáng ghét như nhau cả , một loại người... người...

– Người gì hả - Trân hốt ngang lời Hỉ Bình - Loại người đáng yêu... được yêu và được say đắm , đam mê phải hôn ?

Trân dài giọng rất ngọt , rất nũng nịu và thêm cái ánh mắt thật tình , như cố ý trêu già thêm sự hận oán , thù hằn đang đầy ắp trong lòng anh con trai mới bị hất cẳng , thua sạch sành sanh tài sản về tay người đẹp.

Những lời lẽ chê cười châm biếm ấy càng làm cho Hỉ Bình vừa giận , vừa xấu hổ lẫn nhục nhã. Anh mím ôi đến bật máu và nắm chặt đôi tay lại thành một quả đấm. Nhưng khi đưa tay lên cao , chỉ còn có nện thẳng vào mặt đối thủ thì Bình kịp dừng lại , vì chợt thấy đôi mắt long lanh sáng của Bảo Trân.

Một thoáng sợ hãi cũng vụt qua nhanh , cái tính lém lỉnh tinh nghịch trong cô lại bùng lên :

– Ngon ! Giỏi thì mặt nè , đánh đi. - Trân thách thức - Con người tôi thấy sao nói vậy , anh nghe chẳng lọt tai à ? Tôi báo để anh biết nhé. Như Thi đó đẹp lắm , hờ là mất đấy , giận lấy coi chừng ân hận không kịp.

– im đi ! Không mượn cô xen vào. Thứ con nít !

– A ! - Trân hét lớn - Nói đúng đó. Hỉ mũi chưa sạch đã đèo bông

yêu và lập tức cưới... loại hồng đầy gai nhọn. Ai dè mới hái thôi đã bị chảy máu đến nỗi không dám chiêm ngưỡng bất cứ loài hoa đẹp nào ở chốn thế gian này. Cầu trời khẩn phạt cho anh... Ở giá tới chết. Có ma mới thương.

– Cô...

Bình hậm hực , nhưng thật sự không biết phải làm sao với cô gái ngang tàng khó ưa này. Biện pháp tốt nhất bây giờ là bỏ đi. Nghĩ vậy , anh chẳng nói gì thêm , quay ngoắt người đi như chạy , như bị ma trêu , quỷ đuổi , cố mong thoát khỏi sự quá quắt này.

– Ê.... ê..... lêu lêu mắc cỡ... ê , ê.....

Trân gọi lớn , tiếng cô lãnh lút đuổi theo , âm vang trong không trung đó như một nhát dao đâm mạnh vào ngực Hỉ Bình , khoét thành vết thương không bao giờ lành miệng và luôn tuôn rỉ máu.

Bà Bảo Phúc ủ rũ ngồi trên bộ salon , dõi mắt sâu muện nhìn bao quát căn nhà lần cuối , vì chốc nữa đây về tay người khác. Canh bạc cuộc đời lần này bà thua trắng tay , chẳng con gì nữa. Bất giác , bà thở dài với đôi dòng lệ ứa ra , trào nhanh xuống đôi má đã qua thời xuân sắc , nhưng vẫn còn lưu giữ lại sự vàng son con gái.

Ở người thiếu phụ này , nét đẹp luôn tiềm ẩn , càng nhìn càng say đắm. Bởi cho nên , cuộc đời bà cũng không êm ả như bao cuộc đời con gái khác. Trong đời mình cái mà bà yêu quý trân trọng nhất chỉ mỗi đứa con gái Bảo Trân. Nó là sự kết tinh tuyệt vời của tình yêu bà dành cho chồng.

Ấy thế mà khi ông mất đi rồi , đến hạnh phúc con gái , bà cũng không lo trọn vẹn. Bây giờ đến căn nhà che nắng trú mưa cũng sắp

bán đi , để trang trải nợ nần.

Vốn liếng dành dụm cả đời , vì vài ba thương vụ không thuận buồn xuôi gió đã tiêu tan thành mây khói , thử hỏi , lòng dạ nào không đau không xót ? Bà thù ghét cái chốn bon chen giả dối , lọc lừa này. Con người sống ở đô hội , họ luôn tất bật vì công việc và cũng luôn tất bật với sự kiếm tiền , để rồi với món lợi nhỏ muốnn được nó , họ đã bất chấp thủ đoạn.

– Bà chuẩn bị sẵn tâm lý xong rồi chứ ? - Khắc Duy cười nhẹ và thản nhiên ngồi xuống đối diện cùng bà Bảo Phúc - Tôi có thể nhận chìa khóa nhà bây giờ ?

– Vâng. Đây , xin cậu giữ giùm.

Bà nhẹ nhàng đặt chìa khóa nhỏ nhắn xuống mặt bàn và tiện tay lau khô dòng lệ còn đọng quanh mi , cố nở nụ cười gượng gạo nhưng hơi mếu.

– Chừng nào ông dọn tới ở ?

– Ý bà chừng nào được ?

– Tôi....

Bà Phúc cúi thấp mặt tránh cái nhìn của người đối diện. Bởi thật sự bà không muốn họ nhìn được tâm trạng lúng túng rồi mù của mình.

Đè nén tiếng thở dài bà nói nhỏ :

– Tôi sẽ đi khỏi nơi này , ngay khi ông nhận chìa khóa.

– Vậy... còn Bảo Trân thì sao ?

– Ông biết con gái tôi ? - Bà Phúc ngạc nhiên.

– Phải. Nhưng chỉ dịp tình cờ.

Ánh mắt Khắc Duy cau lại , nhưng nhìn kỹ thì là một nỗi vui. Hình

ảnh cô gái rất trẻ , hơi chanh chua một chút , nhưng nói chung là khá ái bởi sự lém lỉnh tinh nghịch đó. Hình ảnh Bảo Trân hiện về trước mặt Khắc Duy rất rõ nét.....

Ngày ấy.....

Duy bước vào và chững lại khi thấy một cô gái tóc tết nằm ngủ ngon lành ở thềm cỏ của vườn hoa nhà mình. Trông cảnh này giống y như cổ tích thần thoại , bởi vì dáng nằm của Bảo Trân thật đẹp , như nụ hoa e ấp chớm nở. Tinh khôi và trong trắng hơn một thiên thần. Chung quanh Trân là bao nhiêu loài hoa , của khu vườn , được ai đó cắt gom lại cho cô nằm ngủ.

– Y như nàng công chúa.

Khắc Duy buột miệng khen và say sưa nhìn ngắm một tác phẩm tuyệt vời mà tạo hóa ban tặng cho cô gái này. Ngọn gió chiều thổi nhẹ , mơn man nụ cúc vàng vuốt ve đôi má xuân thì giai nhân. Bảo Trân vẫn say sưa ngủ. Để rồi trong mơ màng đến cho cô nụ cười rạng rỡ êm đêm.

Khắc Duy cũng ngồi đó.... ngồi như tên nô lệ canh giấc vàng nga ngọc cho vị công nương tôn kính , cho nữ chủ nhân của các loài hoa. Chưa bao giờ Khắc Duy thấy cuộc sống đẹp đến ngần này và cũng chưa bao giờ Duy thấy mình trẻ trung yêu đời đến như ngày hôm nay.

Cuối cùng rồi Bảo Trân cũng trở giấc , mở choàng đôi mắt nhìn quanh , để rồi thảng thốt ngồi bật dậy , lúng túng lẫn bối rối nhìn người đàn ông lạ đang ngồi ở ghế đá cạnh cửa phòng khách biệt thự vốn tĩnh lặng , trầm mặc nặng nề , rêu phong này.

– Ông là.... - Trân bối rối.

– Cô bé... - Duy cười thân thiện - Sao lại ngủ ở đây vậy chứ ?

– Tôi.... tôi.....

Trân lo ngại nhìn những cảnh hao vương vãi chung quanh , rồi e ngại cắn nhẹ bờ môi hồng xinh đẹp.

– Xin ông thứ lỗi. Tôi nghĩ nhà vắng chủ , cho nên mới.....

– Hái trộm hoa chứ gì ? - Duy vui vẻ tiếp lời và thân ái nhìn Bảo Trân

– Xí ! Ai ăn trộm hồi nào đâu chứ - Trân cong môi cười - Tại ông có vườn hoa đẹp mà không chịu săn sóc , cho nên tôi mới....

– Ra tay vun bón hộ , phải không ? - Một lần nữa , Khắc Duy nối tiếp lời đáp ứng của Trân , rồi làm bộ nghiêm giọng tiếp - Nói gì thì nói , cô bé cũng phạm tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp rồi đó , biết chưa ?

– Còn lâu , ông xét người tôi đi. Có lấy thứ gì ở đây đâu chứ ? Nói phải có chứng cứ đó.

– Vậy những thứ hoa này , không phải chứng cứ và bắt quả tang tại chỗ ư cô bé ?

– Ông.... - Trân giận dỗi.

– Sao hả ? Hay tôi nói oan cho cô ? Nè ! Cô bé tên là gì nhỉ ?

– Hồng có tên - Trân phụng phịu - Ông nói tôi ăn cắp , ăn trộm , nói tên để ông báo công an à ? Còn lâu mới ngu. Thôi , tôi về đây , trả hoa lại cho ông đó , không thèm lấy đâu.

Nói xong , Trân phúi tay , đi thẳng. Cái dáng lí lắc thật vô tư đến nỗi con tim vốn chai sạn sắt đá của người đàn ông đã qua nửa đời bỗng trở nên xao xuyến mãnh liệt. Như một luồng điện nóng , như một thỏi nam châm hút chặt lấy cơ thể Khắc Duy , anh đứng lên và bước

vội theo Bảo Trân.

– Cô bé ơi ! Khoan về đã ! Tôi... tôi có chuyện muốn nói. Xin hãy yên tâm , không có gì phải sợ.

– Vậy... Ông nói thật à ?

– Ừ. - Duy gật mạnh đầu , cười tươi , khi thấy Trân dừng lại - Nếu thấy thích vườn hoa này thì từ nay , em luôn đến săn sóc nó nhé. Tôi thật lòng gởi gắm đấy.

Mím môi khá lâu , Trân ngẩng nhìn Khắc Duy cười duyên dáng , nhưng trong nụ cười đó vẫn còn mang nặng vẻ láu cá tinh nghịch.

– Ông khôn quá , nhưng tôi đây cũng đâu có ngu.

– Sao cô bé lại nói thế chứ ? Đây thật là ý tốt của tôi đó.

– Thế... Ông định trả lương tháng cho tôi bao nhiêu ?

– Lương gì nhỉ ? - Duy ngạc nhiên.

– Thì làm công phải lãnh lương chứ. Nếu không có , tôi lấy gì để sống. Ông đã mượn tôi săn sóc vườn hoa , thì trả tiền sòng phẳng thôi , đâu thiệt thòi chi.

– Ờ nhỉ - Duy cười sáng khoái - Cô bé không nhắc , tôi đã quên. Vậy theo em... mỗi tháng bao nhiêu tiền mới được ?

– Tùy. - Trân nhún vai - Nếu tôi thấy thích thì chả cần nhận tiền.

– Còn ngược lại ?

– Chắc phải tròn một...

– Trăm ngàn hả ?

– Một triệu đấy , ông ạ.

– Trời ơi ! Cao quá , tôi trả sao nổi - Duy than thở , nhưng nụ cười thích thú lại nở rộ trên môi - Bớt chút đỉnh được không bé ?

- Một xu cũng không - Trân quả quyết - Ông suy nghĩ kỹ đi , có gì thì tìm tôi.
- Nhưng tôi có biết nhà cô bé đâu.
- Ờ thì... đại khái tôi ở quanh đây.
- Trời ạ ! Thành phố vốn đông người biết tìm đâu ra cô bé chứ ?
- Nhưng khi nào ông nghe người ta nói quả đất tròn chưa ? Thôi nhé , như thế đi , tạm biệt.

Trân nháy vội lên chiếc xe đẹp thể thao ưa thích của mình và chạy nhanh ra đường phố , hoà lẫn vào dòng xe ngược xuôi mất hút , để lại trong lòng Khắc Duy nỗi vương vấn khó quên.

- Thưa ông..... Ông ơi ! - Bà Phúc gọi nhỏ khi thấy Khắc Duy trầm tư mặc tưởng.

Nhưng lời bà đã làm Duy giật mình rời xa giấc mơ đẹp để quay trở về thực tế. Anh cười nhẹ từ tốn nói nhỏ :

- Vâng , thưa bà... Tôi hân hạnh được quen biết Bảo Trân cách đây cũng không lâu lắm.
- Thế à ! Sao tôi chẳng nghe con bé nói gì ?
- Cô ấy có vẻ quá vô tư.
- Ông nói đúng. Bởi thế cho nên....

Bà Phúc ngập ngừng và bỏ lửng câu nói , để trút ra tiếng thở dài ảo não sâu muộn. Khá lâu , bà mới khẽ khàng lên tiếng tiếp , lời bà như một nỗi lòng của người mẹ :

- Tôi chỉ ngại.... cú sốc này làm con bé không chịu được , cho nên cố giấu tới đâu hay đến đó.
- Như vậy , liệu có phải là biện pháp tốt nhất không , thưa bà ?

– Ý của ông là....

– Lúc trước , Bảo Trân có nhận lời đến coi sóc hộ vườn hoa cho tôi. Bây giờ tôi cũng đang cần người , nếu thấy tiện và cô ấy chịu đi , xin bà nói lại giùm nhé. Còn căn nhà này , bà cứ ở lại coi như chưa hề bán , khi nào có tiền thì mua lại , được không ?

– Tôi.... tôi làm sao dám nhận đặc ân cao đẹp này chứ , thưa ông.

– Có gì đâu ạ. Bà ở cũng trả tiền tháng như tôi cho người khác thuê thôi.

– Tức là....

– Tôi cho bà mượn lại , mỗi tháng chỉ một trăm ngàn. Số tiền đó chắc được chứ ?

– Tôi.... tôi....

Bà Bảo Phúc vui mừng đến rơi nước mắt ghen ngào không sao thốt được thành lời. Vì thật sự , bán căn nhà này đi , bà cũng không biết rồi mẹ con mình sẽ đi đâu , về đâu ở cõi đời ô trọc này ?

– Ông... cảm ơn ông h

Bà Phúc chấp tay xá dài đầy cảm kích. Cử chỉ ấy làm Khắc Duy hốt hoảng , nhảy lùi né tránh.

– Bác ơi ! Xin đừng làm thế mà tôi giảm thọ mất. Thật ra , chuyện tiền bạc sòng phẳng thôi , có gì gọi là ơn với nghĩa chứ ? Vả lại , bác và Bảo Trân ở cũng là tiện việc coi sóc giùm tôi luôn thể.

– Cậu thương tình con Trân mà nói thế thôi , chứ tấm lòng cao đẹp này rất hiếm. Tuy tôi bán nhà trả nợ , nhưng gặp được người mua đàng hoàng tử tế thế này là.... tôi rất vui và cho rằng mình ở đời có hậu nên gặp lành.

- Cảm ơn bác đã có lời khen.
 - Những gì tôi nói là thật lòng , không phải lời tăng bốc đầu miệng đâu. Còn nữa , tiền bạc , giấy tờ nhà đã xong rồi , cậu có cần tôi làm lại hợp đồng thuê không vậy ?
 - Ồ không ! Không cần đâu , thưa bác - Khắc Duy xua tay từ chối - Hình như tấm lòng con đã làm bác đặt nghi vấn và e ngại thì phải ?
 - Tôi...
 - Xin bác yên tâm mà tin nơi con đi. Đối với Trân , một tuổi đời đầy hoa mộng , đôi mắt nhìn đâu cũng màu hồng , con sẽ không bao giờ làm vẩn đục , cho dù chỉ là một hạt cát.
 - Cậu... cậu làm tôi quá xúc động rồi. - Bà Phúc cười thật hiền - Tôi không hề có ý xấu về cậu đâu. À phải ! Cậu tên gì ?
 - Dạ , Khắc Duy.
 - Thế Bảo Trân biết tên cậu chưa ?
 - Dạ chưa.
 - Vậy tôi nói sao để nó biết cậu và nhã ý của cậu ? Lỡ nó cho là nói đùa mà không chấp nhận thì sao ?
 - Chẳng sao cả , thưa bác. Nhưng con luôn mong Bảo Trân sẽ tới.
 - Tôi sẽ cố thuyết phục nó , xin cậu hãy cho thời gian.
 - Vâng ạ. Bao lâu cũng được - Khắc Duy đứng lên và cúi thấp đầu - Con về đây , bác ạ.
 - Tôi tiễn cậu.
- Bà Phúc theo chân Khắc Duy ra cửa. Bà đứng đó cho tới khi chiếc xe đời mới mất hút.
- Thúy ! - Ông Cường gọi nhỏ và bước vội tới.

– Anh mới vào à ? - Bà Phúc hấp háy mắt - Còn cháu Hỉ Bình thế nào rồi ?

– Đã ly dị xong - Ông Cường để cái nón xuống bàn và đón lấy ly nước lọc từ tay bà Phúc - Ai hình như Khắc Duy mới ra xe ?

– Phải.

– Nó đến mua nhà ?

– Ừ - Bà gật nhẹ đầu - Nhưng... cho thuê lại.

– Ý Thúy thế nào ?

– Thì thuê chứ còn gì sao nữa ? - Bà Phúc thở dài - Kể ra được thế này là quá hay rồi. Hỉ Cường ! Cảm ơn anh nhiều lắm. Không có anh giới thiệu Khắc Duy , mẹ con tôi thật chẳng biết ở đâu để sống.

– Đừng nói thế Thúy - Ông Cường thở hắt ra - Tôi đã làm khổ bà suốt hai mươi năm , giờ chỉ mỗi việc nhỏ , lo không được thì... sao gọi là bạn tri kỷ chứ.

– Thôi bỏ đi. Chuyện đã qua rồi... thì tôi cũng quên hết , anh nhắc lại làm gì ? - Bà Phúc cười buồn - Tại số tôi không tốt , sanh nhằm ngôi sao xấu đành chịu , trách ai bây giờ ?

– Nhưng chuyện hai đứa nhỏ không thành , tôi là người thiếu tổn phạm lẫn trách nhiệm. Dạy dỗ mỗi một thằng con trai mà cũng chẳng được.

– Sanh con , ai dễ sanh lòng , hả anh ?

– Cha con tôi hại mẹ con bà , thật khó xử lắm , Ngọc Thúy ơi - Ông Cường bứt rứt - Bà tuy không mở lời trách cứ , nhưng để đến nông nỗi thế này , tôi không chịu được. Cái thằng trời đánh Hỉ Bình , nó đã làm thằng cha như tôi trở thành người vô tín , bất nghĩa. Anh Phúc ơi

! Nếu anh linh thiêng , hãy giúp tôi răn đe , dạy dỗ con trai để khỏi phụ lòng anh nơi tuổi vàng. Tôi có lỗi quá đi.

Ông Cường ôm lấy mặt , tự giận mình và giận luôn Hỉ Bình.

Bà Phúc từ tốn nói như lời an ủi và cam chịu số phận hẩm hiu luôn dành sẵn :

– Duyên nợ vợ chồng là do số trời định sẵn , không thể trách Hỉ Bình được. Và lại con tim yêu , nó không lệ thuộc về phần lý trí. Chúng ta làm cha mẹ cũng chẳng thể nào ép uống con. Thôi kệ nó đi anh Cường ạ.

– Không được. Không dạy cho nó bài học nhớ đời , nó chẳng thành người tốt. Ngọc Thúy ! Bà nhất định phải giúp tôi.

– Anh lại muốn làm gì để mắng chửi nó nữa đây ? Nếu có ý định đó thì làm ơn cho tôi xin , đừng để sau này khi rõ được Hỉ Bình sẽ thù hận mẹ con tôi hết đời - Bà thở dài ưu phiền tiếp - Chuyện không muốn đến đã đến rồi. Giờ có cổ nứu kéo cũng khó. Nếu còn chút tình bạn ngày xưa với anh Phúc , thì anh bỏ qua cho. Và tôi muốn được phép rút lại lời giao ước cũ , lúc trà dư tửu hậu.

– Thúy....

– Thật ra , tụi già chúng mình sắp đặt hôn sự cho con trẻ như thế là quá đáng lắm. Thời đại này , đâu còn cảnh cha mẹ đặt đâu con phải ngồi đó. Và lại , con bé nhà tôi cũng không thể gọi là mẫu phụ nữ dễ dạy. Cái tính bướng bỉnh , phá phách của nó thì thử hỏi Hỉ Bình làm sao yêu thương cho được.

– Bà nói lộn rồi đó Ngọc Thúy , hãy nhìn sự thật một cách cụ thể đi. Nếu không vì sự nhỏ nhen thù hận ngày xưa , liệu Như Quỳnh có xú

giục con gái mình chen vào phá đám hôn sự của Hỉ Bình và Bảo Trân không chứ ? Tôi thật tiếc sao lúc đó không thể quyết liệt từ chối , để bây giờ tiền mất , tật mang và liên lụy luôn tới hai mẹ con bà ? Như Quỳnh kể ra cũng thật quá đáng , nhẩn tâm thế này là cùng.

– Không thể trách mẹ con bà ta được. Mọi sự coi như đã êm xuôi rồi còn gì.

– Vậy từ giờ trở đi , bà làm sao mà sống ?

– Tôi vẫn còn đôi tay , ông lo gì chuyện đó chứ ?

– Tôi nghĩ sẽ chẳng đơn giản , khi từng tuổi này phải vất vả khởi sự lại từ đầu.

– Làm người mà không có ý chí , thì tôi chết quách đi còn hơn , Cường ạ. Tóm lại , anh khỏi lo cho tôi nhiều. Tự tôi biết lo liệu cho bản thân mình rồi. Coi như khôn nhờ , ngu thì chịu tôi đã già. Không muốn nặng gánh trách nhiệm nữa. Mặc kệ thân nó đi , sống chết có số cả. Phần tài sản tôi dành dụm cả đời , tự tay nó phá hủy , thiêu sạch vào ván bài tình , thì tự tay nó phải cố tìm lại mà đứng vững ở đôi chân mình.

– Anh nhẩn tâm quá - Bà Phúc chép miệng - Dù gì nó cũng còn trẻ người non dạ , có trách thì phải trách bậc cha mẹ giáo huấn con không nghiêm. Hãy tha cho Hỉ Bình một lần đi , Cường ạ.

Ông Cường bỏ đứng lên , dăm chiêu với đôi mắt cau lại và văng trán hẳn nhiều nếp nhăn của thời gian chồng chất lên con người ở cái tuổi sắp lục tuần. Những lời bà Phúc nói đã không làm ông được hài lòng , nhưng cũng chẳng phản ứng thêm gì , chỉ lặng lẽ quay trở về ghế và ngồi xuống , ưu tư nhìn bà Phúc đang cúi mặt thở dài.

Cả hai cứ im lặng như vậy không biết đến bao giờ , nếu như không có người thứ ba bước vào với giọng cười bốn cợt thỏa thích.

– Hay quá nhỉ. Sao thế anh sui ? - Bà Quỳnh cao giọng - Nhớ về quá khứ à ?

– Bà tới đây làm gì ? - Bà Phúc phản ứng nhanh với cái cau mày gắt gỏng lẫn khó chịu. - Chuyện hận oán ngày xưa đã kết thúc rồi kia mà. Những gì bà muốn đều đoạt được , cứ sao không thể mẹ con tôi yên , hả ?

– Kìa , Ngọc Thúy ! Đâu cần phải nổi nóng chứ , đúng không nào ? Dù gì , khi xưa tôi với bà là bạn và còn hơn thế nữa là... chung một người thương nữa đó. Hỉ Cường ! Chắc anh hẳn chưa quên chuyện đấy chứ ?

– Bà... Thật ra , bà muốn gì ? - Bà Phúc uất nghẹn - Mẹ con bà quậy phá bao nhiêu việc đổ vỡ bề bộn rồi mà vẫn chưa hài lòng sao ?

– Hài lòng à ? - Bà Quỳnh gằn giọng - Tại mấy người bất nghĩa thì sao trách được người ta vô tình. Ngày xưa , nếu bà không tán tận lương tâm , thì giờ làm gì có hậu quả. Bà thấy giàu lóa mắt , than sang phụ khó và tìm mọi thủ đoạn bắt xác ông Phúc của tôi - Giọng bà Quỳnh đay nghiến hẳn học - Bây giờ họa may bà chết , trong lòng tôi mới nguôi con giận.

– Như Quỳnh !

– Ông im đi ! - Bà Quỳnh nạt ngang khi thấy ông Cường lên tiếng - Ông muốn mở miệng bênh vực mẹ con bà ấy nữa à ? Tại sao ông không nhớ khi xưa đã từng bị "đá" vì mỗi cái tội nghèo , để cho ông ôm mối tuyệt tình phải ly xứ chứ ?

– Ngọc Thúy có nỗi khổ tâm riêng - Ông Cường từ tốn lên tiếng - Và chính bà đã làm cho Bảo Phúc thất vọng mà xa lánh , chứ có phải lỗi tại người khác đâu. Suy cho cùng , chuyện gì qua được hãy cứ qua luôn đi. Dù gì thì mọi thứ ông Phúc để lại đều đã sang tên lại cho Quỳnh rồi , và cả một phần tài sản của con trai tôi nữa. Bà chẳng để người khác được yên sao ?

– Tại các người ép tôi. Khi xưa mẹ con tôi lê la , đói rách đầu đường xó chợ thế nào , thì bây giờ tôi rất muốn nhìn lại mẹ con Ngọc Thúy phải như thế đó , và để cảm nhận rõ sự chiến thắng của mình. Đời có câu rằng : "Quân tử trả thù mười năm chưa muộn". Tôi đã cam tâm nhẫn nhục bao nhiêu năm , cũng chỉ vì lẽ công bằng này. Tuy tôi không tha thiết lắm với Bảo Phúc , nhưng bị mất về tay bà , thật chẳng cam tâm. Còn Cường ạ tài sản của ông đó chỉ là món tiền lẻ mọn , đâu thể gọi là nhiều. Cái mà tôi muốn là trọn cuộc đời này , con bé Bảo Trân không thể có được hạnh phúc ưng ý vuông tròn như mẹ của nó , trừ khi con Như Thi nhà tôi không còn sống ở thế gian này. Ai là người yêu của Bảo Trân , thì các người hãy đề phòng cẩn thận. Sớm hay muộn gì cũng là chồng của Như Thi. Hợp pháp cũng được , không cũng chẳng sao cả , miễn là phát nát cuộc tình đôi lứa như vừa rồi là tôi hài lòng lắm.

– Như Quỳnh ! Bà ác quá... - Bà Phúc rên rỉ - Thù hận đã biến trái tim bà thành quỷ dữ rồi.

– Chưa đâu Ngọc Thúy - Bà Quỳnh cười nửa miệng - Nếu như bà biết được bí mật về cuộc đời Như Thi nữa thì... tôi nghĩ bà sẽ không tài nào chịu đựng nổi sự đốn đau xé ruột đâu.

– Ý của bà muốn nói gì chứ , Như Quỳnh ? - Giọng bà Phúc run rẩy lo sợ vu vơ.

– Tại sao bà không nghĩ tôi và bà cũng sanh một lượt nhỉ ? Tại sao bà lại vô tư đến nỗi cả hai đều cho chào đời con gái.... mà không thể một trong hai tụi mình có người sanh con trai ?

– Bà...

Bà Phúc té phịch xuống ghế với sự lo sợ và khuôn mặt tái dần vì câu nói đầy ngụ ý của Bà Quỳnh , cả ông Cường cũng thế. Nhìn bà Phúc trong tình trạng đó , bà Quỳnh hả hê vô cùng. Từ tốn nhẹ nhàng như loài cọp đang rình mồi , bà Quỳnh rít thuốc , nhả những làn khói mỏng loãng bay một cách cố ý , như muốn kéo dài nỗi lo sợ hồi hộp trong lòng bà Phúc.

– Ngọc Thúy ! Mình ra phố đi... đừng nghe nữa - Ông Cường nói nhanh - Mặc kệ Như Quỳnh lời nói những gì đều không đáng tin đâu.

– Ông lầm rồi Cường ạ - Bà Cường cười ranh ma - Chuyện tôi làm tức phải có chứng cứ cụ thể rõ ràng , còn các người tin hay không thì tùy. Có điều tôi cần nói để mấy người biết... là Như Thi nó không hề... và không phải là con ruột của tôi.

Giọng bà Quỳnh âm trầm oán hận :

– Từ sau lần tai nạn , tôi làm gì có khả năng sinh con để được thiên chức làm mẹ điểm phúc lớn lao cao đẹp ấy chứ ? Thì thử hỏi làm sao có mang và sao lại sanh ngày giờ trùng hợp với Ngọc Thúy ? Là tôi cố tình đó , các người biết không ?

Giọng bà Quỳnh rít cao như xoáy mạnh vào tai bà Phúc làm nó lùnh bùng đến thảm hại. Bà Phúc run rẩy gục xuống như một thân cây hết

nhựa sống. Bà nhìn sững sờ hai cái gì đó với cõi lòng tan nát , đốn đau còn hơn bị xé nát từng đoạn ruột. Trong khi đó , bà Quỳnh lại đặc ý tiếp :

– Chắc bà biết Như Thi nó là con gái của ai rồi chứ , bà Bảo PHúc ?

– Bà... bà tàn ác lắm - Bà Phúc oà vỡ khóc ngất với sự run rẩy , dù cố nén.

– Tôi xin một cháu bé cũng sơ sanh , cũng mới lọt lòng mẹ và... chuyện gì đến sẽ phải đến.

– Bà... bà nói.....

– Như Thi đó. Nó là con ruột của bà , Ngọc Thúy ạ.

Bà Quỳnh bỗng nói nhanh với sự đay nghiến lẫn thù hận :

– Tôi thừa lúc mọi người mệt mỏi ngủ say , nên cố tình đổi nó sang chỗ con bé mình vừa sanh. Thế là... trên danh nghĩa tôi cũng có con. Và con gái bà... nó là mỏ vàng nuôi tôi bấy lâu đây.

– Bà... Trời ơi ! Bà.... - Bà Phúc chao đảo vì nỗi đau , nhưng cố hét lớn - Tôi không tin. Bà... bà nói láo !

– Tùy. Đây là giấy tờ khi tôi xin con bé gái..... Mà nó là Bảo Trân thân yêu của bà nè - Bà Quỳnh ném vào mặt bà một mớ giấy đã úa vàng - Tôi cũng tốn không ít tiền của đâu , bao nhiêu là thứ còn lột tay cho các bà hộ sinh nữa đó. Sao hả , bà thấy thế nào với sự tước đoạt quyền hạn làm mẹ này ? Theo như tôi nói , chắc xót xa tê dại lắm phải không ? Có như thế này mới đáng. Nhưng bà đừng hòng... Đừng hòng có cơ hội nhìn lại con gái mình. Như Thi nó là con tôi... con tôi danh chánh ngôn thuận một cách hợp pháp đó bà ạ. Cho nên phận làm con , trả chữ hiếu là phải phụng dưỡng mẹ già , những

ngày cuối đời... được giàu có sang trọng. Tôi yêu quý nó lắm , bởi nó để ra tiền ra vàng.

Giọng bà Quỳnh cố dài ra , cố xoáy mạnh trong sự thù hận lẫn hả hê. Chỉ có bà Phúc là chết đứng cả toàn thân vì nó trở thành tượng gỗ của sự tê buốt cõi lòng người mẹ. Trời ơi ! Tại sao... tại sao người ta nỡ ác độc đến thế chứ ? Con bà.... làm gì nên tội chứ ?

Càng nghĩ , càng thấy lời Như Quỳnh là thật. Bởi vì khi sanh con ra , dù mệt lả , bà Phúc vẫn còn nhận dạng được đôi nét về hình hài của con thơ. Nhưng khi tỉnh lại sau giấc ngủ dài , đứa con thơ bé bỏng bà nhận lại từ tay nữ hộ sinh lại khang khác. Nhưng rồi thắc mắc nghi vấn đó cũng mau chóng qua đi , khi bà nhìn thấy đôi môi bé xịu hau háu tìm sữa mẹ.

– Trời ơi ! Trời ơi !

Bà Phúc chỉ kêu lên được ngần ấy tiếng , rồi gục xuống bất tỉnh.

– Thúy ơi... Thúy !

Ông Cường bối rối , vì cũng vừa như chợt tỉnh khỏi nỗi kinh hoàng của sự thật mà Như Quỳnh vừa nói lại. Ông lao nhanh tới bế xốc lấy bà Phúc và tuôn nhanh ra cửa bỏ mặc bà Quỳnh.

– Bảo Trân ! Đừng khóc nữa con...

Giọng bà Phúc thều thào nghèn nghẹn của người sắp đi xa khỏi cuộc đời , đôi tay run rẩy bầu lấy Trân :

– Hứa với mẹ đi. Không được khóc , dù ở bất cứ hoàn cảnh nào con nhé.

– Mẹ... mẹ Ơi !

Trân nấc lên nước nở , nước mắt tuôn như mưa.

– Bảo Trân ! Mẹ biết... sẽ không còn sống được bao lâu nữa. Nín đi con... Sau khi mẹ đi rồi , con phải nhớ lời. Hãy tìm đến địa chỉ mẹ ghi ở cuốn sổ tay , nhà... nhà ông Khắc Duy.

– Khắc Duy nào hả mẹ ? - Trân quệt nhanh nước mắt - Con không biết ông ấy. Thế còn nhà mình.. con muốn ở nhà mình cùng mẹ thôi. Mẹ Ơi ! Mẹ đừng bỏ con mẹ nhé ? Mẹ chết rồi... con sống với ai đây.

Trân nghẹn ngào tức tưởi :

– Tại sao... tại sao ông trời lại ác với con. Ba mất rồi , bây giờ lại tới mẹ... Con.... con thù ông ấy lắm.

– Trân ! Không được nói bậy đó.

Bà Phúc âu yếm vuốt nhẹ mái tóc cắt tém như con trai của cô. Ánh mắt bà xót xa thương cảm. Bởi vì nếu bà chết đi rồi... thì thân Bảo Trân sẽ ra sao. Nó là một con bé đáng thương quá. Không cha , không mẹ ngay từ khi mới lọt lòng. Trân ơi ! Tại sao con lại sinh ra ở thế gian này chứ ?

– Bảo Trân ! Mẹ... mẹ muốn con hãy hứa một lời.

– Vâng. Con nghe đây..... Xin mẹ cứ nói... Nói nhiều đi mẹ Ơi. Con sợ lắm , khi nhìn mẹ cứ nằm im lặng , nhắm mắt hoài như thế này.

– Đời người , ai cũng có một lần phải chết. Nhưng mẹ đi xa bây giờ.... thật chẳng cam tâm... Con ơi... mẹ đau lòng lắm.

– Mẹ... Mẹ đừng khóc mẹ Ơi.....

Trân ôm choàng lấy bà Phúc nức nở. Đôi môi xanh xám bệnh tật của bà nhẹ nhẹ run run với chất giọng như yếu dần theo hơi thở mỏng manh gượng cố. Linh tính như báo với Trân rằng... bà sắp từ biệt cõi đời. Cô cố gào to gọi bác sĩ. Nhưng sao lời muốn hét mà cổ nghẹn

đẳng nỗi đau không tài nào diễn tả hết.

– Bảo Trân... đừng khóc.... đừng khóc con ơi... Mẹ... mẹ muốn con đi tìm bà Quỳnh để biết rõ thân... thân... thế... mẹ...

Đôi tay bà từ từ rơi xuống khỏi bàn tay của Bảo Trân , bà Phúc đã trút xong hơi thở cuối cùng với một bệnh tai biến não.

– Mẹ... mẹ Ơi !

Trân gào lên và ngã quỵ xuống nền gạch với nỗi đau bất tận , mà với sức lực cô gái , yếu đuối như cô không sao chịu đựng nổi với sự mất mát quá to lớn này.

Trân ủ rũ đến thê thảm , cô co người nhỏ bé rúc ở góc nhà , với đôi mắt đầy lệ nhìn trân trân lên di ảnh mà nghe nỗi đau như thấm vào từng tế bào cơ thể. Từ nay , Trân thật sự cô độc , cô đơn không ai thân thuộc ở cõi thế gian này.

Trời ơi ! Tại sao... tại sao ông trời lại bất công với cô đến thế chứ ? Cô có làm gì nên tội đâu mà trừng phạt.

Càng nghĩ , Trân càng khóc , khóc như chưa bao giờ được khóc.

Nước mắt cứ như dòng suối nhỏ đã khơi nguồn tuôn chảy , chảy mãi không cạn kiệt. Màn đêm lại xuống cô tịch và hoang vắng , Trân muốn làm một cái gì đó để xua hết nỗi hiu quạnh của mình. Chưa bao giờ cô chán nản , muốn nổi loạn đến thế này. Muốn huỷ hoại nửa cuộc sống quá tẻ nhạt buồn rầu lẫn vô dụng , bởi vì trên cõi thế gian này chẳng còn một ai nghĩ và biết đến cô.

Lục lạo tìm kiếm khá lâu , cuối cùng rồi Bảo Trân cũng ra khỏi nhà với tâm trạng chán chường vô định. Trân leo lên chiếc taxi và mặc kệ Ông tài xế muốn đưa mình đi đâu tùy ý.

– Cho xuống đây.

Trân lớn tiếng gọi. Khi taxi dừng lại , cô bước vội vào một vũ trường với muôn vàn ánh đèn màu huyền hoặc mê hồn. Trân đến quầy uống ực vào bụng một ly bia , rồi hai ly... ba ly , để rồi bước ra sàn nhảy cùng hòa nhập vào nhịp điệu quay cuồng náo loạn của sự sống vội vã , mà hàng đêm lớp công tử , tiểu thư con nhà giàu có thường đến đây để ăn chơi.

Thế rồi , chuyện gì đến cũng phải đến. Hơi men thấm dần vào cái đầu óc u uẩn lu mờ ý thức của Trân , cô là người tựa hẳn vào cánh tay khỏe mạnh của gã thanh niên , mà không biết tên tuổi hẳn là ai và gương mặt hẳn ra sao cả.

Trở mình , nghe toàn thân rã rời với cái đầu nặng trĩu như treo phải đá , Trân cố mở mắt nhưng không tài nào ngẩng lên nổi. Có lẽ do hậu quả của cơn say bí tỉ không biết trời lẫn đất tối qua. Vỗ mạnh tay lên vầng trán để tự định tỉnh , Trân cố ngồi lên và hốt hoảng nhìn quanh căn phòng xa lạ. Phản ứng tự nhiên của người con gái , cô nhìn vội xuống người mình.

– Trời ơi !

Trân kêu lên và ôm lấy mặt , khi thấy trên người khoác bộ áo quần ai đó rộng thùng thình.

Chưa kịp định tâm để cố nhớ về sự việc thì có tiếng động nhẹ , cửa phòng bật mở và Hỉ Bình mang tô cháo bốc khói thơm lừng bước vào nhìn Bảo Trân , cười nửa miệng :

– Chịu tỉnh rồi à ?

– Khốn nạn ! Vô lương tâm !

Trân chồm nhanh tới hất mạnh tô cháo rơi vãi xuống nền gạch , tạo thành âm thanh chát chúa và đổ bể tan tành , rồi nhanh tay tát cho Bình một cái như trời giáng.

- Diên rồi à ? - Bình cau mày hét lớn - Tại sao lại đánh tôi vậy ?
- Đồ dê tiện ! Lợi dụng thời cơ...
- Ồi trời ! Ai thèm chứ - Bình dài giọng miệt thị - Cô tưởng mình là ai hả , tôi thế này lại...
- im đi ! - Đôi mắt Trân ráo hoảnh nhưng đây giận dữ - Nói đi , anh đã làm gì tôi , hả ?
- Làm gì ư ? - Bình bõn cợt nhún vai tay xoa xoa má nơi mới bị đánh
- Vậy cô cho rằng tôi đã làm gì mình nào ?
- Tôi... tôi... - Trân ấp úng.
- Nói thật , còn tin hay không tùy ở cô. Đêm qua , nếu không có tôi đem cô về đây thì có lẽ thân cô đã làm trò tiêu khiển cho bọn ma- Cô rồi , còn đâu mà giờ thói hung dữ. Đúng là làm ơn mắc oán. Biết thế , tôi để tiêu đời luôn cho biết thế nào là lẽ độ.
- Tức là... tôi vẫn... là tôi chứ ?
- Ừ.
- Anh thề đi.
- Tại sao tôi phải thề. Đối với ai còn hứng thú , chứ với cô thì... - Bình nhún vai - Xin lỗi nha , cho không cũng không thèm , hà huống cưỡng bức , một việc chẳng quan tử chút nào.
- Anh...
- Gì chứ ? Bộ tôi nói sai sao ? Con gái phải mềm mỏng dịu dàng một chút chứ. Như cô hả... - Bình lại nhún vai - Chưa tới gần , con trai đã

chạy xa hàng mấy chục cây số , nói gì lời yêu thương ngọt dịu. Tôi kéo cô về đây cũng là nghĩ tình ba tôi thôi. Ba tôi lo lắng cho cô nhiều lắm. Thật ra , bác Phúc mất đi là nỗi thương lớn khó gì bù đắp được. Nhưng cô đâu thể buông xuôi cuộc đời vào chốn vũ trường , nơi đó không thể giỡn mặt được đâu.

– Đủ rồi. Tôi không mượn ai dạy khôn cả. Anh nói đi... áo quần của tôi đâu.

– Lạ đấy... áo quần cô sao hỏi tôi ?

– Anh... - Trân bối rối , nhưng chỉ thoáng qua nhanh - Không hỏi anh thì hỏi ai ? Tôi mặc kệ anh đã làm gì mình. Tóm lại , sự sống tôi còn không cần thiết , hà huống tẩm thân con gái.

Giọng Bảo Trân lạnh lùng , vẻ bất cần đời :

– Còn nếu anh muốn tỏ lòng quân tử gì gì đó thì hơi uổng đấy. Ngay bây giờ tôi sẽ bắt đầu dẫn thân đi bụi , sống vô gia cư thì cần quái gì sự trắng trong.

– Cô... - Bình lắc nhẹ đầu chào thua sự bướng bỉnh lẫn lời lẽ trắng trợn ngang tàng của Bảo Trân - Tai hại lắm với ý nghĩ đó đấy , cô ạ.

– Mặc xác tôi !

– Được thôi... Áo quần cô để ở đó kìa , thay vào đi - Bình đi vội ra cửa - Tôi không dư thời gian nói chuyện phiếm cùng cô , tốn kalori vô ích. Tóm lại , nếu muốn mẹ cô vui lòng thì làm theo lời bà đi , để ở tuổi vàng bác ấy khỏi vương vấn đứa con gái ngỗ nghịch nhưng ngu si khờ khạo và ba tôi đỡ lo âu trần trở. Ông lão già rồi cần nghỉ ngơi.

Sực nhớ , anh tiếp :

– Còn nữa... địa chỉ Khắc Duy , tôi để gần chỗ đóng đồ của cô đó , thấy thích thì lại đó đi. Bây giờ tôi phải đi vì có công việc rồi. Nhớ trả giùm chìa khóa cho phòng tiếp tân ở tầng dưới đó. Tiền phòng tôi tính xong cả rồi. Cô đừng lo nghĩ. Hôm qua , tôi nhờ mấy cô ở khách sạn thay đổi áo quần giùm cô , chứ không phải tôi đâu mà cô ngại. Chào nhé. Bye.

Bình đóng sầm cửa lại , bỏ mặc Bảo Trân , ngồi đó với bờ môi mím chặt vì bao rối rắm trong đầu cùng nỗi hãi hùng lo sợ. Nếu như đêm qua không may mắn hoặc tình cờ gặp Hỉ Bình , thì giờ này đời cô sẽ ra sao ? Hay đã sang bước ngoặt khác rồi. Mẹ Ơi... con nông nổi vụng dại quá... xin hãy tha thứ giùm. Trân bật khóc.

Cố thu người thật nhỏ , để tránh cơn mưa tầm tã mà ông trời đổ lệ từ xế chiều đến sẩm tối vẫn chưa ngớt hạt , lòng dạ Bảo Trân cứ hồi hộp lo âu theo màn đêm bao phủ dần xuống vạn vật và cánh cổng biệt thự "Phạm gia" vẫn im lìm đóng kín. Có lẽ họ đi vắng , vì bao hồi chuông ngân vang , lạnh lót đổ liên tục mà Trân đã bấm gọi vẫn không thấy ai trả lời.

Thành phố chìm trong mưa lạnh lẽ và vắng ngắt càng khiến cho tâm trạng cô bất ổn. Chợt từ xa , hai ngọn đèn pha như xé toạc màn mưa vùn vùn lao nhanh tới và dừng lại.

Hỉ Bình kéo cao cổ áo , bước nhanh ra khỏi xe , tra khóa vào để mở cổng :

– Thưa ông... - Tiếng Bảo Trân run rẩy vì lạnh.

– Í trời ! - Bình giật mình , nhìn bóng đèn nhỏ thó - Cô... cô cần gì ?

Tuy miệng hỏi vậy , nhưng anh lại lùi hẳn ra xa như để phòng bất

trắc :

– Tôi... tôi...

Trân cố giữ chặt hàm răng để khỏi phải va vào nhau trong cơn lạnh vì đêm mưa quá lâu , ấp úng không nói nên lời.

– Nè ! Cô muốn gì nói đại ra đi... tôi không rảnh chờ đợi lâu đâu.

– Tôi... tôi là Bảo Trân đến nhận việc.

– À ! Ra thế - Bình đứng đưng - Vậy lên xe đi rồi vào nhà , ước hết rồi còn gì. Mau lên.

– Vâng - Trân chỉ chờ có thể là chui tọt vào chiếc xe đời mới , lướt êm như ru vào biệt thự.

Căn phòng khách sáng loà theo công tắc điện và tay bấm của Hỉ Bình.

– Cô vào đi

– Dạ - Trân e dè bước theo chân Bình và đưa mắt nhìn quanh.

– Nè ! Đi thẳng ra sau nhà , rẽ trái là phòng cô đó. Mọi thứ đều có sẵn , tự nhiên dùng , đừng ngại gì cả. Lau khô người và ngủ một giấc đi nhé. Sáng mai tôi nói chuyện về công việc cô cần làm.

– Vâng. Cảm ơn ông.

Trần hầu như chỉ chờ đợi có thể , cô lồm lũi đi nhanh theo sự hướng dẫn khi nãy của Hỉ Bình.

– Khoan đã ! - Bình gọi lại - Cô đói chưa , tôi chờ ở phòng ăn nhé.

– Dạ. - Trân lí nhí.

– Mau lên một chút.

– Tôi... biết rồi.

Một lát sau , Trân quay trở lại phòng ăn thì Hỉ Bình đã ngồi sẵn tự lúc

nào.

– Tự lo bữa ăn cho tôi và cô đi.

– Tôi... - Trân ngập ngừng.

– Thức ăn đã có sẵn ở trong tủ lạnh đừng ngại , thích gì nấu đó. Và lại , tôi nói thật , tuy hơi khó nghe nhưng phải kiểm tra tay nghề nội trợ của cô.

Trân ấm ức nhưng cố nén , lồm lũi đi về phía tủ lạnh. Ngần ngừ một thoáng , cô lấy hai cái hột vịt , rồi luống cuống thế nào không hiểu lại để rơi vỡ đi một và làm bắn luôn cả nền gạch hoa bóng lộn.

Hỉ Bình lắc nhẹ đầu , chê trách thấy rõ qua ánh mắt , nhưng lại không nói lời nào. im lặng kéo dài , đến nỗi anh như đã ngủ gục trên ghế dựa phòng ăn.

– Anh.. anh ơi ! - Trân gọi nhỏ - Mời dậy dùng đỡ.

– Ừm. Cô nấu món gì vậy ?

– Dạ... hột vịt kho.

Hỉ Bình trợn mắt nhìn Bảo Trân , như thể không nghe vào đôi tai mình :

– Vậy theo cô... ăn có được không ?

– Tôi... tôi cũng chưa biết nữa.

– Gì kỳ vậy ? - Hỉ Bình nhăn mặt - Nè , tôi nghe lộn hay cô thích đùa , hả Bảo Trân ?

– Tôi... tôi xin lỗi - Trân ngẩng lên với đôi mắt đỏ hoe chực khóc - Mong anh hiểu giùm cho... từ nhỏ tới giờ , tôi chưa hề làm những việc thế này bao giờ.

– Thật à ? Chắc mẹ cô khi xưa giàu có lắm và còn cưng chiều con

gái nữa ? - Bình nheo một bên mắt soi mói nhìn Bảo Trân - Cưng chiều kiểu họ... có mà giết cô.

- Anh...

- Bây giờ , nhà này cần người giúp việc , cô lại xin làm mà không biết nấu ăn món gì cả , ngoại trừ hột vịt kho. Còn nữa nha , chưa chắc gì cái món độc chiêu duy nhất này lại ăn được. Xem nào... đẩy gần đây tôi nếm thử coi.

Giọng Hỉ Bình như mệnh lệnh khiến cho Bảo Trân chạnh tự ái. Cái máu tiểu thư khuê các quen được người ta lo lắng , cưng chiều và cung phụng đột nhiên lại nổi lên mãnh liệt , dù cố dồn nén vì hoàn cảnh hiện tại của mình. Nhưng cơn giận dữ lại bốc cao không tài nào nén được. Trỗi giọng chanh chua và hách dịch không thua gì Hỉ Bình , Bảo Trân hứ mũi nói nhanh :

- Đủ rồi đó "ông cụ non". Tóm lại , bây giờ tôi muốn được ngủ. Chẳng thích ăn , nói chi là làm bếp... chuyện không hề quen. Còn đằng ấy không ăn được thì đổ bỏ.

Nói xong , Bảo Trân dẫn mạnh cái chảo tay cầm lên mặt bàn bóng lộn bỏ đi thẳng vào phòng và tiện tay đóng sầm cửa lại sau lưng với một cử chỉ và thái độ như thách thức.

- Nè... nè , đứng lại ! Không được vào phòng nghe chưa... Có chịu nghe lời không ?

- Còn lâu.

Bảo Trân xí dãi từ phòng mình vọng ra một cách ngang bướng bất trị. Có thể nói bây giờ trong cái đầu tí tẹo của cô , hông còn vương lại chút ít gì lời mẹ dặn dò trước khi đến ở đây.

Chui tọt vào giường và trùm kín đầu tới chân , Bảo Trân vẫn còn ảm ức và nhớ mẹ vô cùng , bởi vì đây là lần đầu tiên cô xa bà.

Tự nhiên nước mắt lãn dài , dù cô không hề muốn... Lòng dằn lòng không được hèn yếu để cho người ta khinh , thế mà...

Trân lại khóc... khóc thật nhiều để rồi thiếp đi vào giấc ngủ mệt mỏi. Mặt trời lên khá cao , nắng đã xuyên qua khe cửa sổ , ấy thế mà Trân vẫn cố ý lì lợm nằm dài trên giường , như thể chờ đợi ai đó gọi mời dùng điểm tâm sáng.

Chờ mãi... chờ mãi không được , cuối cùng rồi cô cũng trở dậy , cau có nện mạnh gót giầy ra hành lang. Cả một khuôn viên im ắng đến lạnh lùng vì không hề có tiếng động lẩn bóng dáng người. Bảo Trân đi quanh khắc các phòng vẫn không tài nào tìm được Hỉ Bình , mà cơn đói lại gấp rút đòi đáp ứng. Cau mày cô hét lớn :

– Ê... ê ! Cái tên khó ưa... đáng ghét ! Trốn ở đâu vậy hả ? Mau ra đi , tôi đói bụng lắm rồi.

Đáp lại lời Trân là âm thanh loảng nhanh trong gió. im lặng vẫn hoàn im lặng. Hậm hực , cô trở vào phòng ăn , mở tung tủ lạnh... Thức ăn đã không cánh mà bay , chỉ sau một đêm.

Bụng biểu tình... đầu óc đến hoa lên vì đói , Trân muốn đập phá cái chi đó cho đỡ tức...và đây rồi , chậu hoa trên bàn ăn , đập ngay vào mắt cô.

"Bốp".

Trân ném mạnh nó vào tường không thương tiếc. Tội nghiệp cho bình hoa tươi vỡ vụn , nước tràn ra lênh láng lan nhanh trên nền gạch. Rồi thì luôn cả chồng sách báo để ở góc phòng cũng bay vào

loạn xạ.

Căn phòng ăn vốn sạch đẹp , gọn gàng , giờ ngổn ngang bẩn thỉu , bề bộn , lộn xộn đến không tài nào chấp nhận được. Ấy thế mà cơn giận của Bảo Trân vẫn không vơi bớt. Cô lục lạo tìm kiếm , nhưng ở phòng ăn , lẫn nhà bếp không có gì ăn được cho qua cơn đói.

Nhìn cái xô đầy ắp gạo trắng tinh , Bảo Trân sẵn chân đá đổ luôn , miệng lầm bầm nói :

– Bỏ ghét !

Rồi không chần chừ , cô vào phòng quảy túi hành lý của mình đi nhanh ra cửa cổng :

– Tưởng ngon lắm hả , tên kia... đồ khó ưa xạo sự. Không thềm làm nữa. Về.

Miệng nói tay giật mạnh cổng rào... Nhưng nó hình như vẫn đứng im lìm như trêu gan Bảo Trân , bởi đã khóa từ bên ngoài. Cáu gắt , giận dữ , Trân đá túi bụi vào cổng , gào thét đến khàn giọng :

– Mở cửa... mở cửa mau...

La hét , đập phá rồi cũng chán , lại mệt vì đói bởi từ trưa qua tối giờ Trân chưa ăn thứ gì vào bụng. Cô ngồi ghế đá cạnh cổng khóc ngon lành như chưa từng được khóc , khóc tức tưởi như thể bị ai đó hà hiếp.

Giữa lúc cơn đói lên đến tột điểm và Bảo Trân như không tài nào gượng đứng lên được , thì cái cổng sắt mở nhẹ và chiếc xe du lịch từ từ tiến vào.

Hỉ Bình tươi cười nheo bên mắt :

– Cô sao ngồi ở đây... Ủa ! Bộ khóc à ?

– Làm gì có chuyện đó - Bảo Trân cứng cỏi - Tôi mà rơi nước mắt dễ vậy sao ? Còn lâu , có mà mơ.

– Được thế thì tốt.

Bình nhún nhẹ vai và thản nhiên khóa kín cổng rào lại.

– Nè ! Tôi muốn ra ngoài. Mở cửa mau giùm đi !

– Để làm gì ? - Bình mở to mắt hỏi , rồi trịnh trọng tiếp - Cô đừng để tôi nhắc cho nhớ thân phận mình đó. Không được ra , khi tôi chưa cho phép.

– Tôi...

– Vào nhà đi !

Nói xong lời ra lệnh uy quyền đó , Hỉ Bình leo lên xe nổ máy chạy thẳng vào gagare , bỏ mặc Bảo Trân lủi thủi đi lẫn vào , nhưng nét mặt lại ngẩng cao ngổ ngáo , vẻ không phục.

Bình chẳng thèm quan tâm làm gì , anh xách túi xộp linh kinh bao nhiêu là thứ đi thẳng vào phòng ăn và chực lại , ngờ ngàng lẫn tức giận.

– Bảo Trân !

– Gì ? - Trân đáp cộc lốc.

– Cô làm phải không ?

– Ừ.

– Ngon lắm ! - Bình gật gù , cố nén cơn giận âm ỉ cháy trong lòng , từ tốn nói tiếp - Rất giỏi. Nhưng tôi cần nhắc rõ cho cô nhớ lại. Ở đây , mọi thứ đều có quy tắc rõ ràng , cụ thể lờ tay làm rớt bể đồ đạc , sành xứ thì coi như không cố ý... tức vô tình. Còn ngược lại , hành động và thái độ kiêu ngạo như cô sẽ trừ lương tháng đó , liệu hồn và

thoải mái đập đi.

– Anh... dọa được tôi à ?

– Tin hay không tùy ý cô. Tóm lại , tự cô gây ra sự bẽ bộn này thì mau thu dọn đi. Anh trai tôi sắp về đến rồi đó. Còn nữa , tối hành lang coi kỹ giá tiền đèn bù đi , để khỏi làm quá đáng như thế này.

– Tôi không làm.

– Được à ? - Hỉ Bình cười nửa miệng - Cô tưởng mình là ai vậy ? Tiểu thư khuê các , con gái cưng của đại thương gia Lâm Tuấn sao ? Có mơ cũng đã tới lúc tỉnh ngủ lại được rồi đó. Hống hách , kiêu hãnh bây giờ phải qua từ lâu rồi. Nếu chẳng phải nể lời mẹ cô mà tôi bỏ tiền cứu giúp thì giờ này... thân xác kiêu sa có nguyên vẹn không đây. Làm ơn động não một chút cho tôi nhờ , khỏi tốn phí nhiều calori vô ích.

– Thưa ông... tôi nghe ra rồi. - Bảo Trân dài giọng mai mỉa - Thế làm ơn thì làm ơn cho trót... lời nói cứu giúp , cứ sao lại bỏ đói con người ta ? Ông nói lộn hay tôi nghe lầm chứ ?

– Tại cô nghĩ , sao có thể trách tôi. Không tự làm lấy mà ăn , chẳng lý nào tôi phải hầu hạ lại à ? Còn nữa , lúc tối cô nói thích ngủ hơn ăn và còn biểu tôi đem đồ tất cả sao ? Đáng đời.

– Ông...

– Tôi chưa bao giờ nói oan cho ai cả.

– Nhưng bây giờ... tôi đói và muốn ăn.

– Được. Thu dọn gọn gàng lại đi , tức khắc có ăn theo yêu cầu.

Còn bây giờ...

– Xin lỗi nhé... chưa thể được. - Bình để tất cả thức ăn vào tủ dính

nơi tường và khoá kỹ lại , rồi cho chìa khoá vào túi - Cô làm nhanh đi.

Nè ! Đủ rồi đó... đừng có ép người quá đáng chứ - Bảo Trân cau có - Nếu ông đói , thì có làm nổi không ? Nói thật nha , tôi đã không còn đủ hơi sức nhắc chân để đi , nói chi việc thu dọn.

– Vậy bây giờ cô muốn sao ?

– Ăn trước mới nói được.

– Nhưng lỡ khi no bụng rồi lại ì ra chẳng chịu làm thì sao đây ? Tính khí của cô ai còn lạ gì. Cố làm cho quen và chữa tật , rồi ăn uống sau cũng đâu có muộn.

– Đã thế thì tôi chẳng ngu dại gì làm.

– Trân kéo ghế ngồi phịch xuống tréo chân.

Hỉ Bình nhướng cao mày , rồi lại lắc nhẹ đầu. Cũng chẳng thèm nói gì thêm , anh lại tú lôi ra một ổ bánh mì kẹp thịt nhai ngấu nghiến ngon lành trước đôi mắt háu đói , thèm thuồng đến chảy nước bọt của Bảo Trân. Mùi thịt và gia vị cứ xông thẳng vào mũi khiến cho cái bụng lép xẹp của Bảo Trân thêm cồn cào.

Cô bỏ đứng lên đi ra cửa , tựa lưng vào tường. Cố nén cơn đói để đủ sức chịu đựng lại áp lực buộc làm việc của Hỉ Bình. Nhưng có lẽ Hỉ Bình cố tình kích thích cơn thèm ăn của cô , nên bật lửa chiên " bít tết "

Bảo Trân nuốt nước bọt liên tục vì nó cứ chảy ra... Chưa bao giờ cô lâm vào tình trạng thảm hại đến thế này. Nhắm nghiền mắt , mà miếng thịt bò béo ngậy cứ lớn vồn chập chờn với mùi tiêu tỏi. Cho tới tận phút giây này , Trân mới thấm thía thế nào là nỗi đói khát và quý

trọng thể nào là thịt cá , để cảm thông với những con người thiếu may mắn , vì lỡ trót sinh ra nhằm ngôi sao xấu , mà đổ mồ hôi ra tạo miếng cơm manh áo.

Cái cảm giác thương mình , thương người , có lẽ đây là lần đầu Bảo Trân mới nhận được.

– Ới... No quá !

Hỉ Bình vươn vai đứng lên và đưa tay xoa xoa cái bụng căng đầy thịt cá , no nê cơm rượu một cách sáng khoái vô cùng.

Anh bước qua mặt Bảo Trân và tiến thẳng về phòng , ngã người lên giường nệm sang trọng mà thanh thoi đi sâu vào giấc ngủ.

Ấm ức nhưng chẳng thể làm được gì Hỉ Bình , vả lại , cung cảm thấy mình hơi quá đáng về tính khí ngang bướng gàn dở , Bảo Trân trở lại bàn ăn và cố thu dọn những thứ cô đập phá.

Làm xong công việc là mệt nhoài và cơn đói cũng qua luôn. Chẳng buồn ăn , Trân cúi gục đầu lên bàn thiếp đi một giấc ngủ ngon lành.

– Tìm ai ! Bảo Trân trợn mắt nhìn người con trai " bánh tẻn " trước mặt - Bạn của " cụ non pê đê " Hỉ Bình à ? Khỏi cần nói , nhìn ăn mặc chau chuốt là biết ngay. Về đi , chiều lại.

Nói xong , Trân chẳng ngần ngại khép mạnh cánh cổng , còn lè lưỡi như trêu chọc. Thật ra , dạo này cô cố ý đuổi khách của Hỉ Bình cho bỏ ghét.

– Nè ! Ai tìm tôi hả ? - Bình bước tới hỏi.

– Không có.

– Đứng trên lầu tôi thấy có.

– Thì tự mở cổng đi , hỏi làm gì tốn kalori.

Vừa nói xong là Trân cúi cầm cán chổi que dừa quét túi bụi vào những lá cây khô rơi vãi dưới đất , tạo thành một lớp bụi phủ chụp vào người Hỉ Bình , vì cô biết anh vừa mới tắm xong và chuẩn bị đi đâu đó.

– Ê... ê... nè ! - Bình nhảy lùi né tránh - Cô điên rồi hả ?

– Ủ. Rồi sao ? - Trân dừng tay hất mặt về đặc ý - Điên được thì tốt. Chẳng phải " mấy người " chê bai tôi lợm thợm à ? Giờ quét sân sạch sẽ lại nói điên khùng. Bộ muốn chửi thế nào tùy hứng à ? Làm ông chủ oai lắm sao ?

Thi trề môi và dài giọng chanh chua tiếp :

– Người đâu mà khó ưa. Chẳng tí ga- Lãng cho đáng mặt phái mạnh chút nào. Đúng la pê- Đê căng oan uổng.

– Cô lắm bầm gì đó , hay trù ẻo tôi ? Vào nhà đi , không cần quét nữa.

– Cảm ơn.

Thi quay lưng và theo tay cô là cái vòng tròn của cây chổi cũng vung lên tá lã lá khô và bụi mịt mù.

Bên ngoài , tiếng chuông gọi cổng lại tiếp tục vang lên thúc giục hồi hả.B phúi nhẹ áo quần rồi quay lưng mở cổng.

– Ủa ! Sao lại là em chứ , Như Thi.

– Anh sao vậy ? Không em thì là ai ? Thật ra , đã lâu rồi mình không gặp , cho nên em cố tình tới thăm anh.

– Cảm ơn. - Bình tỏ vẻ khó chịu.

– Không mời em vào nhà à ? Cũng được , em tự vào thôi. - Thi nhún vai đi thẳng.

– Thi này ! - Bình chận lại - Thật ra , em muốn gì nào ? Tụi mình chia tay rồi mà... Làm ơn để anh yên , đừng làm phiền anh nữa , được không ?

Như Thi không nói gì , chỉ soi mói nhìn Hỉ Bình khá lâu rồi cười duyên dáng. Cái nụ cười này , ngày xưa B từng đắm say mê mết suốt cả thời sinh viên để rồi chính nó... suýt tí nữa làm chết cả cuộc đời và tương lai Hỉ Bình , khi mà tình cờ anh phát hiện được Thi chưa bao giờ yêu mình trọn vẹn bằng cả con tim và khối óc.

Cô đến với anh chỉ vì tiền... và tham vọng và vì... thù hận của người lớn.

– Hỉ Bình... - Như Thi vòng tay ôm lấy cổ anh thật tình tứ và âu yếm
- Còn giận em ư ? Bỏ đi được rồi , anh yêu ạ. Mình sẽ làm lại từ đầu được không ?

B cười nửa miệng gỡ nhẹ vòng tay Thi :

– - Muộn rồi. - Giọng B dửng dưng đến lạnh lùng - Ngày xưa lúc tôi yêu em... có lẽ chỉ là đam mê nhất thời lúc mới lớn... chứ còn tình yêu sâu nặng đích thực thì không hề có. Cho nên , mong em hiểu... chuyện qua lâu rồi , quên được thì quên đi Thi ạ. Con tim tôi không còn chỗ để cho em ngự trị , dù là vị trí khiêm tốn.

– Thật à ? - Thi cười to cao ngạo - Nhưng em không tin đâu , Hỉ Bình. Con người anh thế nào , lòng dạ ra sao , em không hiểu thì chẳng có ai có thể hiểu. Nè , cưng ạ ! Có phải do oán hận em mà nói vậy không. Thôi mà , coi như em có lỗi đi , chịu chưa.

Thi nheo một bên mắt và lại một lần nữa thản nhiên ôm lấy Hỉ Bình , khiến anh vô cùng khó xử vì sự đeo bám dai dẳng này. Còn đang

lúng túng vì chưa thể tìm được giải pháp tiến chân vị khách khó chịu không mời mà đến này đi , thỉnh thoảng có tiếng tru tréo vang lên của Bảo Trân :

– Cô này ! Sao lại ôm chồng tôi chứ ? Mau buông ra.

Miệng nói là tay Trân đẩy mạnh Thi ra xa , để kéo Hỉ Bình về phía mình.

– Cô... - Thi tái mặt ấp úng vì tình huống bất ngờ này - Cô... cô nói gì ? Hỉ Bình là chồng cô ?

– Phải. Thế còn chị... chị là ai , đến đây làm gì vậy ?

Bảo Trân ngẩng cao mặt nghiêm giọng , trong khi đó Bình sững sờ đến tột cùng vì sự mạo nhận này.

Còn nữa , cách ăn mặc và lời nói lẩn cú chỉ của Trân mới thật sự đáng nể. Cô trang điểm như một mệnh phụ giàu có kiêu kỳ hách dịch và thật lộ liễu sắc nét , lấn áp cả Như Thi.

– Hỉ Bình ! Anh nói đi. Thật sự đã xảy ra chuyện gì ? Anh có vợ rồi sao ?

– Ờ , phải phải. - Bình gật nhanh đầu - Bảo Trân là... là vợ anh.

– Trời ơi ! ại sao này giờ không chịu nói sớm chứ ?

Như Thi giậm chân rồi quay lưng bỏ chạy ra cổng.

– Khoan đã ! Chưa đưa... đi dễ dàng như thế - Trân ngăn lại.

– Nè để cô ấy về đi. - Hỉ Bình lăm lăm - Kêu lại làm gì nữa.

– Phá đám chơi. Được không ?

Trân liếc B sắc lẹm , rồi bước nhanh về phía Như Thi cười thân thiện :

– Chị là người vợ yêu của Hỉ Bình ?

- Đó là chuyện đã qua - Thi vẫn cúi mặt - Xin lỗi nhé. Tôi thật sự không hề biết anh ấy đã có vợ.
- Thì có gì đâu - Bảo Trân gật gù , rồi như chợt nảy ra ý định khác - Chị an tâm đi , đừng sợ hoạc ngại ngùng gì cả. Tôi chẳng qua... lúc này chỉ đùa cho vui thôi. Chứ vợ con gì người này. Tên chị là Như Thi phải không ?
- Trân ! Cô điên hả - Bình bực bội.
- Anh điên thì có. Tôi làm vợ anh khi nào. - Trân cãi lớn rồi quay sang Như Thi thân thiện - Tại tưởng chị và ông ta yêu nhau nên em phá cho bố ghét , nào ngờ sự thể lại khác.
- Tôi... tôi không hiểu gì cả. - Thi cau mày ngơ ngác - Thế cô là ai ?
- Thì có gì đâu... là em giả bộ đóng kịch coi có đạt không vậy mà , chứ đâu phải vợ. Chị yêu thì cứ yêu chẳng ai cản... từng là vợ chồng rồi còn gì.
- Thật à ?
- Vâng. Anh ta thuê em làm người giúp việc nhà , đợi ông anh của mình về thôi.
- Bảo Trân ! Nói ít lại một chút không ai nói em câm đâu. - Hỉ Bình cau có - Cô sợ gì mà chối chứ ?
- Anh chối thì có. Tôi thật sự không phải là vợ anh mà. Như Thi ! Coi thể chứ ban đêm ông ấy ngủ mê gọi tên chị hoài. Đừng có về ở lại chơi đi. Thôi nhé , không làm phiền hai người tâm sự nữa. Em vào trong lo việc mình đây. Nhớ thường xuyên tới chơi nhé.
- Bảo Trân ! Cảm ơn em.
- Có gì đâu.

Trân cười nhẹ rồi nhìn Hỉ Bình nhăn nhó khổ sở mà nhường cao mày hài lòng đắc ý , ngúng nguẩy như trêu thêm cơn tức trong lòng anh , rồi lè lưỡi rút cổ bỏ đi vào khu nhà bếp.

Còn Hỉ Bình , cứ tưởng Bảo Trân gỡ rối cho mình , nào ngờ bị cô chơi khăm. Bây giờ biết nói thế nào với Như Thi đây , để cô ta ra về và đừng bao giờ trở lại.

– Hỉ Bình ! Anh gạt em. - Thi ôm choàng lấy Bình - Tại sao nhớ người ta mà không chịu nói ? Giờ em tới với anh rồi còn làm mặt giận nữa.

Nè ! Tránh ra đi. - Bình gạt phăng vòng tay của Như Thi - Con bé khi nãy nói điên đấy. Tại sao chịu tin nó mà không tin tôi ?

– Bởi vì em yêu anh.

– Tôi thì không yêu cô nữa. - Bình lạnh lùng - Bát nước đầy đổ đi , không thể hốt lại cho đầy. Sợi dây đứt rồi , chắp lại không tài nào chẳng có mối nối.

– Nhưng tình yêu thì chẳng hề gì cả. - Thi nũng nịu - Mình yêu nhau mà anh.

– Cô... đủ rồi , giữ lịch sự một chút đi. Tóm lại một lời... mọi sự đều cả chấm dứt , đường ai nấy đi từ hơn năm nay. Mời cô về cho.

– Không em không về. - Thi đi nhanh vào phòng khách ngồi phịch xuống tréo chân - Anh ở đâu em theo đó.

– Cô... muốn ăn vạ à ?

– Anh nghĩ sao ? - Thi cười nửa miệng tiếp - Lúc nãy em lỡ gởi xe chở đồ đạc tới đây rồi , thử hỏi sao về được chứ.

– Cô... cô nói thiệt ?

– Vâng.

– Có quá đáng không vậy Như Thi ? - Bình gắt gỏng - Đừng để tôi buộc lòng gọi công an đó.

– Anh thích thì tự nhiên. Ái chà ! Buồn ngủ quá trời rồi.

Như Thi che miệng ngáp dài , rồi vươn vai đứng lên đi thẳng vào phòng Hỉ Bình.

– Không được vô. - Bình cản lại - Tôi không đồng ý.

– Gì kỳ vậy ? - Thi nhăn nhó. Đàn ông ích kỷ , nhỏ mọn quá coi sao được.

– Mặc kệ tôi.

– Em thì không được. Nè ! Làm ơn tránh ra cho em ngủ.

– Muốn ngủ về nhà cô ấy. - Bình nổi cáu - Như Thi ! Tôi không nói đùa đâu. Bảo Trân đâu rồi... tiễn khách đi.

Bình đẩy Thi sang bên rồi khép kín cửa phòng lại , cau mày tiếp :

– Ba tôi và anh hai sắp về tới đây rồi , đừng để họ gặp mặt cô , sẽ chẳng có lợi đâu.

– Anh nghĩ em sẽ sợ họ à ? - Thi lì lợm nói vọng vào - Anh yên tâm.

Đừng hù dọa nữa , đuổi về thôi mà. Về thì về chứ.

Thi dài giọng đi ra cửa , nhưng lại gặp Bảo Trân.

– Chị Thi đừng về , ở lại chơi.

– Ông chủ cô đuổi tôi.

Thi cau mày khó chịu và hăn ọc , như muốn trút bực bội , soi mói nhìn Bảo Trân từ đầu đến chân :

– Cô vào đây làm lâu chưa ?

– Ba tháng rồi.

– Hèn nào , Hỉ Bình lại lạnh lùng với tôi. Thì ra , nguyên nhân là chỗ này.

– Chị nói gì... em không hiểu ?

– Chẳng ai là chị em với cô đâu , không được xưng hô thân mật như thế.

Như Thi đổi giọng và bỏ đi ra ngoài.

Nhìn theo rồi nhún nhẹ vai , trề môi dài giọng :

– Bộ ngon lắm à ? Xí ! Thua me muốn gỡ bài cào à ? Còn lâu mới sợ.

Trên đời này có ngu với đui mù mới yêu nổi tên máu lạnh Hỉ Bình.

Người đâu mà khó khăn hắc ám muốn chết. Tội nghiệp ! Si tình chi đến nổi...

Trân lăm bầm rồi lắc nhẹ đầu quay trở vào nhà bếp :

– Í trời ! Ông muốn làm ma hại chết tôi hả. Tự nhiên thù lù đứng ở đây.

– Không đứng ở đây thì sao nghe được lời cô chửi lén tôi.

Bình nghiêm giọng :

– Nè , cảnh cáo cô nha , từ nay chuyện nhà này , không được quyền xen vào , nhất là của tôi đó. Con gái gì... nhiều chuyện , lo bao đồng việc thiên hạ , còn ngang tàng như thế chốn không người. Ít nhiều gì cũng phải giữ phép tắc trên trước , chủ tớ chứ ? Làm ơn nhớ lại vị trí thân phận của mình đi.

– Chuyện nhỏ thôi... đâu cần nặng lời như vậy chứ ?

– Nhưng đối với tôi thì không nhỏ. Cô quả thật là phiền phức quá sức chịu đựng của người khác rồi. Chẳng hiểu nổi ông anh Hai của tôi khi không lại chọn loại con gái này... Ở chung nhà càng lúc càng

tức chết vì gai mắt.

Nói xong , Bình xua tay :

– Cô tránh xa tầm mắt của tôi đi.

– Ông...

Bảo Trân xụ mặt , vì chưa bao giờ thấy ai đáng ghét khó ưa như Hỉ Bình. Từ sáng tới tối... chỉ biết quát nạt , nặng lời.

Hình như trong đôi mắt Bình , Trân không là con gái thì phải. Tự nhiên nhỏ cảm thấy thật là ấm ức , lẩn hờn giận ngập lòng không thể tả.

– Nè , nè !

Trân chạy vội tới trước mặt người đàn ông lạ đang cho xe lăn thản nhiên trên thảm cỏ xanh rì ở sân biệt thự , mà cô bỏ công vun trồng , chăm sóc bấy lâu nay.

– Đui rồi hả ! Có đường không chịu lăn lại lăn trên cỏ. - Cô chống hai tay vào mạn sườn thị uy - Còn nữa , ông ở đâu tới đây ? Tới khi nào... tại sao tôi không đươc biết chứ ?

– Cô ạ , tôi...

– Ông đừng nói cho tôi biết tới tận đây để xin ăn đó. Nhà này , chủ nhân hắc ám lắm.

– Bộ tôi giống kẻ ăn mày lắm sao cô ?

– Ờ , không... không giống lắm. - Trân chợt nhiên nhìn kỹ người lạ - Nhưng...đôi chân ông bị...

– Tàn phế... là ai cung đi ăn mày cả à ?

– Ý tôi... không phải vậy. - Trân lúng túng - Nhưng ít ra ông phải cho tôi biết đã vào đây bằng cách nào chứ ? Cổng rào cao lắm mà.

- Ừ , thì cao lắm.
 - Vậy tức là có người mở cổng cho ông ?
 - Phải...
 - Ai cả gan như vậy chứ ? Hứ ! Thật quá đáng ! Chẳng còn coi ai ra gì... sao chịu được đây.
 - Cô à ! Cô đang ầm ức lắm sao ?
 - Phải. Tức lắm.
 - Tại sao ?
 - Ông còn hỏi à ? Nhà này đây phải là cái chợ để có thể tự do ra vào tùy thích. Thôi , coi như bỏ đi. Làm ơn ông về cho , tôi sẽ đưa ra cổng giùm.
 - Tức là... tôi không được ở lại đây ?
 - Dĩ nhiên rồi.
 - Cô khó quá. - Người lạ thờ dài.
 - Muốn không khó cũng không được. Bởi vì chiều nay ở đây có tổ chức buổi tiệc lớn để rước ông cả từ nơi xa về. Khi không ông lại nhào đại vô , còn ngồi xe lăn nữa , khó coi lắm. Bọn nhà giàu họ khó chịu hơn mình tưởng nhiều.
 - Cái gì mà là " bọn " chứ - Người lạ nhăn mặt - Cô dùng từ khó nghe quá trời.
 - Ông sửa lưng tôi à ? Thôi , đừng nhiều lời nữa , mau lẹ tôi đưa ra cổng để tìm đươ8`ng về nhà. À khoan ! đợi một chút nhé.
- Trần chạy vội vào phòng mình , chỉ một thoáng là quay ra , nhét vào tay người đàn ông lạ một tờ giấy bạc loại hai mươi ngàn đồng.
- Tôi biếu ông đó... để dành xài. Cũng may là gặp tôi , nếu để gã

khờ thấy là tiêu đời ông rồi.

– Khờ là ai vậy ?

– Còn ai ngoài Hỉ Bình chứ. - Trân nói tỉnh bơ.

– Nó... khờ thiệt à... sao cô biết ?

Tôi... - Trân chột đỏ mặt vì cái nheo mắt tinh quái của người lạ - Ông đủ rồi nha ! Không được nhìn và chất vấn tôi đó. Tại vì... tôi ghét Hỉ Bình dữ dằn , có máu lạnh nên đặt biệt danh bõ ghét thôi , chứ làm sao biết hẳn có phải pê- Đê hay không chứ ?

– À ra thế ! - Người lạ nhẹ gạt đầu hóm hỉnh tiếp - Thế cô không ưa Hỉ Bình ?

– Ừ. Ghét cay , ghét đắng là khác. Nói thật nha , từ nhỏ tới lớn , hạng con trai nào tôi cũng gặp qua , nhưng chưa thấy ai " cù lần " và chẳng chút xiu ga- Lãng nào như Hỉ Bình. Hình như trong đôi mắt và cái đầu hẳn , chẳng có ai khác phái để quan tâm , duy nhất chỉ mỗi biết tiền là trên hết. Người ngợm ngữ ấy... có ma thương. Cầu trời khấn phật để hẳn ở giá luôn tới già , chết xuống âm phủ làm con ma cô đơn luôn cho biết mặt.

– Trời ạ ! Miệng mồm cô độc thật đó. Nè , nói thiệt đi. Hỉ Bình làm gì đắc tội với cô lắm à ?

– Còn phải hỏi. Tháng đầu , tôi mới đến nhận việc làm suốt ba mươi ngày vất vả cực khổ lại bị bỏ đói ăn , khát nước , ấy thế mà còn bị trừ lương chẳng còn đồng xu mua kẹo mà ngậm đỡ.

– Qua lời cô kể... tôi có cảm tưởng Hỉ Bình là kẻ đê tiện nhất trên đời.

– Phải. Hèn hạ và vô liêm sỉ nữa.

– Thế sao cô không bỏ đi nơi khác tìm việc ? Ở đây làm gì cho khổ cực.

– Ông nói muốn đi là được sao ? À phải ! Tự nãy giờ ông hỏi tôi hơi nhiều rồi đó. Đã tới lúc phải rời khỏi nơi này cho , không tiện ở lại đâu. Mau lên , tôi còn đi lo việc khác nữa.

– Nhưng quả thật tôi rất muốn ở lại.

– Không được đâu ông ạ , làm ơn về giùm tôi đi.

– Cô sợ Hỉ Bình là à ?

– Không hẳn như thế. Nhưng dù sao cũng chẳng mang lợi lộc gì khi tôi luôn cự nự với gã đó. Vả lại , nơi này cũng đâu phải nhà tình thương xã hội gì mà ông muốn ở lại. Tôi chỉ đủ khả năng biểu ông chút ít tiền dành dụm thôi , chứ không thể nuôi nấng lo toan được. Ông về nhé.

Miệng nói là hai tay Bảo Trân đẩy nhanh chiếc xe lăn đi về phía cổng.

– Cô à ! Tôi...

– Tôi thông cảm cho ông lắm rồi , xin cũng biết điều cho tôi nhé.

– Nhưng...

– Gì chứ ! Ông nói nhiều không cảm thấy phiền phức sao ?

– Tôi...

– Ông về nhé.

Trân đưa người lạ ra khỏi cổng , rồi thản nhiên khép nhanh lại.

– Cô ơi... cô ! Tôi... tôi là...

– Là gì cũng mặc kệ Ông , cố lăn xe đi nơi khác để xin giùm.

– Nè , cô kia ! Khoan đóng cửa lại nào. Người lạ hét toáng lên lo âu nhìn màn mây đen kịt vừa kéo về trùm kín cả bầu trời , hứa hẹn một

cơn mưa rất lớn.

– Mở cửa cổng đi ! Tôi có chuyện chưa nói cho cô biết đó.
– Tôi không dư thời gian tào lao nữa đâu. - Trân cũng hét lớn qua cửa - Ông đi đi !

– Trời sắp mưa , rồi cô ơi !

– Mặc kệ Ông. - Nói xong , Trân đi vội vào biệt thự để thu dọn những thứ cần thiết phải đem vào nhà khi trời đổ hạt mưa.

Thế là sấm chớp vang rền như muốn xé toạc màn mây đang vẫn vũ di chuyển. Mưa tràn tới trút nước , những hạt mưa to tròn quất đau điếng vào da thịt , Cơn mưa thật lớn của mùa hạ một màn trắng xóa mịt mù. Trời đột nhiên như tối hẳn , mưa dai dẳng khá lâu , nhưng cuối cùng rồi cũng tạnh.

Thật tội nghiệp người đàn ông lạ , bị tàn phế đôi chân , đang co ro run rẩy , cố thu nhỏ người trên chiếc xe lăn. Đôi tay giờ này tê cứng đến vụng dại vì lạnh , loay xoay mãi cũng không biết phải đi đâu về đâu trong mưa gió hãi hùng.

– Trời ! Anh Duy... - Hỉ Bình kêu lên lo sợ - Sao lại ra ngoài này làm gì giữa trời mưa to , gió lớn thế chứ.

Anh phóng vội ra xe và mang luôn cả cây dù để che.

– Thôi khỏi đi. Dù gì , người cũng ướt cả rồi che chắn làm chi.

– Nhưng cố sao anh đi ra phố mà không nói để tôi lo đưa.

– Cả ơn. - Giọng ông lạnh nhạt nghiêm khắc.

– Anh Duy... xin mời vào ạ , kéo cảm lạnh.

– Tôi không lên xe đâu.

– Như thế thì không được. Mau lên đi , anh ạ. Có chuyện gì phạt ý

thì từ từ nói. Hay tại Bảo Trân ?

– Ủ. Cậu vào hỏi cô ta thì rõ. - Nét mặt Khắc Duy giãn ra , như thể đã qua cơn giận - Cậu gọi cổng đi !

– Vâng. - Tiếng chuông ngân dài , như làm bừng tỉnh biệt thự đang im lìm ngủ yên sau cơn mưa.

Trân đi vội ra mở cổng và cau mày nói nhanh :

– Cái ông què này kỳ cục lắm nha. Sao còn chưa chịu đi ? Thật ra ông muốn gì vậy ? Tiền thì cũng đã cho xong rồi. Nè ! Ông đừng nói cho tôi biết là cố ý đó.

– Trân ! Cô nói ít lại một chút , không ai nói mình căm thù. - Hỉ Bình gắt gỏng.

– Gì chứ ! Tôi đâu có nói tới mấy người.

– Cô... im cho tôi nhờ.

– Nhưng cái người này... - Trân chỉ thẳng vào Khắc Duy - Khi này , ông ấy đã...

– Đừng nhiều lời , mở cổng mau , rồi tránh sang một bên. - Bình nạt ngang - Lải nhải y như dân chợ trời đó. Nói xong , Bình lễ phép và kính cẩn quay nhìn Khắc Duy - Tôi đưa anh vào nhé.

– Ủ. - Khắc Duy gật đầu và kín đáo liếc xem nét mặt tròn kinh ngạc của Bảo Trân.

– Cô đóng cửa rồi theo tôi vào phòng khách ngay.

Giọng Hỉ Bình nghiêm trang cau có , khác xa với những ngày thường làm Bảo Trân cảm thấy bất ổn.

– Bảo Trân ! Cô lại đây - Khắc Duy vẫy tay - Hỉ Bình ! Cậu trở ra đem xe vào nhà đi , để Trân giúp tôi được rồi.

– Vâng. Bảo Trân ! Sao cô còn đứng đó.

Bình gọi lần nữa , mới làm cho Trân chợt tỉnh khỏi suy tư. Cô nhanh chân thể vào vị trí Hỉ Bình và lăm lăm đưa chiếc xe lăn đi tới. Chợt Khắc Duy cười nhẹ hỏi.

– Cô... không đuổi tôi nữa chứ ?

– Thưa... Trân lúng túng thấy rõ - Tôi không biết. Xin lỗi ông nhé.

–Ồ ! Không có gì đâu. Cô không thấy...

– Nhưng tôi đã để ông bị mưa.

– Thì khi nào có mưa , tôi bắt cô bị lại là trừ. - Khắc Duy cười xòa.

– Ồi ! - Trân kêu lên - Tôi không chịu nổi đâu... tôi sẽ bị cảm mất.

– Vậy còn tôi... cô nghĩ sao ?

– Tôi... tôi... - Trân bối rối.

– Nói đùa cho vui với cô thôi... - Khắc Duy cười sáng khoái - Coi như không biết thì không có tội. À phải ! Cô vào làm khi nào ?

– Dạ , gần sáu tháng.

– ChƯa bao giờ có ai nói với cô về tôi ?

– Không ạ.

– Thì ra thế ! - Duy lẩm bầm - Vậy họ chẳng nói gì thêm với cô cả sao ?

– Dạ... có ạ. - Trân có vẻ dạn dĩ hơn - Hỉ Bình nói... tôi phải cố ngoan ngoãn , lo nấu ăn ngon để chăm sóc anh Hai hân sắp trở về ở biệt thự này.

– Thế ý cô sao ?

– Tôi ư ? - Trân nhún vai vô tư - Đâu thể chọn lựa được chứ ?

– Tại sao ?

- Bởi vì mẹ tôi mắc nợ anh Hai của Hỉ Bình nhiều tiền lắm , nhưng nay người thì cũng đã mất , phận làm con , tôi không thể để mẹ mình khó xử ở thế giới bên kia , cho nên tình nguyện tới đây. Tuy tôi không ưa cái tính của anh ấy lắm... nhưng trong thâm tâm vẫn mang trọng ơn nghĩa , cao thượng của tấm lòng Hỉ Bình.
- Tức là cô vẫn ưu tiên dành cho nó tình cảm ?
- Gì chứ ? Làm người cần phải thế mà - Trân dừng lại , rồi thở hắt ra , lảng sang vấn đề khác - Ông vào phòng khách ?
- Không. Cô đưa tôi đến phòng riêng của tôi thì tốt hơn.
- Vâng.
- Bảo Trân này... - Khắc Duy ngần ngừ.
- Dạ. Ông cứ dạy , tôi đang nghe.
- Cô bao nhiêu tuổi ?
- Mười chín , đã học xong phổ thông rồi ạ.
- Tại sao không học tiếp lên đại học ? Cô lười biếng hay học dốt ?
- Ai nói với ông vậy chứ. - Trân phật ý - Từ nhỏ tới lớn , tôi học rất giỏi đấy , mười hai năm luôn dẫn đầu. - Giọng cô chợt buồn như hoài niệm thời cắp sách - Nhưng biết sao được khi mà gia đình không còn đủ khả năng tài chánh để lo cho tôi.
- Cô... tiếc lắm phải không ?
- Ừ. Rất nhớ thời hoa mộng.
- Bảo Trân ! Hỉ Bình đột ngột lên tiếng - Sao lại ừ chứ ? Tôi lưu ý cô bao nhiêu lần rồi hả ?
- Tôi... quên. - Trân cúi thấp mặt.
- Thôi bỏ qua đi. - Khắc Duy cười nhẹ - Nghiêm khắc quá , Bảo Trân

sẽ sợ đó Hỉ Bình. À , phải rồi ! Hai người đi lo việc của mình , tôi biết tự chăm sóc bản thân rồi. Còn nữa , Hỉ Bình ! Cậu gọi điện ra Nha Trang báo tin tôi vào thành phố bình an rồi chứ ?

– Vâng , thưa ông.

– Vậy họ có nhắn gì không ?

– Bà chủ nói tuần sau sẽ vô.

– Khởi đi. - Khắc Duy khoát tay. Cậu nói với họ là đừng làm phiền tôi , cứ ở ngoài đó. Thôi , cậu ra ngoài , tôi nằm nghỉ đây.

Hỉ Bình lui ra và tiện tay khép cánh cửa phòng lại sau lưng. Sau cơn mưa trời bắt đầu đi dần về đêm tĩnh lặng. Trân trở vào phòng co mày cổ nhớ coi. Hình như cô đã gặp con người này ở đâu rồi thì phải , trông có vẻ quen quen thế nào ấy. Nhưng đầu óc Trân lú lẩn , không tài nào nhớ được.

– Bảo Trân ! - Hỉ Bình gọi nhỏ.

– Gì ?

Trân ngẩng lên trả lời , nhưng vẫn ngồi yên một chỗ.

– Cô xuống phòng ăn , tôi có việc muốn bàn một chút.

– Sáng đi. Bây giờ , tôi buồn ngủ lắm rồi.

– Cô... - Bình cúi gắt.

– Gì chứ ? Nè ! Anh đủ rồi đó , bao lâu nay đóng vai ông chủ nhiều rồi , giờ hết vai diễn thì hạ màn đi chứ ? Làm cao hoài ai chịu cho nổi.

– Cô nói thế là ý gì , hả ? Bình khoanh tay trước ngực và bước hẳn vào phòng Bảo Trân - Cô cho rằng tôi không đủ tư cách lấn quyền hạn , phải không ?

- Tự anh biết mà hỏi tôi chi.
 - Đúng là quá đáng.
 - Đỡ hơn anh nhiều.
 - Cô trả treo với tôi thế à ?
 - Vậy sao anh cứ làm phiền tôi hoài. Này nhé ! Kể từ hôm nay , tôi chỉ làm theo lời mỗi một ông chủ thôi. Còn anh... có hơn gì tôi đâu mà làm tàng lên mặt , chúng ta đều cá mè một lứa cả.
- Nói xong câu là Bảo Trân ngẩng cao mặt , hình mũi như cổ ý trêu tức Hỉ Bình.
- Cô đó , Bảo Trân. Cho tới bao giờ mới chịu ăn nói cho có lý lẽ.
- MuỐn ăn muốn nói cũng phải uốn lưỡi vài ba lần chứ ?
- Tôi thích như thế đó. Tánh tôi xưa nay vẫn thế , không sửa được đâu. Ai tức ráng chịu.
 - Đã thế thì từ hôm nay coi như tôi hết trách nhiệm coi sóc cô rồi nhé.
- Bình giận dỗi quay đi , mang theo nỗi ấm ức. Hình như trong mắt Bảo Trân , anh chẳng là cái gì cả.
- Con không hiểu nổi mẹ. - Như Thi hét lớn - Tại sao và cho tới bao giờ mẹ mới để con yên vậy ? Mỗi lần gặp con là tiền tiền. Mẹ nghĩ con in ra thứ đó được sao ? Dù gì , mẹ cũng nên để con thở với chứ. Thật ra , bao nhiêu mới đủ cho mẹ ?
 - Con... con dám ăn nói như vậy với mẹ à ?
- Bà Quỳnh vỗ mạnh tay vào thành ghế đứng lên , cũng cau có giận dữ không thua gì con gái.
- Con nghĩ làm được bấy nhiêu tiền là có thể lên mặt với mẹ sao ?

– Tóm lại , con không đủ khả năng để cung cấp tài chánh cho lối xài
vung tiền qua cửa sổ của mẹ - Thi cố nén sự bất bình - Con đã hết
cách rồi , không thể tiếp tục lao thân đùa với lửa nữa. Con sợ lắm
một ngày , chính trò chơi mình từng thực hiện lại thiêu rụi con.

– Mà im đi , thứ đồ bất hiếu ! - Bà Quỳnh lồng lên giận dữ - Chưa
già đã đầu hàng số phận rồi à ? Nếu ngày xưa tao như mày , thì liệu
mày có đươc ngày hôm nay không ? Uống công tao chăm chút
dưỡng nuôi và hy sinh cả thời xuân sắc...

Bà Quỳnh bật khóc và bắt đầu kể lể như bao nhiêu lần trước. Nhưng
thường thì như thế lúc nào bà cũng chiến thắng. Hôm nay cũng
không ngoại lệ , nhìn mẹ , Như Thi lại một lần nữa lắc đầu chào thua
với cái chặc lưỡi.

– Thôi được rồi , mẹ Ơi. Con xin mẹ. Xin mẹ đừng khóc than kể lể
như thế này nữa , đươc không ? Con thua mẹ rồi đó. Nói đi , thật
sự mẹ muốn con " thương " ai đây , gia tài họ đồ sộ bao nhiêu để đủ
cho mẹ tiêu hoang những mấy năm ?

Nói xong , Thi gục hấn khuôn mặt xinh đẹp của mình vào đôi tay
thon dài mượt mà với sự ấm ức , vì không tài nào hiểu được tấm lòng
yêu thương của mẹ đối với mình. Hình như trong con tim đầy tình
thâm mẫu tử đó chỉ có tiền , đồng tiền là trên hết. Mặc kệ , Như Thi
vùng vẫy cố ngoi lên khỏi vũng sinh đang cố nhận chìm cô từ thể xác
đến tâm hồn.

Ngoài mặt và hình thể Như Thi khả ái xinh tươi , quyến rũ bao nhiêu
, thì ở cõi lòng trống lạnh , nhẩn tâm và xấu xa hơn tất cả mọi thứ
phế thải ở thế gian này bấy nhiêu. Đồng tiền... Tiền ơi ! Mi chính là

thủ phạm cướp đi những ngày tháng thơ ngây trong sạch , yêu đời mà đôi mắt màu xanh của ta. Tiền ơi ! Ta ghét mi. Ta căm thù mi. Càng nghĩ , Thi càng muốn gào thét , la hét hoặc muốn vùng tay đập phá một cái gì đó cho nguôi hờn oán , tũn thân trong lòng mình. Đời người sinh ra ở trời đất , tạo hoá đặc ân ban cho Như Thi một mẫu người hài hòa cùng nhan sắc tuyệt vời , tại sao... tại sao không ban cho cô một con tim yêu... một con tim khao khát hạnh phúc để hoàn thiện một lương tâm lành mạnh mà vui sống bên chồng... con chứ ?

Còn nữa , mẹ người ta hy sinh cuộc đời chăm chút lo cho con. Còn mẹ Như Thi , hình như bây giờ bà đòi hỏi sự vay trả sòng phẳng. Bây giờ Thi phải trả lại công ơn to tát ấy bằng bao mối tình hồ để thu lợi nhuận của sự trao đổi tiền bạc.

– Mẹ Ơi ! Nỡ lòng nào mẹ đối xử với con như vậy chứ. Mẹ có biết con tũn thân và đau lòng lẫn nhục nhã ghê tởm luôn chính bản thân mình không ?

Đôi lúc Thi nghi ngờ đặt dấu hỏi to tướng trong đầu. Có phải cô thật sự là con ruột của bà Quỳnh , hay chỉ là kẻ cô cút vay mượn tình thương và đang bị ngược đãi bằng sự êm dịu chết người ?

– Như Thi... - Bà Quỳnh gọi nhỏ khi đã ngồi kề con gái - Sao mà rũ rượi vậy. Con không sao chứ ? Buồn giận mẹ à ?

– Không. Con nào dám. - Thi ngẩng lên với đôi mắt lạnh lùng xa lạ - Làm con sao giận được mẹ mình.

– Biết nghĩ như thế là hiểu thuận đó. Nè ! Chừng nào con mới chịu về Sài Gòn đây ? Ở Nha Trang mấy tháng rồi còn gì. Không chán à ?

Về đi con. Nếu không sẽ hối hận đó.

Giọng bà Quỳnh ngọt lịm như đường , dịu dàng âu yếm với Như Thi , nhưng sao cô vẫn nghe đắng ngắt , ngượng lạnh tình thương cùng mẹ , còn chẳng động lại chỉ trách nhiệm và bốn phận một đứa con phải giữ tròn đạo hiếu mà thôi.

Thở dài và đứng lên , dỗi đôi mắt đẹp nhìn qua ô cửa sổ đầy gió và sóng biển của miền Thùy Dương cát trắng , Thi từ tốn nói.

– Con muốn ở lại đây.

– Gì kỳ vậy ! Thế còn mẹ thì sao ?

– Mẹ có thể về thành phố một mình cũng được , có gì trở ngại đâu.

– Nhưng... - Bà Quỳnh bực bội ra mặt - Như thế là không ổn lắm.

– Tại sao ?

Thi quay lại nhìn mẹ với đôi mắt sắc nét , cau có lần chờ đợi.

– Nè ! Mẹ hỏi thiệt con nha. Con thật sự không biết hay chẳng muốn biết hả ?

– Con chưa hiểu hết ý mẹ.

Thi ngồi xuống ghế kéo bao thuốc lá về phía mình , tréo đôi chân dài ngà ngọc , phì phà khói thuốc một cách sành điệu và có vẻ bất cần đời.

– Dạo này , con hút thuốc nhiều quá đó.

– Thế à ! Chẳng phải mẹ dạy con phải làm vậy mới ra vẻ thượng lưu giàu có sao ? Thôi mà mẹ... muốn gì nói đại ra đi , con sắp ra bãi biển tắm rồi.

– Con có vẻ khó chịu không ưa gì mẹ ? Bà Quỳnh phạt ý - Được , đã thế thì mẹ cũng cần nói rõ cho con biết về thằng Khắc Duy.

- Sao ạ ? - Thi đứng đưng chờ đợi.
 - Sau tai nạn bị thương ở đôi chân , nó về thành phố.
 - Chuyện này , con có biết.
 - Mẹ nghe nó nói mướn người săn sóc.
 - Thì phải vậy thôi chứ biết sao được , tàn tật mà. Và lại , anh ấy dư tiền lắm của , một vài trăm ngàn đâu có thấm thía gì đâu với cái tài sản kếch xù đó. Mẹ yên tâm đi , không bao giờ hết đâu mà sợ.
- Thi thản nhiên gạt tàn thuốc và sẵn tiện gí nát điếu thuốc còn đang hút dang dở vào gạt :
- Con ra biển đây , nếu như mẹ không còn gì để nói nữa.
 - Mẹ chưa có nói xong đó.
- Bà Quỳnh cũng lật đật đứng lên theo Như Thi.
- Mẹ tha dùm con được không ? - Thi nhăn nhó khổ sở - Bây giờ con rất muốn được bình thản trải lòng mình cùng sóng nước , biển xanh.
- Vậy đi , có chuyện gì thì tối , lúc ăn cơm mẹ hãy nói nhé.
- Không được. Mẹ e sẽ muộn mất.
 - Gì mà mẹ căng thẳng và gấp quá vậy ?
 - Thật... chẳng biết bắt đầu từ đâu... - Bà Quỳnh cố diễn đạt thật rõ ý định của mình - Là vậy , nói là mướn người săn sóc lúc tàn tật , nhưng thật sự là Khắc Duy lựa cô gái trẻ đẹp không thua con mấy đâu.
 - Thế à ! Thi nhún vai. Anh ấy có quyền làm thế , đâu ai đủ khả năng ngăn cản.
 - Con... thì sao hả ?
 - Chẳng là sao của Duy cả.

- Tức là...
- Tội con chỉ già nhân nghĩa , non vợ chồng thôi. Chẳng ai đủ tư cách pháp nhân ràng buộc được ai.
- Con... con nói lộn hay mẹ nghe lầm chứ , Như Thi ? - Bà Quỳnh kêu lên - Tại sao lại ngu muội đến vậy ? Không buộc ràng thì tính thế nào đây ? Trời ơi ! Cái thằng Khắc Duy giàu có là thế , vượt khỏi tay rồi , sao có thể tìm được người thứ hai. Thi ơi... con ơi ! Con khờ khạo quá. Mẹ thiết không hiểu nổi con rồi. Không yêu được cũng cố mà nắm lấy nó chứ ?
- Mẹ à ! Mẹ có biết con cũng cần có sự xúc cảm chứ. Con không yêu được Khắc Duy thì giữ làm gì.
- Con... Nhưng mà nó giàu.
- Tiền... bây giờ đối với con không thành vấn đề lớn nữa. Không có hạng đàn ông hào hảo ngọt thì con cũng vẫn sống được.
- Cạp đất sống à ? - Bà Quỳnh giận dữ cau gắt - Ngu đại như con , thế gian này chỉ có một đó. Mẹ long trọng báo cho con biết. Nó , thằng Khắc Duy đó đang nuôi dưỡng săn sóc cho con Bảo Trân như trứng mỏng trong Sài Gòn kia. Còn nữa nha , bây giờ nó lại cho tiền cho con nhỏ đó ăn học , để tương lai tiếp tục làm phó giám đốc cho tập đoàn cổ đông nhà nó. Con nói đi ! Tới chừng ấy... con còn có thể chen chân vào vị trí nào. Ngu ơi là ngu , tức chết đi được. Mặc dù gió thật lớn thổi ùa vào căn nhà nằm cạnh biển , nhưng bà Quỳnh vẫn thấy nóng nẩy vô cùng , cầm lấy tờ tuần báo trên bàn quạt lấy quạt để , như cố xoa dịu nỗi tức tối đang đầy ắp trong lòng.
- Còn Như Thi thì ngồi im lặng , chẳng tỏ ra phản ứng gì cụ thể.

Như không còn chờ đợi được , bà Quỳnh đành phải lên tiếng :

– Con suy nghĩ kỹ lại đi. Như Thi. Căn nhà mẹ con mình đang ở đây cũng là của Khắc Duy mà... Một mai , nó cạy tàu ráo máng và nghe lời xúi bẩy của con Bảo Trân đòi lại... thì lấy gì để ở hả con ? Tiền bạc đâu mà sống chứ ? Trời ơi ! Chẳng lẽ ở tuổi này , mẹ đành nghèo khổ túng quẫn ư ? Nếu thật sự như vậy... cái thân già này chết còn sung sướng hơn.

– Mẹ Ơi ! Khổ quá... Mẹ bớt kêu ca than oán lại một chút cho con nhờ. - Thi cau mày gắt - Chuyện đâu còn có đó , con không tin Bảo Trân hơn nổi mình. Mẹ yên tâm ngồi mát ăn bát vàng hưởng phước đi , chẳng đến nỗi đói đâu mà sợ.

– Vậy con tính sao , nói cho mẹ biết.

– Con tự biết lo liệu. - Như Thi mím môi - Có lẽ con suy nghĩ lại lời của mẹ.

– Phải. Thà ăn không được cũng nên đập đổ con à. Đừng bao giờ để con bé ấy phổng tay trên , như thế con gái mẹ còn đâu mặt mũi để nhìn thiên hạ. Còn nữa nha Thi... trong ngôi nhà đó có cả Hỉ Bình nữa đó.

– Sao mẹ biết ?

– Tuần rồi về Sài Gòn , mẹ tình cờ thấy được rõ ràng cụ thể. Thật không hiểu vô tình hay cố ý mà cả hai đều làm chung một chỗ.

– Vậy mẹ nhớ số nhà không ? Ở đường nào.

– Số... đường... Bà Quỳnh đọc nhanh rõ ràng.

– Thật... chẳng lý nào lại thế. - Thi cau mày lẩm bẩm - Trùng lặp quá ! Vậy mà mình cứ tưởng nhà của Hỉ Bình. Ai dè...

Thi gật gù nghĩ ngợi , đôi mắt đẹp chột ánh lên với bao ý nghĩ toan tính mới.

Bảo Trân nắm tay cô bạn chạy va vào cổng nhà như bị ma đuổi , để rồi cả hai va mạnh vào Hỉ Bình , làm lon sơn cửa chống sét hất ngược vào mũi anh , đến nỗi nếu không còn đôi mắt cố mở với nỗi giận dữ lóe ra hết tốc lực là Trân tưởng người máy.

– Ồi !

Trân kêu lên và lùi hẳn ra xa. Sau phút định thần , cô rũ người vì trận cười đau bụng , khi nhìn thấy Hỉ Bình đang đứng trơ ra như thể bị ai đó điểm huyết.

Không còn nén được và quên luôn cái lịch lãm của người con trai trước phái đẹp , Bình rít giọng...

– Hai người đuổi rồi hả ? Đi ăn cướp sao mà chạy bán sống bán chết thế ? Con gái gì đi với đứng , không ngó trước nhìn sau. Quỷ tha ma bắt các người đi cho tôi nhờ.

Nói xong , Bình đưa tay vuốt những giọt sơn rỉ dài theo tóc khiến cho Thiên Kim e ngại ấp úng.

– Anh Bình... Kim xin lỗi , để Kim phụ lau.

– Không cần đâu. Cô mau tránh xa ra cho tôi nhờ. Đúng là xui không thể nào chịu nổi. Cả năm nay luôn bị ám.

Trân cau mày , nhưng lại cười thầm trong lòng. Bởi cô dư khả năng biết Hỉ Bình đang chười xiên xỏ và mắng xéo mình. Giả bộ lạnh lùng thản nhiên , Trân kéo tay Thiên Kim , nói lớn như trêu thêm cơn tức giận của Hỉ Bình.

– Mình vào nhà đi Kim , mặc kệ họ. Người ta không cần mình thì hơi

đâu mất công vô ích.

– Làm thế thì... - Kim do dự nói nhỏ - Dù gì mình cũng có lỗi.

– Xì ! - Trân dài giọng - Tại người ta tài khôn , muốn lấy điểm với chủ nhân , thì ráng chịu đi.

– Trân... - Bình quắt mắt.

– Gì chứ ? Tôi nói không đúng à ? - Trân nhướng cao mày tiếp - Đạo này , tại anh ghét ghen với tôi , nên tìm đủ mọi cách có thể được mà trút cơn giận đúng không ? Nói thật nha... tôi sống chung một mái nhà với anh , tính nết anh ra sao , tôi còn lạ gì.

– Đừng có ngậm máu phun người nhé Bảo Trân. Cô đó ! Đụng tôi thế này... sao không một lời xin lỗi chứ ? Thái độ còn trợn thượng , nói ngược nói xuôi khó coi lắm. Còn gì đáng mặt sinh viên lại là một bác sĩ tương lai. Sau này ai vô phước lắm mới gặp phải cô điều trị bệnh.

– Ờ... tôi không muốn trị ai cả , ngoại trừ con tim đang bị thương không lành miệng của anh nè , được hôn vậy ?

Trân chanh chua độc miệng :

– Người ngoài họ lăm anh... còn tôi thì không.

– Cô không được ăn nói quá đáng như vậy nghe chưa ?

– Ai cấm được tôi nào. Có thật tôi mới nói chớ bộ không à ? - Trân dẩu môi tiếp - Có phải anh đang oán trách ông trời bất công với mình không ? Đáng đời đó !

– Bảo Trân... - Kim nhẹ nhàng xen vào - Mi hung dữ quá hà. Hừ Bình sẽ giận đó.

– Mặc kệ anh ta chứ , liên quan gì đến Trân. Nè ! Mình đi vào nhà đi

Kim , đến giờ cơm rồi... Bụng ta kêu " bún bò... bún bò giò heo " hoài.

– Nhỏ này... háu ăn quá trời.

– Kệ ! Có thực mới vực được đạo chứ. Nào đi !

Trân lôi tay Thiên Kim , cả hai chạy ủa vào nhà như khi nãy chạy ủa vào cổng và Trân không quên ném lại cho Hỉ Bình cái lè lưỡi trêu chọc rất con gái.

Còn Bình , vừa giận vừa buồn cười , rồi cũng từ tốn đi vào khu nhà ăn. Từ xa , Bình đã nghe thấy tiếng cầu nhàu cười nhười của Bảo Trân , khi lục tìm thức ăn buổi trưa của mình không có.

Cô quay phắt ra cửa , chát chúa gọi lớn.

– Hỉ Bình ! Bình ơi...

– Gì ? - Bình lên tiếng cạnh bên trong nhà.

– Anh Duy đâu rồi.

– Đi khám bệnh lại đôi chân

– Còn chị bếp ?

– ...

– Nè ! Anh điếc hả... sao tôi hỏi không trả lời ?

Trân giậm chân bực bội , có lẽ cơn đói đã làm cho nhỏ cái gắt.

– Xin lỗi nha... tôi không quen nghe giọng khó ưa đó. Miễn trả lời. - Bình đang cuối đầu kỳ cọ từng vết sơn dính nơi tay - Có muốn biết , đợi chị ấy về mà hỏi.

– Anh...

– Sao hả ? - Bình ngẩng lên cười nửa miệng với cái nhún vai - Biết sao được đây , có đói thì ra phố ăn đi. Ở đây làm gì có bún bò giò

heo.

Nói xong anh trề miệng đắc ý :

- Bày đặt như tiểu thư quen có kẻ hầu người hạ , " chảnh " không chịu được.
- Anh nói ai hả ? - Trân sẵn tới.
- Ai có thì người đó ắt biết , đâu cần đợi người ta nói tên nói tuổi.
- Hỉ Bình ! Tôi ghét anh.
- Tôi cũng đâu có ưa cô.
- Con trai... vô duyên.
- Con gái dữ như bà chẳng lại xí xọn.
- Anh...

Trân giận dỗi bật khóc. Còn Hỉ Bình thì ngẩng cao mặt thích thú. Bao giờ cũng thế , họ thường đụng độ nhưng kẻ thua cuộc cuối cùng là những giọt nước mắt tức tưởi của Bảo Trân.

Cho tới khi nào Hỉ Bình thấy đôi mắt đẹp của Trân đổ lệ , mới chịu dừng cuộc khẩu chiến , để lặng lẽ quay gót với cái thờ dài.

- Anh... đứng lại đó ! Trân quệt ngang mi hét lớn.
- Gì nữa đây bà chị ?

Ngập ngừng một thoáng Trân mới nói nhanh :

- Chị bếp nghỉ rồi phải không , Hỉ Bình ?
- Ừ.
- Vậy... anh ăn gì chưa ?
- Không đói.
- Nhịn hoài bụng đói. Ăn gì , tôi đi mua luôn.
- Không cần.

– Anh... Hỉ Bình ! Anh có biết mình khó ưa , đáng ghét lắm không ? -
Trân giậm chân.

– Biết. Nhưng tôi đâu mượn cô ưa ? Trên đời này , bị con gái ghét là phước ba đời ông bà tôi để lại đó. Tha hồ ghét tối đa đi. Có như thế , tôi mới yên ổn sống lâu.

– Đúng là lời nói kẻ điên... dở hơi !

– Kệ ! Sao hả , chưởi đã chưa , bà chần ?

– Khờ ! - Trân buộc miệng hét to vào mặt Hỉ Bình.

– Trân nói ai vậy ? - Bình trợn trừng mắt.

– Không lý tôi nói tôi ? Trân quay lưng chẳng cần để ý đến thái độ phản ứng của Hỉ Bình ra sao.

Anh lau vội đôi bàn tay bẩn đầy sơn mới được rửa xong vào mảnh vải để cạnh , rồi bước nhanh tới trước mặt Trân , khoanh tròn đôi tay vào ngực , đôi chân dang ra , nheo một bên mắt với nụ cười nửa miệng , hách dịch thế nào ấy.

– Nè ! Anh làm cái quỷ gì vậy ?

– Thì đứng làm người mẫu cho Trân nhìn , coi có phải anh khờ như em nói không ? - Giọng Hỉ Bình đột nhiên ngọt ngào thân thiện.

– Ai thèm. - Trân quay đi , để phòng.

– Vậy để anh tự chứng minh cho em thấy nhé.

– Không cần.

– Nhưng anh cần.

Bình đột ngột ôm chầm lấy Bảo Trân , siết chặt trong vòng tay khoẻ mạnh của mình. Trân vùng vẫy hét toáng lên :

– Nè ! Anh điên rồi ? Buông tôi ra.

– Không. Kẻ điên chẳng còn đủ lý trí mà làm chủ việc làm của mình đâu Trân ạ. Chẳng phải em mới nói tôi điên à ?

– Vậy... nói nghiêm túc. Anh muốn gì ?

– Hôn em.

– Còn lâu. - Trân đẩy mạnh bờ ngực khoẻ của Hỉ Bình ra xa , nhưng vòng tay anh cứ trói buộc lấy cô rồi thật nhanh cúi xuống tìm môi Trân.

Nụ hôn thật ngọt , êm đềm ngây ngất ở góc khuất khu biệt thự , khiến Trân nghe xao xuyến lòng cô gái chơi với một cảm xúc lạ chột ủa nhanh về. Trân lặng người đón nhận với bao tình cảm năm yên ngủ sâu , mà từ bấy lâu nay Trân dành cho Hỉ Bình. Nhẹ nhàng , nồng nàn như hơi thở , Bình hỏi nhỏ , âu yếm và ngọt như mật.

– Sao thế em ?

– Anh nè... ăn hiếp người ta...

Trân đỏ mặt , dấm túi bụi vào ngực Bình. Cử chỉ nũng nịu hờn dỗi thật đáng yêu vô cùng.

– Bảo Trân ! Nghe anh nói nè.

– Hồng thèm nghe.

– Anh yêu em , Trân ạ. - Giọng Hỉ Bình thật ấm - Từ nay mình đừng cãi nhau nữa nhé. Và em biết rồi đó... anh không phải khùng.

– Anh.

Trân e thẹn rồi thành linh vụt chạy , bỏ lại một Hỉ Bình với con tim rộn rã.

Còn Trân , cô chạy vào nhà , ngồi kể Thiên Kim mà trái tim đập loạn nhịp , đôi mắt long lanh của sự xao động rạo rực.

– Nè ! Mi sao thế. Kim đập khẽ lên vai bạn hỏi nhỏ - Không có gì chứ ?

–Ồ , không ! Không có gì. - Trân cười xòa - Mi chưa về à ?

– Chưa... Ủa ! Nếu ta nhớ không lầm là mi rủ ta về đây ăn bún bò giò heo kia mà... sao hỏi kỳ vậy ?

–Ờ... Ta quên và lẩn thẩn quá. - Trân cười xòa - Xin lỗi nha , chị ấy xin nghỉ vài hôm vì nhà có chuyện đột xuất rồi.

– Vậy tính sao đây ?

– Thì ra tiệm , ta bao.

– Còn Hỉ Bình ? - Kim ái ngại.

– Kệ hẳn. - Trân cười nụ - Đói thì tự tìm , hơi đâu lo chuyện thiên hạ.

– Mi nói thật lòng không Trân ? Ta nghi ngờ lắm đó. Nè , khai thật đi , may ra nghĩ chút tình bạn , ta rút chân lại... Nếu không , ta " của " ảnh đấy.

– Kim dám... - Trân đỏ mặt và cấu túi bụi vào cô bạn thân học chung lớp.

– Í ! Đừng... đừng ! Đau lắm đó Trân ơi.

Kim hét toáng lên và ùa té chạy. Cả hai cười vang cả phòng khách , vui nhộn cao vút , xua tan cái không gian vốn trầm mặc của biệt thự bấy lâu.

Kẻ đuổi người rượt , chưa khi nào Trân thấy cuộc sống đáng yêu như hôm nay. Còn Kim thì hồn hển thờ không muốn ra hơi , vì Trân cứ rượt bắt mãi. Không còn cách nào khác , Thiên Kim đành tung cửa

chạy vội ra ngoài , cũng là lúc Khắc Duy khập khiễng với đôi nạn gỗ bước từng bước một lên bậc tam cấp của thềm biệt thự. Sơ ý , Kim va vào Duy , đến nỗi cả hai cùng la " ối ". Miệng kêu lên là vậy , nhưng Duy cũng kịp chụp lấy Thiên Kim và ngược lại Thiên Kim vì hốt hoảng sợ Khắc Duy té nên cũng ôm chặt lấy anh. Cả hai lăn tròn lông lốc như con vục. Để rồi khi dừng lại , hai thân thể... hai nhịp tim và hai bờ môi... bốn con mắt như đã dính chặt vào nhau. Ở duyên nợ từ kiếp nào đó , sợi chỉ thăm của ông Tơ bà Nguyệt cột lấy họ từ thưở nào chẳng ai rõ.

Môi kề môi... mắt kề mắt , cứ thế họ lặng lẽ đến bất động , như thể bị thần tình yêu vừa ban cho tiếng sét " ái tình " đến choáng ngợp , đến ấm nồng cháy bỏng , vì tìm được một nửa của mình , sau bao ngày dài đơn lẻ tìm kiếm.

– Khắc Duy... anh...

Trân hốt hoảng định nhào tới đỡ lấy , nhưng bị Hỉ Bình cản ngăn lại và ra hiệu.

– Để yên cho họ... mình rút lui đi Trân ạ.

– Nhưng...

– Đừng lo. Thiên Kim biết phải làm gì với Khắc Duy mà em.

Nói xong , anh nheo bên mắt và choàng tay ôm lấy bờ vai Trân nép người ở những chậu kiếng lớn.

– Ông... không sao chứ ? - Kim bối rối khi chợt nhận ra vòng tay mình đang ôm lấy Khắc Duy và ngược lại.

– Không. Không sao. - Duy cười thật hiền - Thế còn Kim ?

– Cũng không sao ạ ? - Kim đứng phắt dậy nhìn quanh mà nghe đôi

má nóng bừng vì e thẹn.

– Thiên Kim ! Cô... Mồn bỏ tôi ngồi mãi dưới gạch sao ?

– Ôi ! Xin lỗi... xin lỗi ông nhé... tôi sợ ý quá... - Kim lúng túng - Ông vịn vào vai tôi đứng lên được không ?

– Nhặt dùm tôi đôi nạng.

– Vâng. Đây ạ.

– Xong rồi. - Duy chống nạng nhắc đôi chân bất lực của mình lên - Cô vào nhà nhé.

– Vâng.

– Bảo Trân đâu ?

– Cô ấy... nó... - Kim bối rối nhìn quanh.

– Em đây. - Trân tinh nghịch chạy vội tới trêu chọc - Lúc nãy , em không có thấy gì hết nha , Khắc Duy.

– Em đó... lém quá đi. Duy cốc nhẹ lên đầu Bảo Trân mắng yêu - Thấy anh bị ngã đau mà trốn không chịu ra đỡ phụ. Có phải muốn anh chết không ?

– Ồi... Nỗi oan thị kính - Trân kêu lên và liếc nhanh về phía Thiên Kim nhỏ giọng nhưng vẫn cố tình để cô bạn thân nghe rõ. - Tại em thấy anh trai nuôi của mình đã có người đỡ còn hiệu nghiệm hơn vòng tay em gái này nhiều đó.

– Bảo Trân , mi...

Thiên Kim ửng đỏ đôi má bối rối lảng tránh ánh mắt thật ấm của Khắc Duy , ở người đàn ông trung niên này đối với Thiên Kim mà nói có một lực hút rất mãnh liệt , rất lôi cuốn không tài nào cưỡng lại được nhất là cái lần đầu theo Bảo Trân tới nhà chơi... Dù chỉ một cái

liếc mắt qua của Khắc Duy mà Kim đã thao thức mấy đêm liền. Thế rồi từ đó nhớ nhung chờ đợi trong âm thầm đơn lẻ , khắc khoải của mỗi tình đơn phương... Cho mãi đến tận hôm nay. Lòng Kim rộn rã náo nức , đón nhận không chút do dự đắn đo.

– Kim này... Kim - Bảo Trân thành linh hét lớn vào tai cô bạn.

– Gì ? Con quỷ này làm sao mất cả hồn.

– Sạo nha ! Tao làm hay Khắc Duy ?

– Mi.

– Gì chứ ? Tao nói sai à ? Coi kìa có tịch rục rịch , mới nói đã đỏ mặt. Yêu thì chịu đại đi , để bà mai bắt đắ dĩ này lo liệu. Nếu để lỡ tao không chịu trách nhiệm đâu nhé.

– Trân đó... cứ ăn hiếp Kim.

– Hồng dám đâu. Trân dài giọng. - Có ngu lắm cũng chẳng dám đụng độ với bà chủ tương lai.

– Mi... mi ngạo người ta. - Kim cấu thật đau vào mạn sườn Bảo Trân , làm cho nhỏ nhảy nhót tứ tung , la hét ồm tỏi.

Còn Khắc Duy thì tựa người vào thành thố đá cười rạng rỡ nhìn sự vui vẻ trẻ trung đó , lòng chợt thấy ngậm ngùi nuối tiếc vì khoảng thời gian qua bỏ quên và dần dộn , để đến nỗi rước họa. vào thân , cũng may mắn đôi chân phục hồi được. Nếu không , có chết anh cũng chẳng thể tha thứ cho bản thân mình.

Bất giác , Khắc Duy thở dài. Cầu trời cho mọi sự qua đi , để anh được bình yên vui sống nốt nửa đời còn lại với một tình yêu vừa tìm được.

Đằng kia , nơi cánh cổng , tiếng cười đùa của hai cô gái bỗng nín bặt , khi cánh cổng được mở ra và người con gái kiêu kỳ bước vào với sự

lộng lẫy.

– Chị... chị tìm ai ? - Trân cau mày hỏi.

– Ủa ! Cô không nhớ tôi à ?

– Chị là... Như Thi phải không ?

– Trí nhớ của cô cũng tốt quá hén.

Thi nhìn xoáy vào Trân và dừng mắt lại ở Thiên Kim.

– Cô này là ai hả ?

– Bạn em , tên Thiên Kim. - Trân giới thiệu nhanh và nhìn vội vào trong nhà , e dè hỏi - Chị tìm Hỉ Bình ?

– Không. - Tìm Khắc Duy.

– Khắc Duy ư ? Chị quen sao ?

– Quen... thân lắm.

Thi nhấn giọng rồi thản nhiên đi lần tới nơi Duy ngồi , cao giọng thân ái :

– Em vào thăm anh nè. Sao thế , không mừng à ?

– Sao em biết tôi ở đây ? - Duy lạnh lùng hỏi.

– Tình yêu chỉ đường mách lối cho em tìm anh mà. - Thi ngã đầu vào vai Duy , tình tứ - Anh vì em mà chịu đau đớn bệnh tật , lẽ nào làm người , Như Thi lại vô tâm. À phải ! Đôi chân anh sao rồi... đưa em xem nào.

– Không cần đâu. Cảm ơn em.

– Anh sao vậy ? Giận em à ?

– Đâu dám. - Duy mỉm mai - Anh sáng mắt ra rồi nên mới về đây , em còn tìm kiếm làm gì nữa. Tha cho anh , để anh yên , như anh xa em vậy thôi.

– Anh vô tình quá... không sợ em giận à ?

– Đối với anh , chuyện đó đã không quan trọng từ lâu rồi.

Duy cười nửa miệng và chống nạnh gổ đứng lên , tỏ ý chấm dứt câu chuyện với cô khách xinh đẹp không mời mà tới này :

– Ngoài mục đích tới thăm anh , em còn gì nữa không ? Nếu không , anh vào nhà đây.

– Để em đưa vào.

– Khỏi. Cảm ơn em. Bảo Trân ! Thiên Kim ! Hai em lại đây , sao đứng đó ? Duy lớn tiếng gọi tiếp luôn - Hỉ Bình đâu rồi ? Nói nó tiễn khách hộ anh.

– Vâng.

Trân lúng túng trước sự việc nãy giờ. Cô liếc nhanh qua Thiên Kim rồi dừng mắt nơi khuôn mặt xinh đẹp khả ái yêu kiều của Như Thi.

Đôi mày Thi cau lại bực bội , nhưng hình như đã lường trước được kết quả này. Một thoáng khó chịu qua nhanh , đôi môi xinh như hoa lại nở nụ cười có thể nói đẹp đến mê hồn ngây ngất bao đấng nam nhi của Như Thi :

– Anh sao thế ? Hai cô gái này tốt với anh hơn em à ? Dù gì , họ cũng đâu thân mật hơn chúng mình. Nè ! Hai cô nên biết điều thì nên tránh ra xa đi , để Khắc Duy đây , tôi tự biết chăm sóc lo liệu rồi.

– Nhưng... - Trân do dự về phía Khắc Duy để rồi không chần chừ nói nhanh - Xin lỗi chị nha. Em không thể nào nghe theo yêu cầu của chị được. Mấy tháng nay , em săn sóc anh Duy quen rồi.

– Cô... nè... - Như Thi đổi giọng trịch thượng - Đừng nói tôi không nhắc nhở cho cô nhớ vị trí ở đợ của mình đó.

– Vâng. Cảm ơn chị. Nhưng em chưa hề quên bao giờ , cho nên mới ở lại đây nè. Tóm lại , em mặc kệ chị là ai , là gì với ông chủ nhà này. Nhưng xin chị hiểu cho , " nhập gia tùy tục " , chủ nhà không vui , không tiếp , biết làm sao hơn là phải về chứ ? Chị nghĩ em nói có đúng không ?

– Cô dám đuổi tôi ?

– Chị nói oan cho em rồi. - Trân trả treo dài giọng - Là ý của anh Duy , ông chủ của em thôi. Chứ thân ở đợ lãnh lương làm sao dám. Giọng điệu Bảo Trân , châm chọc tinh quái pha lẫn mỉa mai hách dịch không thua gì Như Thi , khiến cho cô không nén được cơn giận khi bị đùa bỡn trước mặt Khắc Duy.

Cơn tam bành của người đẹp mới đáng sợ làm sao. Thi trợn tròn đôi mắt , mím chặt bờ môi và thỉnh thoảng vung mạnh bàn tay tát vào mặt Bảo Trân , nhưng do đề phòng trước nên Trân né người tránh được. Trong khi đó Thi lỡ đà té chúi nhủi về phía trước.

– A ! Xí huyệt. Hay quá ta.

Trân cười to và còn vỗ tay không ngại trá vô cùng , khi nhìn nét giận dữ đến nổ đom đóm trong mắt Như Thi :

– Chị sao thế... té có sao không ? Ồi trời ! Mang chi đôi giày cao đến thế chứ. Anh Duy bị tàn tật rồi không đỡ chị được đâu. Nè , Kim ơi ! Tìm giùm Hỉ Bình đi. Nói với anh ấy , có người vợ ngày xưa đến đây tìm Khắc Duy... chắc cũng không ngoài mục đích cũ.

– Bảo Trân ! Mà đừng vội tự đắc. - Thi phần nộ - Biết điều , tao để cho yên. Còn bằng lớn lối , con Thi này sẽ quậy cho tới bến.

– Vậy sao ? Tôi sợ quá đi. - Trân cố ý nép người sát vào Khắc Duy ,

nững nịu chọc tức - Anh Duy ơi ! Coi kìa , người ta vào nhà mình còn muốn ăn hiếp em. Em hổng chịu đâu. Đuổi cô ta về đi , anh Duy nhé.

- Trân... mày... - Thi giận đến nghẹn lời.

- Tôi với chị... ai thắng đây. - Trân dài giọng - Tình yêu là phải đích thực từ rung cảm của con tim và khối óc và tâm hồn , chứ như đâu ai kia mà làm trò mua bán... cái kiểu ăn bánh phải trả tiền. Chị còn chút lương tâm và sĩ diện thì về đi và từ nay đừng bao giờ tới làm phiền anh Duy của tôi nữa.

- Bảo Trân nói phải đó , Như Thi. - Duy từ tốn tiếp - Mình không duyên lại căng nợ nần , nói tiếng chia tay rồi thì hãy cho qua luôn để cả hai tìm nguồn vui sống mới.

- Không thể được. - Thi nạt ngang.

- Tại sao ? - Duy cau có cố nén cơn bức bối trong lòng - Chẳng phải anh vì em làm bao nhiêu việc , đến nỗi phải ra thân tàn phế bỏ đi thế này , mà chưa vừa ý sao ? Tóm lại , trong cuộc đời anh sai lầm lớn nhất là quen và cứu giúp em đó. Người xưa có câu " lấy oán trả ân " quả thật chẳng hề sai. Anh bỏ Nha Trang đi về thành phố không ngoài mục đích sửa đổi sai lầm của mình... Giờ em còn muốn gì nữa mà chẳng chịu buông tha cho anh ?

- Buông tha cho anh tự do yêu à ? - Thi cao ngạo - Điều đó vượt quá khả năng giải quyết của em rồi , Khắc Duy à ?

- Thật sự , bây giờ em muốn gì ?

- Đòi lại công bằng.

- Có thể sao ? - Duy cười buồn - Hình như em chưa đủ tư cách đó.

- Đúng. Nhưng còn chị Thanh Nghi thì sao ?

– Thanh Nghi ư ?

– Phải. Anh đừng nói cho em biết là đã quên chị ấy rồi đó.

– Anh...

Duy bối rối nhìn nhanh về phía Thiên Kim đang nép người ở góc im lặng lắng nghe. Khá lâu , nét mặt Duy đầy đau khổ tiếp :

– Tại sao... em biết Thanh Nghi ?

– Nè ! Anh có thể giấu được thiên hạ , nhưng suy cho cùng không thể giấu được lòng mình đâu. Bây giờ , em chính thức ra điều kiện và buộc anh phải thực hiện ngay lập tức về vấn đề Bảo Trân đây. Anh có chịu nghe không ?

– Em nói đi... anh đang chờ. À phải ! Bảo Trân... làm ơn đưa giùm Thiên Kim về đi em.

– Vâng. Mình đi Kim.

Trân kéo tay bạn , nhưng không quên ném lại cho Như Thi cái lè lưỡi trêu chọc.

– Đứng lại ! Cả hai chưa thể đi được. - Thi chặn lối - Tôi buộc hai người quay trở vào và nghe luôn một thể , để khỏi phiền toái anh Duy diễn đạt ý đuổi.

– Chị... - Trân cau mày - Chị không đủ quyền hạn đối với tôi.

– Vậy à ? - Thi cười lạt - Nhưng từ nay , tôi có khả năng tổng cổ cô ra khỏi nhà đó.

– Chị dám à ?

– Thế ai cản được tôi nào ? Dựa vào Khắc Duy thì buồn cười thật đó Bảo Trân.

– Như Thi... đủ rồi. - Duy xen vào , cắt ngang giọng điệu khó ưa

trịch thượng của cô - Điều kiện gì , nói nhanh đi.

– Theo em , anh dư biết rồi còn gì ?

– Tôi muốn nghe lời cô nói.

– Được thôi. - Thi ngồi xuống ghế , tréo chân rất mệnh phụ - Em vào đây là do yêu cầu của của chị Thanh Nghi.

– Cô nói láo ! - Duy nạt lớn.

Tin hay không thì tùy anh. Nhưng có điều , Bảo Trân muốn tiếp tục ở lại đây đâu ai cản được. Tuy nhiên. Em nghĩ cô ta sẽ không dám thôi.

– Chị dọa tôi à ? - Không dễ đâu - Bảo Trân cao giọng - Tôi sẽ chẳng đi đâu cả , ngoại trừ đó là ý đuổi việc của Khắc Duy.

– Nè , Bảo Trân ! - Thi liếc thật sắc sảo - Cô nói lộn hay tôi nghe lầm hả ? Đuổi việc ư ? - Thi Gằn giọng - Cô được Duy muốn làm việc gì nào ? Nếu như tôi nghe không lầm là cô chỉ mỗi việc đi học thôi , phải không ?

– Ờ thì... đúng , đã sao nào ?

– Hèn nào cứ bám riết , dai hơn đĩa xôi vào Khắc Duy.

– Chị...

– Tôi nói sai à ? Cô đừng nói cho tôi biết là mình không ham tiền đó.

– Chị đừng nghĩ ai cũng như chị , rồi thời gian sẽ chứng minh và trả lời cụ thể với chị. Tóm lại một câu... trong đời , tôi rất không ưa loại người ham tiền , vì tiền mà làm đủ mọi việc , bất chấp thủ đoạn...

– Cô... - Thi quắc mắt căm giận , nhưng không biết nghĩ sao lại cười nhạt , nhìn sang Khắc Duy - Nếu anh muốn tôi giữ kín chuyện này thì mau tổng cổ con Bảo Trân ra khỏi nhà liền đi.

– Không thể được. - Duy từ chối nhanh - Bảo Trân rất cần cho sự

tàn tật của tôi.

– Đơn giản thế à ? - Thi nhướng cao mày gặng hỏi - Ngoài sự đó ra còn gì nữa không ? Tôi mặc kệ hai người là chi của nhau rồi. Nhưng nếu anh không làm theo yêu cầu thì buộc lòng tôi nói cho sáng tỏ sự thật , để xem còn có con yêu tinh nào dám tới gần anh không. Còn nữa... tôi long trọng nói với anh rằng , hiện tại chị Thanh Nghi đang có mặt tại thành phố này.

– Như Thi ! Cô nói thật ?

– Tôi gạt anh làm gì ? Mau quyết định đi !

Duy bối rối gục hần khuôn mặt ưu tư vào đôi tay và để tránh luôn đôi mắt dò hỏi từ xa của Thiên Kim. Không gian phòng khách bỗng trở nên ngột ngạt vô cùng. Thiên Kim lo ngại bấm nhẹ cánh tay Bảo Trân , nói nhỏ.

Thật ra , Thanh Nghi là ai hả Trân ?

– Tao không biết. - Trân lắc đầu chào thua , đưa ra nhận xét -

Nhưng hình như cái tên đó đang uy hiếp Khắc Duy của mày , Kim ạ ?

– Tao cũng thấy rõ như vậy. - Kim thở dài , âu lo đong đầy mắt - Xem ra , Duy cố giấu tao chuyện gì đó , mà bà Như Thi bắt trúng huyệt.

– Cũng phải... Tuy có điều bà ấy cứ ngỡ Duy yêu tao. Nếu thế càng tốt , coi như mày loại khỏi nghi vấn của Như Thi. Đừng lên tiếng thanh minh gì cả , để bà Thi cho tao liệu lo.

– Ừ.

Thi Kim gạt nhẹ đầu , nhưng lại không nén được tiếng thở dài , buồn phiền. Cả hai đưa mắt nhìn Khắc Duy chờ đợi phản ứng. Nhưng anh

vẫn ngồi với tư thế bất động đó mãi , cho tới khi Như Thi giục lại lần nữa :

– Khắc Duy ! Anh trả lời em đi chứ ?

– Thôi được rồi. - Duy thở hắt ra - Chuyện này , anh tự lo liệu với Thanh Nghi không làm phiền em. Tóm lại , Như Thi đừng xen vào , còn Bảo Trân sẽ chẳng đi đâu cả.

– Anh...

Thi long mắt với cái mím môi thâm hiểm nhìn về phía Bảo Trân :

– Chắc chắn anh không hối hận ?

– Không. Bởi vì anh đã hứa với người ta là lo cho Trân ăn học tới nơi tới chốn rồi. Bây giờ không lý lại nuốt lời , khó coi lắm.

– Vậy chị Thanh Nghi thì sao ? Anh đừng quên lời thề hẹn đó. Đừng nói em không nhắc nhở anh nhớ.

Dứt câu , Thi nện mạnh gót giày đi ra cửa , không quên ném lại cho Bảo Trân và Thiên Kim cái nhìn đe dọa hằn học. Đáp lại cái ánh mắt khó ưa ấy là cái rụt vai , nheo mắt tinh quái của Bảo Trân.

– Như Thi ! Không tiễn nhé. - Trân cười nụ - Thiên Kim ! Đừng để ý làm gì , mặc kệ bà ấy.

– Tao... - Kim cúi thấp đầu liếc nhanh về phía Khắc Duy , vẻ áy náy - Xem ra , anh Duy ưu tư quá. Trân này ! Mi hỏi giùm tao với anh Duy về chị Thanh Nghi đi. Nếu không , tối nay chắc tao không ngủ đươ8.c quá... cứ lo lo thế nào ấy.

– Con khỉ ! - Trân vô tư - Sợ gì , yên tâm đi , tới đâu hay tới đó. Anh Duy yêu mi , mi yêu lại , ngoài ra mặc kệ ai cả.

– Nói như Trân sao mà dễ dàng quá.

– Chứ không phải à ? " yêu là chết trong lòng một ít mà ".

Trân nói xong , cười khúc khích như chẳng có chuyện gì đáng quan tâm , khiến cho Thiên Kim phải nhăn mặt kêu lên :

– Chuyện thế này còn đùa hoài , ghét Trân ghê đi - Giọng Kim hờn dỗi , mắt ngân ngấn lệ - Linh tính như mách với Kim rằng sẽ có trở lực rất lớn đấy , Trân ơi. Nhất định , bà Thi không dễ dàng bỏ cuộc đâu.

– Vậy là mi muốn bỏ cuộc vì sợ ? - Trân tròn tròn đôi mắt đẹp về chê trách nhìn Thiên Kim - Không ngờ bạn của tao lại yếu bóng vía như thế này , mới gặp địch thủ lần đầu đã xếp gáo buông gươm đầu hàng vô điều kiện. Nè ! Nói thiệt nha Kim , dữ cỡ " chưởng môn phái Nga Mi " tao còn không ngán , huống hồ trong tay đang nắm giữ tuyệt chiêu. Bất quá , bà Thi là " Hỏa Sơn thần nữ " thì tao đây cũng là " Quỷ kiếm sâu " , hô mưa gọi gió được vậy.

Vừa nói , Trân vừa múa máy tay chân ra chiêu , thủ bộ , đến nỗi đang rầu thúi ruột mà Thiên Kim cũng bật cười nói :

– Nhìn mi y như khỉ mắc phong , chứ " Quỷ kiếm sâu " nổi gì hả Trân.

– A ! Tức là Kim khi dễ bản cô nương. Được. Hãy xem đây " chín đường tuyệt kiếm " của ta mới báii " Lệnh Hồ Xung " làm sư phụ , í mà quên... chiêu này gọi là... là...

– Là điên nặng đó con quỷ !

Thi Kim giận dỗi bỏ đi nhanh ra cổng , lòng mong đợi tiếng gọi lại của Khắc Duy , nhưng anh chỉ đưa mắt nhìn theo với những cái thờ dài.

– Ê , ê... đợi đã ! - Trân chạy vội theo Kim - Tao cố làm mày vui thôi mà... sao lại về ? Ở lại ăn cơm.

– No rồi.

– Kỳ vậy ? Tức , ghen... giận , " tam sên " là đủ no hả ?

– Ủ. Còn hỏi gì nữa không ? - Kim cau có.

– Dĩ nhiên là còn... - Trân vẫn chưa chịu buông tha cho bạn - Nói thật đi... Mi yêu anh Duy khi nào vậy ?

– Hỏi làm gì ?

– Giúp đỡ.

– Lo cho thân Trân kìa.

– Tao hả , có gì đáng lo đâu ? Yêu thì tự nhiên yêu... bỏ ngoài tai mọi lời lẽ bất cứ của ai.

– Thiệt không ?

– Thiệt.

Trân đắn đo một chút , rồi chặc lưỡi nhìn Thiên Kim khi cả hai không ai bảo ai mà cùng ngồi xuống ghế đá đặt cạnh cổng ra vào. Trân khẽ khàng , tiếp :

– Kim có cười Trân cũng chịu. Nhưng... Trân rất yêu Hỉ Bình , mặc dù anh ấy đã có vợ , đã một lần ly dị mà người vợ đó không ai khác là bà Như Thi đấy.

– Thật à ?

– Ủ. Mang giày cũ , mặc áo cũ cũng có sao đâu. Quan trọng là hiểu và tôn trọng lẫn nhau thôi. Mi và Khắc Duy cũng nên thế , bởi vì anh ấy rất cần một người hiểu và an ủi mình. Chuyện Thanh Nghi gì gì đó , đừng vội hỏi... Tao nghĩ sẽ có một ngày , nếu yêu mi thật lòng thì

tự động Khắc Duy sẽ nói hết , không cần phải hỏi làm gì , để tránh cho Duy sự tổn thương , hoặc vả khơi lại trong lòng anh nỗi đau không muốn nhớ.

– B TRân ! Có lẽ mi nghĩ đúng.

– Chứ sao ? - Trân đặc ý và cố tình pha loãng tâm sự không vui của Thiên Kim - Đầu tao có " sạn " rồi nè , lắc cứ nghe lổm cổm , lổm cổm đây.

– Thôi đi bà chị non , làm ơn cho em xin. - Kim xá dài và bỏ đứng lên - Muốn buồn phiền nghĩ ngợi cũng không thể tự do buồn được với Trân. Thôi , không nói nữa... Kim về đi. An ủi giùm anh Duy nhé.

– Biết rồi - Trân cười nhỏ - Về nhà , leo lên giường , duỗi đôi chân ra và " khò " một giấc tới sáng mai là quên hết bao lo nghĩ vu vơ nhé Kim. Coi như người ta nói nghe tai này , lọt tai kia mà bay luôn theo gió. Suy tư quá mau già , mau xấu , anh Duy của tao sẽ đau lòng lắm đó.

– Hôm nay Trân ăn phải ớt " Hung- Ga- Ri " à ? Nói nhiều quá trời , lọt lưỡi rồi ư ?

– Có lẽ. Bởi vì nếu không nói... mày đâu dễ bỏ qua.

– Mi nói ít tao nghĩ ít , nói nhiều nghĩ nhiều đó con khùng.

Kim vừa xong câu là cho luôn viên kẹo dừa mới lấy ra ở ngăn kéo chiếc cặp vào cái miệng vo tròn " dách sành " của Bảo Trân , tiếp :

– Mi thì ngậm kẹo , tao chắc chắn sẽ ngậm bồ hòn làm ngọt rồi đó. Ráng ăn để yêu đi con quý. Thôi , bye.

Nói xong Kim bước vội ra đường rồi hòa nhập vào dòng người ngược xuôi trên phố với dáng vẻ lúi thủi , u hoài mà trái tim người con gái

vừa mở cửa vườn xuân... cũng là lúc thắc thỏm lo sợ.

Nhìn theo bóng cô bạn thân lẫm lũi đi khá xa , Trân mới thở dài quay vào nhà. Thật ra , cô cũng nghi vấn không thua gì Thiên Kim. Cái tên Thanh Nghi sao lại lạ lẫm , mà suốt gần một năm trời ở lại đây , lần đầu tiên Bảo Trân mới nghe đến , nhưng xem ra có đầy đủ uy lực đối với Khắc Duy.

Thật sự... chị ấy là ai ? Trân tự hỏi nhưng không tài nào trả lời được.

– Trân ! - Duy gọi nhỏ , khi thấy cô bước vào và có ý định đi luôn vô nhà - Lại đây , anh có chút việc muốn hỏi.

– Vâng. - Trân bước tới ngồi cạnh Duy chờ đợi. Nhưng chẳng biết vô tình hay cố ý , Duy lại im lặng hoài mà không mở lời.

– Anh Duy ! - Cuối cùng rồi Trân cũng lên tiếng trước - Lúc nãy anh muốn hỏi em chuyện gì vậy ?

– Thiên Kim về rồi à ?

– Da.

– Thế bộ em không có gì để hỏi anh à ?

– Em... thắc mắc nhiều lắm.

– Vậy thì sao không hỏi ?

– Sợ... làm phiền anh.

Bảo Trân ngần ngừ do dự , bởi cô sợ mình sơ ý khơi lại vết thương lòng của Khắc Duy , khá lâu mới khẽ khàng hỏi :

– Thật ra chị... Thanh Nghi là ai hả anh ?

– Em hỏi giùm Thiên Kim à ? - Duy thở dài - Nếu như anh nói Thanh Nghi là vợ , liệu hai em sẽ nghi gì chứ ?

Duy lại cười , nụ cười như mếu và không để cho Trân hỏi tiếp , tự

anh nói nhanh :

– Sự nghiệp ngày nay anh đang có , nó hoàn toàn là của hồi môn của ba mẹ cô ấy để lại sau khi anh cưới.

– Sao từ bao lâu nay em không nghe anh nói về vấn đề này. Còn nữa , Hỉ Bình có biết không anh ?

– Biết. Bởi vì nó cũng là người một nhà cùng anh. Chẳng qua vì lời đã hứa với bác sĩ Cường , nên buộc lòng anh phải để cho Bình chịu thiệt thòi làm công ăn lương như em.

Liên tục theo lời Duy là những tiếng thở dài sầu muộn. Vâng trán anh cau lại với bao nếp nhăn của giòng thời gian lặng lẽ trôi , nhưng lại in đậm rõ nét lên cuộc đời của một con người. Đôi mắt khi nãy vừa sáng long lanh bởi tình yêu đã tìm gặp , giờ tối sầm buồn khổ.

Bảo Trân vẫn ngồi im chờ đợi sự cởi mở cõi lòng giấu kín chôn sâu của Khắc Duy , người mà hơn năm nay cô coi như ruột thịt , như một anh trai tôn kính mẫu mực. Họ ngồi thật lâu , rất lâu mà không ai nói lời nào. Đến khi Trân rời khỏi dòng suy tư của mình thì mới nhận ra trời chiều đã tắt nắng , hoàng hôn phủ trùm lên vạn vật từ lúc nào và biệt thự cũng sáng tỏ ánh đèn.

– Anh Duy ! Mình vào nhà đi.

– Không. Để anh ngồi lại đây. - Duy từ chối - Anh muốn được yên. Em vào nhà dùng cơm tối trước , đừng đợi anh.

– Nhưng... - Trân áy náy - Còn sức khỏe anh thì sao ? Lỡ có bề gì thì... Theo em , chuyện gì cũng từ từ giải quyết được , anh nên vào nhà nghỉ ngơi đi , đừng lo nghĩ chi cả. Còn chuyện Thiên Kim , để đó em lo phụ cho. Lúc này khi về , nó hình như đã không còn giận gì cả.

Ngày mai tới giảng đường , em nhất định rủ Kim về đây với anh. Chỉ có điều quan trọng em muốn biết là thật sự trong trái tim anh có còn chỗ đứng cho nó không ?

– Hối vậy , tức là em cũng đang nghi ngờ tấm lòng anh à ?

– Em... cũng chẳng biết trả lời sao đây nữa. Chị Thanh Nghi là vợ anh , thế thì... tội quá cho Thiên Kim. Chơi thân bao lâu nay , em biết... Mỗi tình đầu nó đã dành trọn vẹn cho anh rồi , phũ phàng cay nghiệt quá , em sợ nó không chịu đựng nổi đâu.

– Bảo Trân ! Câu này nói ra mới là lời thật lòng của em đó. - Duy cười buồn - Anh thật sự cũng không muốn có sự này xảy ra đâu , nhưng lực bất tòng tâm. Anh chưa bao giờ có ý định làm đau lòng hoặc để Thiên Kim khổ đau sâu muộn.

– Chỉ e anh nói một đằng làm một nẻo.

Trân đột nhiên hờn giận :

– Anh có vợ con rồi , sao còn nói lời yêu Kim làm gì ? Bảo hại luôn em thành kẻ liên can tòng phạm. Đêm nay về nhà , nó không tài nào ngủ được đâu. Lúc này khi về thì lệ đã đã ngập mi rồi. Ở hoàn cảnh nó , ai tài nào ngăn được nước mắt. Nhưng cũng may là chị Như Thi không biết Kim là người yêu của anh. Nếu không , nó chắc chắn chẳng yên thân với bà ấy.

– Em đang trách giận anh , phải không Trân ?

– Thật ra... em chẳng muốn tình cảnh này đâu , nhưng lòng dạ cứ ấm ức thế nào đó. Muốn nghe anh tự biện minh vài lời cũng không có. Anh biểu ngày mai em ăn nói thế nào với Thiên Kim ?

Trân nhìn thẳng vào Khắc Duy , chờ đợi ở anh lời trấn tình cố sự ,

nhưng những gì cô nghe được chỉ toàn là tiếng thở dài dù cố nén.

– Ngày mai , sau buổi lên giảng đường , Trân thay anh mời Thiên Kim đến đây nhé. Anh nghĩ có cách giải thích thế nào , hai em vẫn còn mãi ấn tượng xấu về anh. Thôi thì chỉ mỗi một cách là... Hỉ Bình sẽ thay anh đưa em với Kim đến gặp trực tiếp Thanh Nghi một lần.

– Thật chứ anh Duy ? - Trân hài lòng ra mặt - Có như vậy , họa may mới làm Kim hết đau khổ. Anh biết không... Thiên Kim tội nghiệp lắm. Cái mặc cảm thua thiệt nghèo khó làm nó không dám mơ ước gì cả , nhất là yêu ai. Cho tới khi em chơi thân và luôn gieo vào đầu nó mọi việc làm tốt đẹp với phẩm cách cao thượng tuyệt vời của anh. Ai dè lại bị " hố " quá mạng... - Bảo Trân thân thiện kéo tay Khắc Duy - Đứng lên rồi đi vào nhà.

Duy thở dài , nhưng lại làm theo lời Bảo Trân. Cả hai bước vào nhà , mà không ai ngờ có đôi mắt đang hăm hực nhìn theo , cùng những tia lửa giận đang bùng cháy dữ dội trong màn đêm đen sâu thẳm. Dừng cơm tối xong , Trân về phòng khép nhanh cửa lại. Tự nhiên nghe gai ốc nổi đầy người , linh tính như nói với cô rằng chung quanh đây , ngay đêm nay ở căn lầu hai này có điều gì đó đang dần đến với mình. Ngoài trời , đột nhiên nổi gió rất mạnh mang theo cả tiếng vi vút của cây cỏ. Cánh rèm bị hất lên phần phật , để rồi hai cánh cửa sổ Trân chưa kịp đóng , đã va vào tường tạo thành âm thanh vang động , chát chúa trong đêm tĩnh lặng.

Mưa bắt đầu nặng hạt , trút nước ào ào ngoài hiên. Trời đêm thật sự hoang vắng đến rợn người. Trân leo lên giường phủ kín từ đầu tới chân cố ngủ , nhưng không tài nào ngủ được. Cái tên Thanh Nghi

luôn là dấu hỏi to tướng. Mặc dù Khắc Duy đã hứa ngày mai sẽ cho cô đi gặp cô ấy. Nhưng tại sao chị ấy là vợ của anh , mà không ở chung nhà ? Thật sự giữa họ có điều gì bí ẩn ? Hàng trăm câu hỏi cứ lờn vờn trong cái đầu bé tí của Bảo Trân , nhưng cô thì đành chịu vì chẳng thể tự trả lời. Cuối cùng thì giấc ngủ muộn màng cũng đã đến , Trân mệt mỏi thiếp dần.

Hành lang lâu hai vắng ngắt lạnh lùng sau cơn mưa ảm thấp. Giữa đêm trường cô tịch , chợt có khuôn mặt ai đó , áp sát vào thành cửa sổ nơi Trân thường ngồi học , rồi với bàn tay nhiều móng nhọn cào cấu tứ tung ở không gian tối lờ mờ của ngọn đèn ngủ màu hồng nhạt được thắp trong phòng , chẳng biết vô tình hay cố ý , con người lạ lẫm đó lại làm rơi chậu hoa , tạo nên âm thanh chát chúa.

– Ai đó.

Trân giật mình tỉnh giấc và phản xạ tự nhiên là nhìn quanh ra ô cửa sổ mà nếu nhớ không lầm là lúc ngủ cô đã gài khóa then.

Một cái đầu bù xù rối rắm mớ tóc dài lờ mờ trong ánh trăng cuối khuya nhạt nhoà sáng. Nhưng đôi mắt lại long lên , cùng lúc là giọng cười khàn đục " ục ục " trong cổ , tạo cho Bảo Trân cảm giác hãi hùng kinh hoàng. Cái âm thanh ghê rợn ấy đột nhiên lại cất to... to mãi và tạo nên một tiếng hú dài thảm thiết , rên rĩ.

Trân không còn tự chủ được tinh thần vì sự hoảng loạn sợ sệt đến cùng cực. Cô ôm lấy mền trùm vội vàng lên người và cũng hét lớn kinh khủng :

– A... á... Cứu tôi với !

Chỉ được ngần ấy lời là tiếng kêu nghẹn cứng ở bờ môi , Trân cảm

nhận được sự bông bênh của cái đầu mình , trước khi cô ngất đi với sự sợ hãi kinh hoàng.

Còn lại ở hành lang là cái bóng người ma quái huyền ảo , đang nháy múa loạn xạ cùng giọng cười như hét cất lên vang động một góc biệt thự , vốn tĩnh lặng về đêm.

Ánh đèn bật sáng và tiếng chân Hỉ Bình chạy vội lên hồi hả.

Giao Giao

Xin Hãy Đừng Quên

Tập 2

Khắc Duy nặng nề thả phịch tấm thân tàn phế xuống chiếc ghế nệm sang trọng mà nghe nổi đau thấm dần vào từng tế bào cơ thể. Hình ảnh Thanh Nghi lại ùa về đầy ắp cõi lòng. Đưa đôi tay run run vì xúc động , anh xoa xoa nhẹ vắn trán như muốn nén sự căng thẳng , bối rối trong cái đầu muốn vỡ tung vì quá khứ cuộc đời anh cố quên , lại không tài nào quên được.

Thanh Nghi lại trở về ngôi biệt thự này đêm qua. Cô đã làm sống lại bao giông bão cuộc đời Khắc Duy. Bao kỷ niệm tình yêu êm đềm thơ mộng ngày xưa xa xôi ... đột ngột quay trở lại như muốn bóp nghẹt con tim Khắc Duy ra từng mảnh vụn vỡ xót xa mà cho tới bây giờ vẫn còn hằn sâu vết thương lòng không lành miệng.

Nhìn nét căng thẳng đón đau trên khuôn mặt Khắc Duy , Hỉ Bình
đâm lo lắng gọi nhỏ :

– Anh ... anh Duy ! Anh không sao chứ ?

– Không. Không hề gì , Bình ạ.

Khắc Duy cố lấy lại sự bình tĩnh. Đôi mắt anh cau lại cùng vằn trán
đã hằn sâu nhiều nếp nhăn của dòng thời gian.

Thiên Kim nắm nhẹ tay Bảo Trân , khi thấy nhỏ thấp thỏm , cửa quậ
không yên trên ghế đối diện cùng Khắc Duy. Bất giác , Duy thở hắt
ra và từ tốn nói nhỏ , giọng anh đều đều như lời tâm sự để đưa
ngược mọi người trở về cuộc tình say đắm của mình mười năm trước.
Lúc ấy , Khắc Duy còn là một sinh viên khoa kiến trúc. Anh tài hoa
khéo léo và học rất giỏi lại đẹp trai ... nhưng mỗi tội là lại rất nghèo.
Để được tiếp tục học theo mơ ước của mình , Khắc Duy đã phải lao
động cực lực , vật lộn với từng thời gian quý báu hiếm hoi mà tìm
kiếm miếng cơm , manh áo ở chốn phần hoa đô hội của cái đất Sài
thành hoa lệ này.

Anh làm rất nhiều việc. Từ bồi bàn , đạp xích lô tới anh bỏ báo buổi
sáng và cũng để có được ngần ấy thời gian quý hiếm đó , Khắc Duy
đã không ngại thức rất sớm. Thế là lòng vượt khó lẫn nghị lực phi
thường đó của anh đã đươ8.c đền bù xứng đáng. Anh được thầy yêu
, bạn mến và cũng luôn là trung tâm thu hút mọi sự chú ý của phái
đẹp.

Thế là chuyện gì đến đã đến. Khắc Duy gặp Thanh Nghi trong buổi
dạ hội giao lưu của trường cho sinh viên. Sắc đẹp và sức quyến rũ
của cô đã nhanh chóng chinh phục được con tim chai sạn lạnh lùng

như tảng băng của Khắc Duy. Và ngược lại cũng thế , Thanh Nghi , cô tiểu thư khuê các , ngọc ngà của nhà tử phú Thanh Lam cũng bị tiếng sét tình ái ngay ánh mắt , cái nhìn đầu tiên như thu hồn của anh con trai đó. Họ đã có những cảm giác tuyệt vời ấy và cùng cảm nhận như từ lâu lắm rồi họ sinh ra là của nhau , cho nhau ... yêu nhau từ kiếp trước.

Tình yêu của họ chín muồi theo thời gian và năm tháng trôi nhanh của tạo hóa. Cả hai thề non , hẹn biển chờ đợi cái ngày được chung đôi bên vòng hoa cưới. Thanh Nghi sẽ là cô dâu đẹp nhất bên cạnh chú rể Khắc Duy. Rồi hạnh phúc đến ... họ sẽ có những đứa con kháu khỉnh đáng yêu. Nhưng đời không như là mơ , dòng đời cứ mãi nổi sóng gió , phong ba , bão táp đổ chập xuống mỗi tình thơ mộng đó.

Ba mẹ Thanh Nghi không cam tâm gả đứa con gái yêu thương ngọc ngà của mình cho kẻ khố rách áo ôm , công danh sự nghiệp chưa có , không xứng đáng môn đăng hộ đối với họ. Thế là Thanh Nghi buộc lòng nói tiếng chia tay với Khắc Duy để giữ cho anh cái chân học bổng ở Úc tận bên trời Âu.

Cô yêu Khắc Duy vô cùng và không muốn phá nát sự nghiệp tương lai của anh. Bởi vì hơn ai hết , cô biết rất rõ vị trí lẫn bề thế , tiếng tăm , uy tín của ba mình. Một khi ông muốn , thì cho dù Duy học giỏi đến đâu cũng có thể tiêu tan hết một sớm một chiều. Và từ đó , tài năng của anh cũng sẽ mãi mãi chôn vùi mà không một ai hay biết tới ở thế gian này có anh.

– Không. Không đâu , Duy ơi. Em không muốn thế ... Em sẽ xa anh

để cho anh được tương lai rực rỡ.

Nhưng do không thấu hiểu tường tận uẩn khúc bên trong , Khắc Duy đã đau khổ tột cùng , uất hận đầy con tim lẫn tự ái con trai nghèo bị khinh miệt. Anh lao vào học như điên dại , bỏ ngoài tai , ngoài tầm mắt bao thú vui của tuổi trẻ. Và rồi công sức anh được đền bù. Duy đậu tốt nghiệp loại ưu và nhận học bổng sang Úc bảo vệ luận án tốt nghiệp Phó Tiến sĩ.

Cả căn phòng khách như cô đọng lại khi Khắc Duy dừng lời kể.

Chẳng ai muốn lên tiếng vì sợ phá tan cái hồi tưởng xót xa của anh.

Nhưng cuối cùng rồi cũng không nén được tò mò , Bảo Trân hỏi :

– Rồi sao nữa anh Duy ? Hai người chia tay nhau luôn từ dạo ấy thật à ?

– Không. - Lời Khắc Duy như hơi thở , xót xa ngậm ngùi một hoài tưởng - Nếu được như vậy có lẽ sẽ rất hay hơn và anh cùng Thanh Nghi không bị thảm đau khổ đến bây giờ.

– Khắc Duy ! Anh nói tiếp đi. Nếu có thể được ... em xin được chia sẻ nỗi đau này. Cuộc tình nào cũng rất đẹp , nhưng chia tay rồi vẫn để lại nỗi đau.

– Phải.

Duy lại thở dài phiền muộn , đôi mắt chột xa xăm nhìn héo hắt qua khung cửa sổ. Nơi đó có những áng mây trắng nhẹ bay lơ lửng , bồng bềnh trên khoảng trời bao la xanh thẳm. Hỉ Bình lặng lẽ đứng lên đi vội vào bếp. Và khi quay trở lại , anh đặt trước mặt Khắc Duy ly cà phê đen bốc khói. Từng giọt đắng ngắt , đen bóng vô tình nhỏ giọt , nhỏ giọt như bao dòng suối lệ trong tim , Khắc Duy nuốt ngược

trở vào lòng.

Thời gian lại âm thầm lặng lẽ trôi , trôi mãi đến nỗi họ nghe cả hơi thở cố nén của họ. Thế rồi Khắc Duy lại đưa họ trở về câu chuyện của mình mà anh chôn kín hơn mười năm nay ...

– Khắc Duy ! - Giọng Thanh Nghi oà vỡ và bổ nhào vào lòng anh nghẹn ngào nước mắt. Cô bá lấy cổ anh và hôn say đắm lên bờ môi đang mím chặt của Khắc Duy để rồi thảng thốt kêu lên khi nhận ra cái né tránh hững hờ của người yêu - Duy ! Duy ơi ! Anh sao thế chứ ? Anh oán giận , trách hờn gì em cũng được , nhưng hãy nói ra lời đi. Đừng né tránh , xua đuổi em như thế , em đau lòng lắm.

Khắc Duy cố gỡ vòng tay nhớ nhung , âu yếm của Thanh Nghi ra khỏi mình , rồi lạnh lùng và khó nhọc , khô khan dứt tình nói :

– Thanh Nghi ! Em về đi.

– Anh đuổi em ?

– Không. Nhưng anh muốn làm tròn lời hứa khi em đề nghị nói tiếng chia tay. - Dù không muốn , nhưng lời lẽ Khắc Duy vẫn đắng cay , chua chát - Xin lỗi em. Anh muốn trả lại cho người mình yêu sự đài trang , khuê các ... sự giàu sang địa vị. Chứ còn yêu thằng sinh viên nghèo tay trắng này , rồi cuộc đời em sẽ phải khổ thêm thôi.

– Khắc Duy ... - Thanh Nghi cười trong nước mắt - Lời anh nói như thế ... tức là con tim anh vẫn thuộc về em rồi. Duy ơi ! Anh nói nữa đi , lời lẽ nào chua cay ghét bỏ nhất. Em sung sướng , hân hoan đón nhận nó.

Thanh Nghi gác cằm lên đôi vai vạm vỡ đang gục xuống của Khắc Duy. Vòng tay kiều nữ thân yêu ôm trọn tấm lưng khoẻ mạnh rắn

đàn ông của anh :

– Mai này anh đi xa , tận trời Âu , em sẽ nhớ anh. Nhớ nhiều lắm , Duy ạ. Em yêu anh , yêu đến hơi thở cuối cùng. Khắc Duy ! Hãy ôm em vào lòng và yêu em đi anh.

Lời lẽ ấy , cộng thêm tấm thân nóng nhip yêu và khao khát được yêu của Thanh Nghi đã thật sự lôi cuốn được con tim đau khổ và cùng khao khát nhớ nhung đang đầy tình yêu của Khắc Duy. Họ quện chặt lấy nhau để thỏa bao niềm nhung nhớ của sự xa cách. Cả hai yêu nhau và chỉ biết thế gian này chỉ có họ mà quên hết bao ngăn trở của cha mẹ , sang giàu. Họ đến với nhau ... tất cả và tất cả.

Cuộc chia tay đầy nước mắt , Thanh Nghi đã trao trọn đời con gái cho Khắc Duy với ba lời thề non , hẹn biển và chờ đợi. Khắc Duy ra đi , ôm theo tấm chân tình và quyết chí trở lại khi công thành , doanh toại mà đàng hoàng tới nhà ông bà Thanh Lam hỏi cưới người yêu dấu để bù đắp cho Thanh Nghi bao thiệt thòi , chờ đợi.

Nhưng anh nào có ngờ đâu ... sau lần đó , mình đã vô tình để lại cho người thương một mầm sống nhỏ và nó lại lớn dần lên một cách vô tư trong niềm hạnh phúc chở che của người mẹ trẻ Thanh Nghi , lẫn nỗi tủi nhục cay đắng của cô tiểu thư giàu có lại mang cái thai oan nghiệt.

Danh giá gia đình bị Thanh Nghi bôi tro , trát trấu , thiên hạ chê cười xấu hổ lẫn giận dữ , ông Thanh Lam trong giây phút hồ đồ đã đang tâm đuổi mẹ con Thanh Nghi ra khỏi gia đình , khi cô một mực từ chối hủy bỏ đứa con thơ vô tội còn nằm trong bụng mẹ , và cũng là kết quả của cuộc tình chân thật với Khắc Duy ...

Anh dừng lại từ tốn châm lửa đốt thuốc và rít liên tục để tự trấn tĩnh tâm tư xáo trộn mãnh liệt và quá khứ đang như một khúc phim lần lượt quay ngược trở lại ...

– Cô ... cô ơi ! Trời ạ ! Sao thế này ? - Hào la lớn và dựng vội chiếc xe Spacy bóng lộn đỡ lấy người đàn bà xanh xao , tiều tụy đang là người sắp té xỉu ở bên đường với cái bụng to bè vượt cao hơn ngực. Không còn đủ thời gian suy nghĩ , Hào vội gọi chiếc xích lô chờ tới và đưa ngay bệnh nhân vào viện. Những giây phút căng thẳng lo nghĩ , sợ hãi vu vơ rồi cũng qua đi. Hào thở dài nhẹ nhõm khi thấy Thanh Nghi khẽ trở mình và nặng nề nhắm mắt. Bờ mi thanh tú bắt đầu lay động , sự sống đã trở về và phục sinh cho cả mẹ lẫn con sau gần hơn tuần lễ Hào vất vả chăm sóc , lo toan mọi thứ.

– Cô tỉnh rồi ! - Hào reo lên sung sướng.

– Tôi ... tôi đang ở đâu đây ? - Thanh Nghi nhìn quang và thảng thốt sờ nhanh cái bụng của mình , nơi có giọt máu con thơ đang dần tượng hình hài với mằn sống nhỏ nhoi , bé tí.

– Yên tâm đi cô ạ. Hai mẹ con vẫn bình an.

– Thế ... Ông là ai ? - Thanh Nghi dừng mắt nơi người đàn ông xa lạ.

– Tôi tình cờ qua đường và kịp thời cứu được mẹ con cô khi bị ngất đó.

– Thật ư ?

– Ừ , bây giờ thì ổn cả rồi. Tuần lễ vừa qua , thật lòng mà nói ... cô làm tôi sợ quá trời. Cũng may là còn kịp cứu lấy cháu bé. Chúc mừng mẹ con cô nhé.

Hào sung sướng xòe tay chờ đợi. Nén sự xúc động lẫn cảm kích đây

ấp , Thanh Nghi cố gượng ngồi lên :

– Đừng ! Bác sĩ nói cô cần tĩnh dưỡng thời gian nữa đó , không được động đây quá sớm.

– Cảm ơn anh.

Thanh Nghi cúi nhanh mặt giấu đi những giọt lệ nóng vừa trào ra khỏi mắt. Để rồi khi ngẩng lên , cô tin tưởng đặt nhẹ đôi bàn tay xanh xao yểu đuối của mình vào bàn tay to lớn mạnh khỏe của Thế Hào với cả sự trao gửi ngời trong đôi mắt long lanh sáng. Khẽ khàng và từ tốn , Thanh Nghi nhỏ giọng :

– Ơn cứu mạng này , trọn đời tôi xin ghi lòng , tạc dạ. Và nếu anh không chê thì ... khi đứa bé chào đời , xin hãy nhận làm người cha đỡ đầu cho nó.

– Ôi ! Tôi có được diễm phúc ấy à ?

Thế Hào reo lên phấn khởi , nhưng anh chợt chững lại do dự. Ngần ngừ khá lâu , anh mới từ tốn hỏi :

– Thế ... còn cha đứa bé ?

Đôi mắt Thanh Nghi chợt tối sầm lại , u buồn sụp nhanh xuống , theo sau là những tiếng thở dài cố nén , nhưng vẫn thoát khỏi bờ môi nhợt nhạt phiền muộn. Thế Hào bối rối :

– Tôi xin lỗi cô nhé. Thật ra , nếu có nỗi khổ tâm không nói được thì thôi vậy.

– Tôi ...

– Cô không nên cố giải thích , tôi chẳng quan tâm đâu. À Phải ! -

Thế Hào xoa nhẹ đôi tay , cân nhắc từng lời lẽ để có không đụng chạm vào nỗi đau thương đang âm ỉ trong lòng người thiếu phụ trẻ

này - Ngoài vấn đề cô vừa nói ra đó , thì tôi còn giúp đỡ gì được nữa không ? Chẳng hạn như ... báo tin cho cha mẹ , gia đình ?

– Tôi ... tôi không có gia đình.

Thanh Nghi cúi thấp , mặt tránh né ánh mắt ngạc nhiên và nhiều nghi vấn của Thế Hào.

im lặng kéo dài khá lâu , giọng Thế Hào lại lo âu , trăn trở :

– Thế thì trong những ngày tới ... cô sẽ sống sao đây ? Hai mẹ con sẽ ăn đâu , ở đâu ?

– Tôi ... tôi cũng chưa biết nữa.

Thanh Nghi bật khóc nghẹn ngào , tức tưởi. Vì quả thật , có mơ cô cũng không dám nghĩ mình lại lâm vào tình trạng bi thiết , đau đớn này. Cay đắng và chua xót mĩa mai quá. Duy ơi ! Phương trời Âu , anh có biết cho nổi nhục nhã cơ cực của mẹ con em đang gánh chịu không ? Con ơi ! Nghi nấc lên , lòng đau như ai cắt.

Thấy cô quá đau lòng và xúc động , Thế Hào cũng dậm ra thương cảm. Anh nói nhanh không do dự.

– Vậy đi cô ạ. Nếu không chê và không có gì thì cô hãy về nhà tôi nhé.

– Nhà của anh ?

– Ừ. Tôi sống một mình , tự do lắm. Không ai làm phiền và quấy rầy cô đâu , đừng ngại.

– Nhưng ... như thế ... liệu có tiện lắm cho anh ? - Thanh Nghi vừa mừng vừa lo. - Phần mẹ con tôi như vậy thật quá diễm phúc và may mắn rồi. Nhưng chỉ e phiền phức cho ân nhân mình. Miệng người đời ác khẩu lắm , họ sẽ không chịu để yên đâu. Và hậu quả thế nào ,

chắc hẳn anh cũng lưỡng lự trước đũa8.c.

– Tôi chẳng ngại đâu. Ai cười hở mười cái răng thôi , lo gì chứ.

Thế Hào cố pha trò để làm vơi nhẹ nỗi đau trong lòng Thanh Nghi rồi tiếp :

– Vả lại , mình vốn thanh bạch , trời biết , đất biết. Ai nghĩ sai , họ mang tội. Thời buổi này không hơi đâu gói cơm dùm ngó hoài chuyện thiên hạ. - Hào lại thở dài - Nói thật lòng , để mẹ con cô ra đi trong lúc này , tôi chẳng yên tâm chút nào. Tuy biết rằng cả hai chẳng liên quan gì với nhau , nhưng làm người không lẽ thấy chết chẳng cứu thì lương tâm đã bị đánh rơi mất rồi , cô ạ.

– Anh ... tốt quá.

– Có gì đâu chứ. Ai gặp trường hợp này đều phải thế thôi. Cô ừ đi cho tôi vui. Sanh xong , mẹ tròn con vuông rồi muốn đi hay ở tùy ý. Chừng đó , tôi chẳng dám ép đâu mà ngại. Về nhà tôi cô nhé ?

Thanh Nghi ngẩng nhìn Thế Hào với lòng biết ơn sâu nặng. Trong lúc này đây , cô thật sự không biết dùng lời lẽ gì để nói hết sự vui mừng vì gặp được người quá tốt như anh. Nhẹ nhẹ gạt đầu , Thanh Nghi cười mà nước mắt tuôn dài xuống má.

– Con ơi ! Thế là từ nay , mẹ con mình có chỗ nương thân , trú mưa , tránh nắng rồi. Sau này con lớn , con phải thay mẹ trả nghĩa cho vị ân nhân này , con nhé.

– Thế Hào ! Con điên rồi à ? - Bà Quỳnh vỗ mạnh tay xuống bàn giận dữ - Tự nhiên rước của nợ về nhà. Có biết như thế này là xui xẻo lắm không chứ ? Tóm lại , cô thay mặt dòng họ nhà này không đồng ý.

Nói xong câu là bà quay ngang , cùng nét mặt căng thẳng.

– Cô ơi ! Xin đừng giận.

Thế Hào cố thuyết phục.

– Không bàn cãi gì nữa. Tóm lại , con mau trả mẹ con nó về cái nơi nó ở là đầu đường , xó chợ đi.

– Xin lỗi cô , con không thể.

– Thế tức là sao đây ? Đã bao giờ con dám cãi lại lời cô như lần này chưa ? Đúng là con với cháu , ngu dại gì đến nỗi nhận thai hoang về nuôi. Được. Con không đuổi thì để cô đuổi cho. Kéo dài hoài , khó xử lắm.

– Không. Con không đồng ý cho cô có quyền hạn này đâu.

– Con ... - Bà Quỳnh trợn tròn mắt nhìn đứa cháu trai và thật sự bị bất ngờ bởi phản ứng quá quyết liệt này - Nói đi ! Có phải con đã yêu loài hư hèn này không ? - Giọng bà giận dữ - Cái thứ vô loại , không kịp để mẹ cha ăn miếng trầu héo , uống hớp rượu lạt thì quý hóa lắm à ?

– Xin cô nhỏ giọng và nhẹ lời cho. - Thế Hào lăm lét nhìn lên lâu - Con không muốn để cho Thanh Nghi nghe được những lời lẽ thiếu tôn trọng này đâu.

– Con ... thật quá đáng. - Bà Quỳnh gắt gỏng - Đứa con gái hư đốn ấy hơn tao ?

– Thôi , quá đủ rồi cô ạ. - Thế Hào cố giữ lễ phép - Cô bắt đầu làm con bực bội và thiếu kiên nhẫn rồi đó. Tóm lại một câu , cô tin hay không thì tùy. Giữa con với Thanh Nghi đều trong sáng , chẳng có gì đáng nói cả. Nhưng nếu có chẳng chỉ là tình đồng loại của người đối

với người thôi. Cô làm ơn để mẹ con Thanh Nghi được yên , nếu muốn giữ tình cảm cô cháu tốt đẹp từ bấy lâu nay.

– Thế Hào ! Con nói thế tức là ý gì đây ?

– Cô muốn hiểu sao thì tùy. Những gì muốn nói , con đã nói xong cả rồi.

Thế Hào bỏ đứng lên , vẻ mặt giận hờn thấy rõ. Thật lòng mà nói , anh cũng đã thầm yêu Thanh Nghi từ lúc nào không hề hay biết. Tới khi chợt giật mình thì đã quá sâu nặng.

Thế Hào yêu T Nghi với tất cả sự ngây dại , và si mê của mỗi tình đầu , và bất chấp mọi định kiến lẫn quá khứ của cô. Trong lòng anh bây giờ là sự chờ đợi và ao ước Thanh Nghi hiểu được chân tình này mà đáp lại. Bấy nhiêu đó cũng quá đủ cho Thế Hào rồi. Tình yêu nồng nàn ấy đủ sức giúp anh vượt qua mọi trở ngại của dư luận xã hội và cũng chính vì lẽ ấy mà ai xúc phạm tới Thanh Nghi cũng chính là xúc phạm Thế Hào.

Còn phần bà Quỳnh , nỗi lo âu lại cứ lớn dần theo bao biến đổi tẻ nhạt của Thế Hào. Bởi vì hơn ai hết , bà rất hiểu rõ vị trí đứng của mẹ con mình trong cái nhà và gia tài to lớn đồ sộ này. Nếu để Thế Hào yêu và lấy Thanh Nghi làm vợ thì ... Như Thi sẽ ra sao ? Công lao vun đắp bao lâu nay của bà không lý nào tan thành tro bụi à ?

Không. Không thể được. Vạn lần , ngàn lần cũng không thể nào.

Bằng mọi cách mình phải phá cho tan cuộc lương duyên lệch đĩa này. Càng không cam tâm để con nhỏ bá vợ , đầu đường xó chợ hưởng của phủ ấm từ gia đình Thế Hào.

– Thôi được rồi , Thế Hào. - Bà Quỳnh dịu giọng sau khi suy nghĩ

đắn đo hơn thiệt , lợi hại - Nếu con đã quyết định như thế thì cô không còn gì để nói cả. Tùy con chọn lựa , miễn sao được hạnh phúc vuông tròn là tốt đẹp lắm. Bây giờ cô về nhé.

– Vâng , cô về. Con không tiễn đâu.

– Khởi. Cô tự biết lo cho mình.

Bà Quỳnh cười nhẹ thân thiện vỗ vai Thế Hào rồi đi nhanh ra cửa.

Trong đầu bà đã toan tính sẵn bao âm mưu tàn nhẫn.

Về tới bước vào nhà , bà bức bối ném cái ví tay xuống bàn một cách hậm hực. Bờ môi mím lại đầy nham hiểm độc ác khó ai bì. Hai bàn tay có nhiều móng nhọn , sơn đỏ lòe lẹt nắm chặt lấy nhau. Bà đi tới đi lui , quanh qua quẩn lại ở phòng khách và thỉnh thoảng lại ngược nhìn đồng hồ treo tường đang thông dong nhích dần từng giây một.

– Con về rồi đây.

Như Thi rục rở trong bộ áo quần rất mô đen của thời thượng. Cô thả người ngồi ngửa ra ghế nệm một cách hờ hênh cầu thả và thản nhiên để nguyên cả đôi giày cao gót gác lên mặt bàn.

– Để chân xuống ! - Bà Quỳnh đột ngột hét lớn đầy bức bối.

– Không. Con mới. - Như Thi lớn giọng cãi - Đi bar từ sáng tới giờ cũng phải cho đôi lúc thanh thơi , thoải mái chứ.

– Nè ! Con đủ rồi đó. Đang nói chuyện với ai vậy ? - Bà Quỳnh nổi cáu - Con gái gì vô ý , vô tứ , chẳng đáng một xu so với con nhỏ có con hoang. Thật không biết xấu hổ.

– Mẹ đủ rồi đó. - Như Thi cũng bướng bỉnh cự lại - Khi không muốn chửi mắng khơi khơi được sao ? Con là người chứ không phải sọt rác để mẹ có thể trút ba thứ linh tinh phế thải , bỏ đi vào đó bất cứ

lúc nào.

– Mà ...

– Gì chứ ? Con nói oan cho mẹ à ? Về tới nhà là chán quá trời. - Nói xong câu là Như Thi bật đi nhanh trở ra cửa.

– Không được đi ! Đứng lại và mau trở vô. - Bà Quỳnh hét lớn - Càng lúc , con càng chẳng coi mẹ ra gì cả.

– Vậy chứ mẹ biểu con ngồi yên nghe chửi hoài à ? - Như Thi nhún vai trịch thượng - Con xin lỗi , con không thể làm kẻ ngoan hiền theo ý mẹ đâu.

– Cái thứ con trời đánh , mất dạy.

– Thì mẹ có bao giờ dạy con điều hay , lẽ phải đâu mà mất với còn.

– Trời ơi là trời ! - Bà Quỳnh gào lên và bật khóc thật muối. Giọng bà chuyển sang kể lể - Con ơi là con ! Nuôi dạy bao lâu nay , giờ khôn lớn muốn phản. Ôi ! Thân tôi bạc phước và khốn nạn thế này là cùng. Thà chết quách đi có lẽ sẽ hay hơn đó.

– Mẹ Ơi ! Con xin mẹ ... - Như Thi trở lại ghế ngồi phịch xuống và bịt chặt đôi tai khó chịu. Cô nhăn nhó , cau có thở dài , nhưng cuối cùng thì dịu giọng - Thôi được rồi. Coi như con có lỗi đi , mẹ tha cho. Thật ra ai làm mẹ giận chứ ?

Bà Quỳnh quệt ngang mi mắt để lau khô ngấn lệ , nhưng không vội trả lời con gái. Đôi mắt bà cau lại và trầm tư như thể có quá nhiều điều suy nghĩ. Như Thi chẳng quan tâm gì với tính nết luôn thất thường , sớm nắng chiều mưa của mẹ mình. Cô thản nhiên kéo cái hộp nhựa để dưới gầm bàn và lôi ra cây dũa móng tay. Cẩn thận chăm chú từng ngón một , rồi đưa lên tầm nhìn ngắm nghía kỹ lưỡng

và hài lòng ra mặt với bàn tay thon dài , nuột nà của mình. Chẳng biết làm gì hơn , Như Thi đứng lên vươn vai và che miệng ngáp dài , nói :

- Con muốn ngủ.
- Khoan đã ! Mẹ có chuyện muốn nói với con. Ngồi trở lại đi.
- Lại chuyện gì nữa chứ ? - Như Thi càu nhàu , nhưng vẫn làm theo lời bà Quỳnh - Mẹ nói đi , con nghe đây.
- Đạo này con có hay tới nhà Thế Hào không ?
- Ít lắm. Cái gã khờ khạo , thiếu lịch sự và ga lăng làm con chán. - Như Thi rùn vai chê bai.
- Nhưng nó giàu.
- Ăn thua gì tới con ? - N THi gắt gỏng - Con không yêu được hẳn.
- Vậy con sống bằng gì , hả ? - Đột nhiên bà Quỳnh nổi giận trở lại - Không cố gắng chiếm lấy nó thì lấy đâu ra tiền ăn xài , chưng diện. Chẳng lý nào con không thấy nó có cả một mỏ vàng.
- Thì đã sao nào ? - Như Thi bực bội - Cái mặt hăn cứ bơ bơ hoài như dân dân đồn. Tại sao con phải đầu lụy để tự hạ thấp giá trị của mình ? Con gái của mẹ là thứ bỏ đi à ? Thiếu gì gã đàn ông chực chờ cung phụng , đâu cần chi hẳn chứ.
- Nhưng nếu con biết Thế Hào sắp lấy vợ rồi , liệu còn nói ra được bao lời lẽ bất cần đó không hả Thi ?
- Lấy vợ ? - Như Thi ngạc nhiên nhìn sững mẹ.
- Phải.
- Mẹ không định đùa với con chứ ?
- Con nhỏ đó là một người bá vợ đầu đường xó chợ đó. Vả lại , nó

còn mang thai hoang ... - Giọng bà Quỳnh hần học - Chẳng biết thế nào nó túm được thằng Hào.

– Trời ơi ! Chuyện lạ nha. - Như Thi bật cười.

– Con cười gì vậy ? Đáng cười lắm à ?

– Chứ mẹ nghĩ ... không đáng cười sao ?

– Con ... con đúng là đứa ngu nhất trên đời này.

– Vậy mẹ nói đi. Cô ta là Thanh Nghi phải không ? Thật ra , con đã lường được trước kết cuộc này từ cái dạo Thế Hào cứu mang mẹ con nó đem về nhà ở rồi kìa. Đâu phải mới đây , cho nên chẳng còn xa lạ gì nữa.

– Mẹ ... không hiểu.

– Thế mẹ biết Thanh Nghi là ai không ?

– Bộ con biết sao ?

– Phải. Rất rành và chính vì lý do đó mà từ bấy lâu nay , con tránh mặt để họ tự do phát triển tình yêu. Lửa gần rơm không sớm thì muộn sẽ khơi ngọn bùng cháy mãnh liệt.

– Con nói năng lạ quá , mẹ không hiểu gì cả.

– Thì có gì đâu. - Như Thi bá vai bà Quỳnh - Vậy mẹ có còn nhớ con nhỏ bạn chung lớp hay đến chơi với con khi còn học không vậy ? Nó giàu có lắm , hay giúp đỡ mình khi xưa đó.

– Ý con nói ...

– Thanh Nghi đấy , mẹ ạ.

– Không phải chứ Thi ? - Bà Quỳnh ngạc nhiên - Nó là con gái độc nhất của nhà tỉ phú Thanh Lam ?

– Đúng rồi.

- Thế lý do gì lạc loài trôi nổi đến phải ăn nhờ , ở đậu chứ ?
- Thì chẳng phải mẹ nói nó có thai hoang sao ?
- Ừ nhỉ. - Bà Quỳnh ngó người suy tư mất mấy giây rồi mới nhìn sang con gái dịu giọng hỏi - Vậy ... con có ...
- Vâng. - Như Thi cười nửa miệng và nhún nhẹ vai - Mẹ nghĩ mà xem. Nếu như mình ra tay hiệp nghĩa đem tin vui tới cứu vớt danh dự gia đình ông Thanh Lam thì họ sẽ đối xử với mẹ bằng thái độ nào ?
- Mẹ không hiểu. - Bà Quỳnh nhăn mặt vì không theo kịp ý nghĩ của Như Thi - Con nói thẳng ra đi nào. Đầu óc mẹ căng thẳng và bối rối quá.
- Mẹ Ơi ! Bình tĩnh lại nào. Từ hôm nay , mẹ con mình sẽ có thần tài phù trợ , khỏi lo đói nghèo , thiếu trước hụt sau nữa. Này nhé ! Mẹ nhân danh cô Thế Hào đến xin cưới Thanh Nghi. Họ đồng ý , tức mọi việc ổn thỏa. Mẹ con mình tha hồ mà hưởng lợi từ việc làm nhân hậu , đức độ này. Nằm giữa đâu mất phần mềm. Ngươi ông đắc lợi là chỗ này đây. Và tin chắc Thế Hào sẽ rất biết ơn lẫn cảm kích mẹ nhiều , nhiều lắm.

Như Thi lại chau mày lo nghĩ :

- Nhưng mà việc trước tiên là phải nắm được tình cảm Thanh Nghi dành cho Thế Hào được mấy chục phần trăm trong tình yêu sâu nặng cô dành cho người tình đã xa. Có được thông tin đó , mình mới tiến hành ý định dứt khoát được.
- Phải.

Bà Quỳnh đồng tình cùng toan tính khôn khéo của con gái và hài

lòng với sự nuôi dạy của mình cùng Như Thi. Đôi mắt sắc nét của bà long lên đầy tia lửa thù hằn kín đáo. Bởi vì hơn ai hết , bà biết rất rõ mình đang đầu tư và bắt đầu có lợi dài dài trong chuỗi ngày tới , chẳng hề uống phí vống liếng tí nào.

Thanh Nghi u sầu ngồi đứng không yên với sự vắng mặt đột ngột của Thế Hào. Suốt tuần lễ qua , căn nhà to lớn đồ sộ này càng lạnh lùng vắng lặng hơn khi chung quanh luôn im ắng. Bốn bức tường cao ngăn cách với thế giới sôi động và nhịp sống hối hả bên ngoài.

Chợt tiếng chuông gọi cổng ngân dài , xóa tan sự im lặng , trầm mặc của ngôi biệt thự. Thanh Nghi chạy vội ra cửa và chững lại khi bắt gặp ánh mắt lo âu thẳng thốt của bà Quỳnh.

– Cô ơi ! Chuyện gì thế ? - Thanh Nghi lo lắng hỏi nhanh.

– Cháu là Thanh Nghi ?

– Vâng. Sao hôm nay cô lại hỏi cháu như vậy ạ ?

– Thế Hào nó ... nó ...

Bà Quỳnh bật khóc như một diễn viên đang đóng vai bi rất tài tình , càng làm cho tâm tư của Thanh Nghi rối bời , lo âu trĩu nặng :

– Thanh Nghi ơi ! Coi như cô xin con ... Hãy cứu lấy Thế Hào đi. Nếu không , lần này nó sẽ chết mất nơi xứ lạ quê người. Nhìn đứa cháu trai thân yêu đau khổ như thế ... làm cô , ta không cam tâm.

– Nhưng cô ơi ! Sự thật là chuyện gì ? Anh Hào ra sao rồi ạ ? Và hiện tại đang ở đâu , hả cô ?

– Nó ... nó đau khổ , tuyệt vọng lắm.

– Tại sao chứ ? Thanh Nghi thẳng thốt.

– Chẳng có lý nào con không hiểu ? Hoặc giả con cố tình không chịu

hiếu , hả Thanh Nghi ?

Bà Quỳnh ngồi phịch xuống ghế đá cạnh cổng rào , chúi nhanh những dòng lệ đang ướt đầm đôi má và sẵn tiện tìm dò phản ứng trên gương mặt Thanh Nghi. Khá lâu , bà mới từ tốn nói :

– Thế Hào nó ... yêu con , Nghi ạ.

– Yêu con ư ? - Thanh Nghi bàng hoàng - Không đâu cô ơi. Chẳng lý nào có ...

– Thật sự là như thế đó con ơi. Tình yêu đơn phương , nhưng lại không dám ngỏ , chỉ âm thầm chịu đựng. Mà như vậy thì làm sao được chứ ? Khổ ối , con tim người ta mà , nào phải cây cỏ vô tri , vô giác chứ.

– Thật thế ư ?

Thanh Nghi ngồi phịch xuống hể thờ thần vì lời nói quá bất ngờ này. Bởi vì trong lòng cô , vị trí Thế Hào chỉ tôn kính là ân nhân. Thâm tình hơn nữa là người anh trai. Còn tình yêu của con tim Nghi đã trao trọn vẹn cho người tình tận trời Âu xa cách.

Hai năm , thời gian âm thầm lặng lẽ trôi qua tuy dài so với tuổi xuân thì con gái , nhưng vẫn không làm phai nhạt ân tình nồng thắm , thiết tha của tình yêu sâu nặng mà Thanh Nghi trao cho Khắc Duy. Trong lòng cô , bây giờ lẽ sống duy nhất và cũng là niềm hy vọng , an ủi là con thơ. Thời gian hẹn ước gần dần thì nỗi chờ đợi thì lại theo chiều đối ngược lớn hơn. Thử hỏi làm sao ... làm sao Thanh Nghi có thể chấp nhận tình yêu của Thế Hào , dù trong thâm tâm cô luôn mang nặng ân nghĩa cao đẹp của anh đã không quản ngại chăm sóc chở che , đùm bọc mẹ con cô bao lâu nay.

Thấy Thanh Nghi thần thờ và lặng lẽ như pho tượng gỗ , bà Quỳnh đã phần nào hiểu được diễn biến tâm trạng cô. Đảo nhanh một vòng mắt với nhiều thủ đoạn luôn có sẵn trong cái đầu mưu mô thâm hiểm của mình , bà Quỳnh quyết định đi nước cờ cuối cùng mà lật ngửa ván cờ , hầu mong đạt được mục đích cần thiết.

– Thanh Nghi ! Đây là nơi Thế Hào ở. Cháu quyết định đến gặp mặt nó hay không thì tùy , nhưng nếu trễ ... chỉ e khó lòng gặp lại.

– Tại sao thưa cô ?

– Ngày mai , nó sẽ đi xa ... để tìm quên và để giữ được trong lòng mình sự tốt đẹp cho hai người đó.

– Cô ơi ! Anh ấy sẽ đi đâu ?

– Cô không thể nói được. Bởi vì Thế Hào chẳng đồng ý cho cô nói rõ lòng nó với cháu đâu. Nó sợ ... nghe tiếng chối từ và càng sợ hơn sự gật đầu đồng ý của cháu khi chấp nhận tình nó vì ân nghĩa , vì thương hại ... hơn là tình yêu từ con tim.

Thanh Nghi cúi thấp đầu bối rối và ù đặc bao ý nghĩ. Thật sự , bây giờ cô không rõ mình buồn hay vui với việc đi xa như chạy trốn này của Thế Hào. Hình như từ thâm tâm cô có một sự thôi thúc nào đó là phải trả ân tình này dù không yêu. Chứ lương tâm một con người không cho phép Thanh Nghi bỏ mặc Thế Hào nổi trôi ở xứ lạ để tìm quên và cũng chính từ quyết định này làm cho Thanh Nghi nghe cõi lòng chết lặng. Con tim quặn thắt nhói đau đến tê buốt.. Bởi vì , Duy ơi ! Em vẹn nghĩa , tức không vẹn tình chung thủy cùng anh. Còn bằng từ chối Thế Hào thì thật sự quá khó đối với em. Nếu không có anh ấy , liệu thế gian này còn có sự tồn tại của mẹ con em không

chứ ?

Nước mắt Thanh Nghi lăn dài , rồi rầm lẩn lo âu. Tiếng khóc thét của con thơ chột ré lên làm Thanh Nghi như giật mình bừng tỉnh khỏi sự ù đặc nặng nề của tâm sự. Cô bật dậy lao nhanh vào nhà cũng là lúc mưa trút xuống thật mạnh và giông tố thổi tới quất ầm ầm vào từng cánh cửa.

Ôm chặt con thơ trong lòng , nhức nhối nỗi đau , đôi mắt Thanh Nghi đầm lệ khóc thương một cuộc tình , có lẽ sẽ chấm dứt từ hôm nay theo một quyết định dứt đoạn sự chờ mong mỏi mòn của mình. Trời đất như thấu hiểu nỗi phong ba hay cõi lòng Thanh Nghi đang dậy bão ? Suối lệ Nghi rơi hay giọt sầu của ông Tư , bà Nguyệt đã se rồi sợi chỉ thắm giờ đang tâm cắt đứt ? Hào ơi ! Duy ơi ! Nghi biết chọn ai , bỏ ai khi mình chỉ có mỗi một con tim ?

Ngoài trời mưa vẫn rơi, rơi mãi âm u buốt giá như cộng thêm nỗi khắc khoải chờ mong của người thiếu phụ. Khắc Duy ơi ! Giờ này anh đang ở đâu ? Có nghe chẳng lời em réo gọi ? Tại sao ? Tại sao không phải là anh ở cạnh lo lắng , chăm sóc cho mẹ con em chứ ? Sao không phải là anh khổ đau vật vã vì em ? Duy ơi ! Khắc Duy ! Em yêu anh. Yêu mãi mãi. Dù mai này dòng đời chia hai lối rẽ , em vẫn yêu anh. Yêu đến trọn cuộc đời này , Duy ạ. Tha thứ cho em nhé ... Duy ơi ! Em phụ anh rồi và xin được gọi tên anh suốt trọn đêm nay , để ngày mai ... vâng , bắt đầu từ ngày mai , em sẽ cố quên anh mà làm vợ hiền của Thế Hào , trả cho xong món nợ ân tình mà em trót vay kiếp này. Nước mắt Thanh Nghi lăn dài không cạn kiệt.

Cuối cùng rồi ngày mới cũng bắt đầu. Sau cơn mưa trời lại sáng.

Nhưng cõi lòng Thanh Nghi vẫn u uất nỗi đau và sự giằng xé. Cô ngồi hàng giờ bên khung cửa để dõi đôi mắt mọng nước nhìn bao áng mây lơ lửng bay nhẹ nhẽ rồi thở dài liên tục , nhưng cũng không tài nào nhấc chân bước khỏi cửa.

– Chi Nghi ơi , chị Nghi ! - Như Thi ủa vào gọi lớn - Mau lên chị Ơi kẻo không kịp bây giờ. Chuyển bay sắp khởi hành rồi.

– Tôi ... - Thanh Nghi bàng hoàng lẫn bối rối.

– Đi mà. - Như Thi kéo mạnh tay Thanh Nghi - Nếu không , cả đời chị ân hận đó. Người đi thì cũng đã đi từ lúc nào rồi. Giờ người còn lại , tại sao không níu kéo để tạo hạnh phúc cho mình ở quãng đời sắp tới chứ ? Vả vại , không yêu , chị cũng nghĩ chút tình , đành đoạn như vậy , khó coi lắm. Thế Hào vì chị chịu đựng bao nhiêu thiệt thòi tai tiếng , chưa đủ chứng minh được tình yêu của anh ấy sao ? Một lần ôm hận rồi , không lý nào chị chẳng tâm đắc cái câu " thà làm vợ kẻ yêu mình , hơn mình yêu họ à " ?

– Tôi ... tôi ... - Thanh Nghi lại khóc và ngồi phịch xuống ghế ôm lấy mặt xót xa.

– Thiệt tức chết đi được. - Như Thi giận dữ chống tay lên mạn sườn

- Nè ! Câu cuối cùng tôi muốn nói là chị nên chết quách đi cho rồi để khỏi ngu. Bỏ mối bắt bóng. Không có Thế Hào thì mẹ con chị chết rũ xương tan thành tro bụi từ lâu rồi đó. Sức chịu đựng của con người ta có giới hạn chứ.

Nói xong , Như Thi nện mạnh gót giày bọc bệ đi nhanh ra cửa , không quên ném lại cho Thanh Nghi cái nhìn thiếu thiện cảm và một câu nói bao hàm nhiều ý nghĩ :

– Anh tôi đi rồi , chị cũng rút xéo khỏi nơi này. Từ nay , thân ai nấy lo đó. Thử coi lưu lạc xó xỉnh chợ đời , mẹ con chị sẽ sống ra sao ? Còn yêu được gã khốn nạn , quắt ngựa truy phong lừa tình không hả ?

– Như Thi ! Cô đừng đi vội ... chờ tôi. - Thanh Nghi quệt nhanh nước mắt run rẩy nói - Tôi sẽ đến đó và giữ Thế Hào lại cho mình.

– Một quyết định sáng suốt đấy.

– Cảm ơn Thi đã đánh thức tôi sau một cơn ngủ dài.

Nói xong , Thanh Nghi đi vội vào phòng. Chỉ mười phút là quay trở ra với nét mặt tươi hơn vì sự trang điểm khéo léo. Bờ môi tái nhợt được tô nhẹ lớp son càng tăng thêm nét quyến rũ vốn có mà từ lâu cô đã không còn quan tâm tới. Chiếc áo dài màu vàng chanh ôm sát vào thân người vừa vặn của " cô gái một con " trông mơn con mắt đã làm Như Thi buột miệng kêu lên :

– Ôi ! Chị đẹp lắm đó , Thanh Nghi.

– Mình đi Thi , và cảm ơn cô một lời khen.

– Không. Là thật đó. Hèn nào Thế Hào say đắm đến nỗi như kẻ mất hồn ... i" trời ! Tối giờ rồi. Đi ! Đi mau Thanh Nghi. Ra tôi chờ , khỏi lấy xe mất thời gian.

Chiếc Spacy của Như Thi lao đi , nhắm hướng sân bay Tân Sơn Nhất thẳng tới. Tâm trạng Thanh Nghi giờ này thật sự không biết thế nào , chỉ thấy nét mặt cô đầy lo âu thấp thỏm. Chiếc xe dừng lại vội vã , Thanh Nghi cũng lao thẳng vào , hồi hải nhìn quanh tìm kiếm. Nỗi lo cứ lớn dần theo khi chỉ thấy từng đoàn người bịn rịn chia tay người thân mà không thấy bóng dáng Thế Hào đâu cả.

– Thanh Nghi ! Anh Hào kìa. - Như Thi chỉ tay vào cửa phòng kiếng và gọi lớn - Anh Hào ! Hào ơi ! Thanh Nghi ! Gọi mau đi ... - Như Thi thúc giục.

– Thế Hào ! Hào ơi ! Anh đừng đi. Hào ơi ! Trở lại với mẹ con em. - Thanh Nghi òa khóc và chen lấn đại vào dòng người để được tới gần Thế Hào.

Bên này , ánh mắt Thế Hào rực sáng tia hy vọng lẫn reo vui sung sướng , ngập tràn niềm hạnh phúc vì tình yêu anh đã được đáp lại. Vòng tay nối vòng tay , ánh mắt trao ánh mắt và Thanh Nghi ngả đầu vào bờ ngực Thế Hào như tìm thấy nơi che chở , nương tựa với lòng biết ơn nặng hơn tình yêu đôi lứa.

Khắc Duy trầm ngâm nhả từng vòng khói thuốc nhẹ thoảng bay , nỗi đau đến cồn cào da thịt và bóp vụng con tim Duy ra từng mảnh tan nát ngậm ngùi.

– Khắc Duy ! Anh uống tí cà phê đi. - Bảo Trân đẩy nhẹ ly đen nhỏ giọt tí tách về phía Duy và e dè nói - Anh hãy nghỉ ngơi nhé , chuyện từ từ kể cũng được. Nhìn anh thế này , em sợ lắm ... Sắc mặt khó coi quá. Những đêm gần đây , em thường nghe được tiếng anh trăn trở. Đau buồn quá sẽ không được tốt lắm cho sức khỏe hiện tại của anh đâu.

– Cảm ơn sự quan tâm lo lắng của em , Trân ạ. Nhưng nếu có thể được , anh vẫn muốn các em ngồi lại nghe bao lời tâm sự , mà nó là nỗi đau luôn đè nặng cõi lòng anh suốt bao tháng ngày qua , và nhất là đôi chân còn tàn tật của anh hôm nay.

Liên tục theo sau câu nói của Khắc Duy là những tiếng thở dài trĩu

nặng đau khổ. Trong hoàn cảnh này , hình như những ai có mặt tại nơi đây đều chỉ còn biết im lặng mà chia sẻ , mà đồng cảm. Như họ sợ tiếng nói của mình khi cất lên sẽ làm khuấy động thêm nỗi đau và vết thương lòng của Khắc Duy.

Vịn tay vào thành ghế để lấy đà đứng vững trên đôi nạng gỗ , Khắc Duy bước tới bên cửa sổ với vầng trán cau lại hẳn nhiều nếp nhăn của thời gian và năm tháng in đậm lên tuổi tác kiếp làm người. Khàn giọng , Duy tiếp tục đưa tất cả trở lại cuộc tình ngang trái , bi ai của mình.

– Duy ơi ! Khắc Duy !

Thế Hào vẫy tay gọi lớn và mừng rỡ mở rộng vòng tay ôm chặt lấy người bạn thân vừa từ chiếc phi cơ bước xuống.

Cả hai ngập ngừng niềm cảm động vì ba năm xa cách mới gặp lại. Khắc Duy vỗ mạnh tay lên vai Thế Hào như muốn chia sẻ cùng bạn ngày về nước công thành , doanh toại của mình , đôi mắt anh rạng rỡ niềm vui. Anh hỏi :

– Thế Hào ! Sao hả , vẫn vui vẻ , hạnh phúc chứ ?

– Phải. - Thế Hào gật mạnh đầu cười to sảng khoái - Lên xe đi , tao đưa về nhà sẵn tiện giới thiệu luôn " bà xã " cùng con trai.

Ồi ! Có con rồi à ? - Khắc Duy thích thú kêu lên - Hay quá vậy anh bạn.

– Chứ sao. - Thế Hào nhướng mắt hãnh diện khoe tiếp - Thăng bé khoẻ và khá khinh ghê lắm , đã biết bập bẹ gọi cha rồi.

– Nếu thế thì ... chúc mừng mày , Hào ạ. - Khắc Duy xòe tay chờ đợi bàn tay Thế Hào và siết chặt lấy trong tình bạn thân hữu.

Chiếc xe lăn bánh , cả hai nói cười suốt đoạn đường dài khi rời sân bay để về nhà. Nhưng nếu để ý kỹ thì ánh mắt Khắc Duy đang đầy ắp một nỗi nhớ da diết mặn nồng về người con gái anh đã yêu.

– Khắc Duy này ! - Thế Hào gọi nhỏ , nhưng lại làm cho Duy giật mình.

– Gì ?

– Mấy năm rồi có liên lạc được với người yêu không Duy ?

– Không có. - Duy ưu tư - Sắp xếp chỗ ở xong , tao nhất định đến tìm cô ấy và đàng hoàng xin cưới.

– Vậy là du học ba năm không thể quên và yêu nỗi cô nào cả à ?

– Ừ. - Duy cười buồn - Tâm trí lẫn con tim tao đã bị cô ấy cướp mất rồi , còn đâu sự rung cảm để yêu chứ.

– Ghê quá ! - Thế Hào cười to và nhìn Khắc Duy , hóm hỉnh hỏi - Nè ! Có còn coi tao là bạn thì bật mí thử xem , cô nàng tuyệt vời chiếm lĩnh được con tim sỏi đá khô cằn của mày là ai vậy ? Xinh đẹp lắm phải không ?

– Bí mật. - Duy cũng cười xòa - Đợi đấy bạn ạ. Chẳng còn bao lâu nữa đâu , rồi mày sẽ biết khi tao chính thức cử hành hôn lễ.

– Tin tưởng dữ hén.

– Chứ sao ? Tuy xa mặt , nhưng tao không bao giờ nghĩ sẽ cách lòng. Cô ấy yêu tao chân thật lắm.

– Đúng là lý lẽ của con tim. - Thế Hào cũng tin lây theo lời của Khắc Duy - Tới nhà tao ở tạm vài ngày rồi hẵng tìm mua nhà sau , được không. Đừng mướn khách sạn phí tiền , để dành lo cho ngày cưới vợ tương lai sắp tới , chịu không Duy ?

- OK. Được thế còn gì bằng. Chỉ e làm phiền toái mày và nhọc lòng vợ bạn thôi.
 - Chuyện đó thì khỏi phải lo , cứ an tâm thoải mái. Vợ tao biết ý lắm , lịch sự có thừa , Duy ơi. Cuộc đời này tao có được cô ấy là điểm phúc lắm đó.
 - Hình như mày rất tự hào thì phải. - Duy nhìn Thế Hào cười tươi - Đúng là hạnh phúc có khác. Nó luôn làm cho mọi người tươi trẻ và yêu đời hơn. Nhìn mày bây giờ làm kẻ cô đơn đang tìm hạnh phúc như tao thêm muốn đến phát ghen ấy , Hào ạ.
 - Từ từ , duyên nợ ai nấy được , bạn ơi. Mày về nước cưới vợ rồi sinh con gái , nữa tội mình kết thành sui gia luôn , chịu không Duy ?
 - Để coi con trai Hào có đáng mặt làm chồng không mới dám nhận lời.
 - Ghê nhỉ ! Chưa có con đã vội treo cao giá ngọc rồi - Thế Hào nhún vai nói đùa làm cả hai cười to thân thiết như thời làm sinh viên. Cuối cùng rồi chiếc xe cũng giảm tốc độ và dừng hẳn lại trước một biệt thự xinh xắn. Thế Hào nói to cùng Khắc Duy.
 - Tới rồi đó bạn. Xuống xe đi chứ. Nhìn xem có gì thay đổi không ? Khắc Duy bước xuống nhìn quanh và gật gù khen.
 - Có lẽ xanh tươi và đầy sức sống hơn trước rất xa.
 - Đương nhiên phải thế rồi. - Thế Hào nhấn chuông rồi dựng xe chờ đợi.
- Cánh cổng rào từ từ khua nhẹ và hé mở. Một cậu con trai bụi bặm , kháu khỉnh chap chững chạy ủa và vòng tay mở sẵn chờ đợi của Thế Hào với lời gọi thơ ngây :

– Cha ... cha ...

– Ôi , con trai của cha ! - Thế Hào âu yếm hôn lên đôi má đáng yêu của con trẻ - Con của cha ngoan quá. Nào ! Khoanh tay và cúi đầu chào bác Duy đi con.

– Bác ạ ...

Tiếng trẻ kéo dài làm Khắc Duy thấy thân ái ngay. Anh đưa tay nói với Thế Hào :

– Nào ! Cho mượn cục cưng của mày coi.

– Đây ! Bế cho khéo đó , kéo vượt tay té con trai tao.

– Thằng này xạo quá , con hén ! - Khắc Duy ôm lấy đứa bé trong vòng tay khoẻ mạnh của mình và chột bàng hoàng khi bắt gặp ánh mắt trong veo như pha lê của nó. Sao mà giống ... đôi mắt Thanh Nghi ?

– Hào ơi ! Anh về rồi , sao không mời bạn vào nhà ? Thức ăn dọn sẵn để nguội cả.

Tiếng phụ nữ vừa cất lên đã làm cho Khắc Duy bủn rủn , cơ hồ không thể làm chủ được bản thân mình.

Anh từ từ quay lại để rồi mặt chạm mặt , mắt chạm mắt. Nụ cười vừa dọn miệng để chào người vợ của Thế Hào cũng theo đó vụt tắt lịm.

Giọng nói lẫn hình hài , bóng dáng vợ Thế Hào sao thân quen đến lạ lùng , để rồi dù không muốn , nhưng tiếng kêu vẫn vụt thoát khỏi bờ môi mà Khắc Duy không tài nào kiềm chế được :

– Thanh Nghi ơi ! Thật sự là em đấy ư ?

Và như chột hiểu ra cơ sự đổ vỡ cùng thảm cảnh xé lòng , Khắc Duy gục hân xuống như một thân cây bị đốn ngã sau cơn giông bão cuộc

đời và dòng đời không xuôi chảy.

Thế là sau ba năm miệt mài ở trời Âu , Khắc Duy trở về nước những mong tìm gặp lại cố nhân cho thỏa lòng nhung nhớ , nhưng gặp phải nghịch cảnh xé nát con tim. Anh nằm liệt giường cả một tháng trời ở xó xỉnh căn gác thuê vội mà cố chạy trốn sự thật. Cho đến một ngày kia , Khắc Duy cảm thấy mình đã khá hơn với sự tĩnh trí lại. Anh thơ thẩn thả bộ trên con đường dẫn vào công viên ngày xưa với bao kỷ niệm vẫn còn lưu giữ mãi trong tâm trí , rồi quen chân rẽ vào quán dành cho sinh viên ngày nào. Nhưng sao giờ này quán trở nên tẻ nhạt , xa lạ quá. Phải thôi. Duy tự an ủi mình với nỗi đau tê buốt từng tế bào cơ thể. Bởi vì hơn ai hết , Duy hiểu được nỗi lạnh lùng tẻ nhạt và xa lạ này bắt nguồn từ đâu. Người xưa đã không còn , Thanh Nghi của anh đã có chồng , chồng Nghi lại là Thế Hào , bạn của Khắc Duy. Ở hoàn cảnh này , thử hỏi Duy phải làm sao đây chứ ? Anh tự hỏi nhưng lại đành bó gối trầm ngâm với đôi mắt u hoài chìm đắm vào kỷ niệm ở một góc khuất của quán mà nhớ nhung lẫn đau khổ.

– Thế Hào ! - Thanh Nghi gọi nhỏ với giọng đầy lệ thảm.

– Tôi xin em hãy để tôi yên. - Thế Hào đau khổ - Cứ mặc kệ tôi đi , Nghi ạ.

– Em ... em ... - Nghi nghẹn ngào đổ dài bao tuổi lệ - Trời ơi ! Ông trời nỡ lòng trêu người nhẵn tâm quá. Thân con tội tình gì , mà có sao mà gặp hoàn cảnh này ?

Nghi muốn gào lên , muốn hét lên hay muốn mạnh tay đập phá một thứ gì đó cho tâm sự vơi đi , cho tâm tình định thành rõ. Chứ như hiện tại bây giờ Nghi khổ đau dẫn vật lắm. Cô đã khóc , khóc thật

nhieu , nhưng sao những giọt lệ đắng cay đó cũng không tài nào xua bớt nỗi lòng Thanh Nghi đang trĩu nặng.

Thế Hào và Khắc Duy ... Trời ơi ! Họ là bạn thân của nhau , cả hai là tri âm , tri kỷ. Còn Nghi ... cô yêu , yêu tha thiết Khắc Duy và đã trao trọn vẹn cho anh cái giá ngàn vàng con gái để tình yêu tuyệt vời đó tượng hình hài. Còn Thế Hào ... Hào ơi ! Thâm tình , ơn nghĩa cao nặng của anh lẽ nào kiếp làm người Thanh Nghi lại nỡ bội bạc ?

Ngã ba cuộc đời Nghi phải làm sao ? Cô tự hỏi và không thể nào trả lời được , giờ đây chỉ có nước mắt mới mong vơi đi niềm tâm sự và nỗi đau khổ tận cõi lòng. Cánh cửa phòng sách Thế Hào đột ngột mở rộng , giọng anh trầm tĩnh vang lên :

– Thanh Nghi ! Em vào đây , anh có chuyện cần bàn cụ thể.

– Anh ...

Nghi ngược đôi mắt đầy lệ nhìn Thế Hào , rồi lặng lẽ cúi mặt bước vào phòng và khẽ khàng ngồi xuống chờ đợi.

Thời gian giờ đây dài đến lê thê vô tận. Từng phút , từng giây là từng mũi tên nhọn xoáy sâu vào con tim của Thế Hào làm rỉ máu và đau buốt đến từng tế bào cơ thể và không cách nào xoa dịu hoặc chịu đựng nổi , cho nên anh đã chọn cho mình một cách giải quyết rõ ràng. Có lẽ như thế sẽ tốt đẹp và đỡ đau khổ hơn để mãi tình trạng nặng nề này luôn đeo bám. Đặt nhẹ nhàng bàn tay mình lên vai Thanh Nghi , Thế Hào từ tốn nói :

– Lời đầu tiên anh muốn xin lỗi em , Thanh Nghi ạ.

– Thế Hào ! - Thanh Nghi đau khổ kêu lên với đôi mắt đầy lệ - Xin anh đừng nói vậy , càng khiến cho em xót xa.

– Không. - Thế Hào thở dài - Thật sự là lỗi do anh tạo ra. Nếu không , giờ này cả ba không lọt vào hoàn cảnh ngỡ ngàng , ngang trái.

Thế Hào lại ngồi xuống , gục đầu vào đôi tay và rồi lùa mười ngón tay bôi rối vào mớ tóc bù xù không buồn chải. Khá lâu , anh mới ngẩng lên nói nhanh , như thế nếu để chậm trễ anh sẽ không nói được.

– Khắc Duy yêu và rất yêu em , Thanh Nghi ạ. Bởi thế cho nên anh muốn em và con hãy về lại sum họp với Khắc Duy , để cha con , chồng vợ sum họp sau bao năm dài , tháng rộng xa cách nhớ nhung.

– Thế còn anh ? - Thanh Nghi ngẩng lên xót xa.

– Anh ... tự lo liệu được cho mình. Em cứ yên tâm. Niềm vui và hạnh phúc của em cũng chính là của anh đó.

– Không. Em không thể ... - Nghi nghẹn ngào - Anh đừng quá tốt như vậy , Thế Hào ơi. Đừng bao giờ nhận mãi phần thua thiệt về mình.

– Nhưng thực tế em và con là của Khắc Duy , anh không có quyền chiếm lấy ... - Thế Hào vuốt mặt như tự trấn tĩnh để rồi thở hắt ra tiếp - Anh đã chuẩn bị xong cho mình một chuyến đi xa. Rồi nơi phương trời đó sẽ quên được em và nhất định tìm lấy cho anh một hạnh phúc lứa đôi mới.

– Không được. Vạn lần không được. - Thanh Nghi quệt ngang mi mắt để lau khô ngăn lệ - Em không để cho anh đi đâu cả , vì đơn giản và rất chân thành , em là vợ anh ...

Thế Hào ơi ! Xin hãy hiểu và cảm thông cho tình cảm của em hiện tại. Còn đối với Khắc Duy , tình yêu xa xưa giờ chỉ còn là kỷ niệm ,

rồi nó sẽ phiêu pha và là tro tàn lạnh lẽo của quá khứ. Em ... em đã quên tất cả từ khi là vợ của anh rồi , Hào ạ.

– Nhưng anh thì ... không thể. - Thế Hào buồn rầu thở dài - Khắc Duy yêu em nhiều lắm. Và anh không thể nào là người bạn cướp vợ nó được. Nghe lời anh ... về mà an ủi và mừng tương ngộ lại với Khắc Duy đi.

– Thế Hào ! Anh đuổi em ư ? Trời ơi ! Sao tôi khổ thế này chứ ? Thanh Nghi rên rỉ. Cô thật sự khó lòng xóa được cái mặc cảm đang ngự trị trong tâm tư Thế Hào. Tự nhiên Thanh Nghi muốn nguyên rủa Khắc Duy. Tại sao anh không mất tích luôn ở trời Âu ? Tại sao anh không thể quay trở lại sớm hơn , mà lại về khi mọi sự đã quá muộn màng ... Và tại sao ... tại sao họ lại là bạn thân của nhau nữa chứ ?

– Thanh Nghi ! Em uống nước nè. - Thế Hào lặng lẽ đặt trước mặt Nghi ly nước chanh nóng - Nghe lời anh , đừng khóc nữa.

– Thế Hào ơi ! Em xin anh ... xin anh đừng bao giờ xua đuổi , ruồng bỏ mẹ con em , anh nhé. Em sợ lắm , nếu như có một ngày khi tỉnh giấc sẽ mất anh vĩnh viễn.

Thanh Nghi choàng tay và ôm lấy Thế Hào gục hẳn vào bờ ngực anh , nước nở :

– Hào ơi ! Xin anh đừng đi ... đừng xa em.

Thế Hào thở dài , lặng lẽ vuốt nhẹ lên mái tóc mượt mà của Thanh Nghi với nỗi lòng đang dậy bão tố. Bởi vì tình yêu anh dành cho Thanh Nghi thế nào , chắc chắn cô đã hiểu. Nhưng càng sâu đậm , yêu thương Nghi bao nhiêu thì Thế Hào càng không đủ can đảm đối

diện với Khắc Duy. Chỉ có con đường duy nhất là anh phải ra đi.

– Nín đi em. - Hào thở hắt ra dịu giọng và cúi xuống hôn thật âu yếm lên bờ môi mọng đỏ vì khóc quá nhiều của Thanh Nghi. Vòng tay anh từ từ siết chặt cô vào bờ ngực ấm nồng của mình. Họ đứng trong tư thế ấy rất lâu , cho tới khi Thanh Nghi ngủ thiếp giấc say nồng , vì liều an thần khá nặng mà Hào cố tình pha vừa rồi trong ly nước.

Thương yêu và trân trọng , anh bế xốc Thanh Nghi đặt lên giường , ngồi thật lâu nhìn ngắm nét yêu kiều của người mình yêu tha thiết để rồi thở dài liên tục và chớp nhanh đôi mắt chực đổ dài những giọt lệ vào tận con tim vụng vỡ. Cạnh nhà kê bên , không biết vô tình hay cố ý , giọng tình ca êm dịu ngọt ngào của ca sĩ Lam Trường cất lên như muốn xoáy mạnh vào tận cùng con tim Thế Hào và hát " Tình thôi xót xa " đến tê tái , nhức buốt.

" Từ khi yêu em

Lòng anh biết bối rối

Và những lúc lắng nghe em buồn ...

Tình ... thôi xót xa ... "

Lời hát tỉ tê rót vào hồn Thế Hào những âm thanh tan vỡ , ngậm ngùi buốt giá. Cõi lòng anh tê dại nỗi đau không bờ bến.

– Thanh Nghi ơi ! Cầu mong em vui sống và hạnh phúc. Anh đi đây , Nghi ạ. - Hào nhẹ nhàng cúi xuống đặt vào bờ môi nũng nịu của vợ yêu dấu nụ hôn dài từ biệt , rồi lăm lăm bước với túi hành trang trĩu nặng như nỗi lòng và tâm sự của riêng mình.

Khắc Duy dừng lại , thở dài liên tục và nặng nề đứng lên trên đôi

nặng gổ.

– Anh Duy ! Coi chừng té đó.

Bảo Trân lo lắng và bật nhanh dậy đỡ lấy cái thân hình vạm vỡ của Duy một cách ân cần. Trong khi đó , Thiên Kim vẫn ngồi bất động chết gí nơi ghế. Có lẽ cô đang bị xáo trộn và hụt hẫng vì tình yêu đầu đời dành trọn vẹn cho Khắc Duy , mà ở trái tim anh đã có hình bóng người con gái khác. Ở Kim , sự hờn ghen đã bắt đầu làm mờ lý trí.

– Thiên Kim ! Mi sao vậy ? - Bảo Trân cau mặt - Đứng lên pha cho anh Duy ly cà phê coi.

– Không. - Thiên Kim cộc lốc đáp.

– Gì kỳ vậy. Nè ! Đừng nói với tao là mi đang ghen với quá khứ đó.

– Phải thì đã sao nào ? Kim cau gắt và đứng bật dậy - Chẳng phải trong lòng anh Duy chưa bao giờ quên được người xưa à ? Vậy thử hỏi , tao là cái gì trong trái tim anh ấy chứ ?

– Thiên Kim ! - Khắc Duy quay lại , kêu lên - Sao em lại nói như thế ?

– Chẳng đúng ư ? Anh vừa nói rõ ràng đó. Bây giờ em về , ở đây thành người thừa rồi. - Thiên Kim giận dữ.

– Trời ơi ! Con quỷ ... - Trân ấn vai Kim xuống ghế - Đúng là ghen ầu tả quá chừng. Ai đời hờn giận dĩ vãng. Anh Duy đã quá đau khổ rồi , mi không lo an ủi lại lo chuyện tào lao. Ghen như thế cũng bày đặt ghen.

– Kệ tao. - Kim hất tay Trân khỏi vai mình , nét mặt xụ xuống hờn dỗi , rưng rưng tiếp - Tao bảo đảm với Trân là cái bóng ma của một cuộc tình ngày xưa luôn đeo mãi bên anh Duy cho tới tận bây giờ.

Tao chỉ là một vật thể" để lấp đầy khoảng trống trong lúc Duy cô đơn , nhưng nhớ về tình vũ mà thôi. Tao ... tao không cam tâm đâu.

– Đúng là đồ điên khùng.

– Mặc kệ tao.

Kim bật khóc và thình lình đến đột ngột tuôn ào ra cửa , nhanh như một cơn lốc.

– Kim ! Thiên Kim !

Trân đuổi theo và gọi lớn , nhưNg bóng dáng cô đã khuất sau cửa cổng :

– Anh Duy ! Thiên Kim nó ...

– Kim giận anh rồi. - Duy thở dài héo hắt - Kệ cô ấy đi. Bây giờ có năn nỉ cũng không được.

– Nhưng nó yêu anh nhiều lắm đó.

– Ừ , anh biết. - Duy lại thở dài - Có những chuyện không ai muốn đến , lại cứ kéo đến là thế này đây , Trân ạ. Như anh nè ,mọi chuyện tưởng chừng có mơ cũng không dám nghĩ , vẫn xảy ra và để luôn tàng tích cùng dấu ấn thời gian và năm tháng. Chuyện Thanh Nghi và Thế Hào luôn là nỗi đau trĩu nặng , tâm sự anh bao nhiêu năm qua. Bảo Trân ! Em giúp anh mở tủ kéo bàn viết , lấy tờ giấy gấp đôi úa vàng ra đi.

– Dạ , được. - Trân đứng lên làm ngay lời yêu cầu của Khắc Duy - Đây anh ạ.

– Cảm ơn em. - Duy vẫn ưu tư nhìn xa xăm qua khung cửa sổ.

Hoàng hôn bắt đầu lịm tắt sau phía trời này sẫm. Từng cơn gió lay nhẹ , làm lung linh cành lá xạc xào phiến muộn.

– Em cứ đọc đi Trân. Đó là lá thư từ biệt của Thế Hào gửi lại cho anh , lúc nó bỏ đi xa và mãi mãi đến hôm nay ... chưa một lần trở lại.

Cũng như anh chưa một lần tìm được tin tức về Thế Hào. Một khoảng thời gian không hẳn dài lắm của cuộc đời người , nhưng lại xảy ra quá nhiều điều đáng tiếc. Bảo Trân ! Đọc đi em.

Khắc Duy lại thúc giục , nhưng vẫn đứng im vị trí nơi cũ.

– Vâng , em sẽ đọc đây. - Trân khẽ khàng mở rộng phong thư.

Đại Lãnh ... ngày ... tháng ... năm ...

Khắc Duy !

Tao là Thế Hào , thằng bạn khốn nạn , khổ đau của mày đây. Khi mày nhận và đọc lá thư này là lúc tao ở tận nơi xa ... xa lắm , để tự ăn năn hối hận về việc vô tình đến nhấn tâm của mình tạo ra , mà ngầm tiếp tay với ba mẹ Thanh Nghi ngăn cách cuộc tình duyên đẹp của hai người.

Duy ơi ! Tha lỗi cho tao nhé. Vạn lần tao cúi đầu tạ lỗi cùng mày và Thanh Nghi bởi sự thật nang trái , phũ phàng này. Có phải mày thường nói : " Không biết là không có tội chứ ? ". Tao cũng ở vào hoàn cảnh đó , cho nên mới có cơ sự ngày hôm nay. Thôi thì hạnh phúc ngày xưa , tao xin trao trả lại. Cầu mong mày và Nghi trọn đời mãi mãi là của nhau với chuỗi ngày dài còn lại , đừng băng khuâng nhiều và lo nghĩ về tao nhé.

Nghi và con trai mày rất cần một người chồng , người cha đúng nghĩa. Mẹ con họ là một nửa của mày đấy. Hãy trân trọng và bảo vệ họ , Duy nhé. Khắc Duy ! Hãy quên và coi như qua rồi một giấc mộng , đến với họ với tất cả tình yêu thương và tha thứ , đừng để

Thanh Nghi phải đau khổ. Cô ấy đã khổ quá nhiều rồi , Duy ạ.

Thế Hào."

Bảo Trân thừ người và khá lâu mới nhẹ nhàng gấp lá thư lại với hơi thở dài bứt rứt.

Bên này vẫn không rời cửa sổ , Khắc Duy khàn giọng tiếp :

– Nhận và đọc xong lá thư này là anh chạy như bay về Đại Lãnh.

Nhưng em biết không , Bảo Trân ? Thế Hào đã đi xa thật rồi và tai nạn khủng khiếp cũng bắt nguồn từ đó. Thanh Nghi vì lo chạy theo giữ Thế Hào lại , mà quên rằng trong nhà , ở phòng ngủ cao không có cửa còn một đứa con thơ dại đang ngủ.

Khắc Duy nói mà như lời ai oán , xót xa tê tái tận đáy lòng. Nỗi đau trong lòng Duy quá lớn. Đôi tay anh run run bám lấy song cửa sổ , cổ nuốt ngược nỗi cay đắng nghẹn ngào vào tận con tim. Khá lâu , giọng Duy chùng xuống thật nhỏ , nhưng vẫn không dồn nén được xúc động mạnh. Bởi vì nỗi kinh hoàng luôn là sự ám ảnh đeo bám Duy suốt từ thời gian ấy đến nay. Nhất là tàng tích của đôi chân Duy vẫn còn tồn tại cụ thể rõ ràng.

– Bảo Trân ơi ! Khi anh về tới nhà Thanh Nghi thì ... anh như không thể tin vào đôi mắt mình được. Con trai anh đã té từ lầu cao , lảo lổc như con vượn xuống thang khi đi tìm gọi mẹ. - Khắc Duy bật khóc - Tiếng hét đốn đau của con trẻ như thể có ai đó xé nát tâm can kẻ làm cha như anh.

Giọng Duy run rẩy , anh gục đầu vào đôi tay , để mặc bao dòng suối lệ tuôn tràn.

Bảo Trân chỉ còn biết ngồi im lặng nghe và chia sẻ. Rồi xúc động

cũng dần với theo lệ thảm , Duy ngẩng lên tựa hân người vào tường , đôi mắt đăm chiêu sâu muện nhìn về khoảng không nào đó , tận nơi đâu.

Thở dài , Duy tiếp :

– Sau giây phút bàng hoàng đó , anh như người điên. Anh lao tới bế lấy thân thể nhỏ bé , mềm nhũn của con thơ chạy ra xe , lái như bay đến bệnh viện. Giờ phút đó , anh như người điên người dại , nôn nóng lo cho con thơ , xót xa chờ đợi Thanh Nghi. Và một lần nữa hung tinh đổ chụp xuống cuộc đời khốn khổ bất hạnh của anh. Tai nạn xe đã làm Thanh Nghi cũng vào bệnh viện cấp cứu. Đến khi cô ấy tỉnh lại vào một buổi chiều nhạt nắng ...

– Tôi ... tôi đang ở đâu đây ?

Nghi mở bừng mắt , nặng nề ngơ ngác nhìn quanh.

– Nghi 1 thanh Nghi !

Khắc Duy mừng rỡ bước vội tới , cầm lấy đôi tay héo gầy run rẩy của người thương.

– Cũng là anh ư ?

Nghi cười buồn đến nỗi làm héo úa con tim Duy. Đôi mắt cô ráo hoảnh rút vội bàn tay lại và nhìn nơi khác , khiến cho Khắc Duy bàng hoàng , sững sốt kêu lên đau khổ làm anh tê tái , muốn nói lời gì đó với Thanh Nghi mà mãi vẫn không thốt được.

Cái khoảng khắc thời gian ngắn ngủi ấy đối với Duy sao mà nó dài đến vô tận. Nhưng rồi Nghi lại lên tiếng trước và câu nói đầu tiên cô ấy thốt ... lại là lời phũ phàng nhất mà Duy không thể nào ngờ tới được.

– Khắc Duy ! Anh đi đi ! Tôi không muốn gặp anh nữa ...

– Thanh Nghi !

– Tôi van xin anh ! Làm ơn tha cho tôi đi ... - Nghi bật khóc - Tại sao ... tại sao chứ ? Hỡi ông trời cao ! Cuộc đời làm người này , tôi có tội tình chi , cố sao cao xanh ghét bỏ ? Khắc Duy ơi ! Tôi ghét và căm thù anh. Tôi vì yêu anh mà lặn lội , truân chuyên và tại sao anh không thể biến mất luôn ở cõi đời này , cuộc sống này , cho tôi được sống mãi những ngày bình lặng bên Thế Hào và con thơ của mình. Sự xuất hiện của anh đã làm cho đất bằng dậy sóng gió và mái ấm gia đình tôi cố công gây dựng chỉ một phút chốc là tan hoang , đổ nát ... Khắc Duy ! Tôi ... thù hận anh đến hết kiếp này đây.

Nói xong , Thanh Nghi ôm mặt khóc nức nở. Nước mắt cô tràn qua kẽ tay làm lòng dạ Duy tê tái quặn thắt.

– Nghi ơi ! Bao lời lẽ hận oán , thương tủi của em , anh đây sẵn sàng đón nhận. Bởi vì anh không ngờ đã để lại cho em bao tháng ngày đắng cay tủi nhục. Anh có tội va xin em hãy rộng lòng tha thứ.

– Không. Sẽ không bao giờ tôi tha thứ cho anh đâu. - Nghi quắc mắt

- Tình yêu tôi trao anh trọn vẹn ngần nào thì tôi cũng thù hận , ghét bỏ anh đong ngần ấy. Ba năm ... Trời ơi ! Những tưởng thời gian ấy không lâu , nhưng sau nó là cả một chuỗi ngày mà ở kiếp làm người tôi đau đớn nhục nhã nhất. Anh đi ... làm một cánh chim ra khơi không mỏi. Còn tôi ... tôi là người chinh phụ Ôm con mòn mỏi đợi chờ chồng. Một dòng , một chữ thư cũng không có. Tại sao anh nỡ đang tâm vô tình với tấm chân tình của tôi như thế chứ ? Anh bật âm vô tín để cho tôi tìm quên và khi mới quên được thì lại về mà phá nát

nó. Tôi ... tôi bây giờ đây sống làm sao được chứ ?

Nghi uất ức.

– Lỡ làng tất cả , muộn màng tất cả rồi , Duy ơi. - Thanh Nghi bật cười , giọng cười của người tuyệt vọng - Thế Hào và anh là bạn thân tri âm , tri kỷ. Quả thật ông trời muốn trêu người , xui khiến tôi ... tôi là người đàn bà của cả hai ... Không đâu. Ngàn vạn lần tôi không cam tâm.

Nghi khóc ngất.

– Thanh Nghi !

– Anh đừng gọi tên tôi.

Nghi hét lớn và chợt nhìn sững vào cánh cửa đang dần mở ra , khi thấy bóng Như Thi bước vào với đôi mắt đầy lệ.

– Như Thi ! - Khắc Duy cũng cơ hồ không còn tự chủ - Con tôi ...

– Thanh Nghi ! Tôi xin lỗi ... - Như Thi nói nhanh - Con trai chị chết rồi , Nghi ạ.

– Chết ư ?

Nghi bàng hoàng như người hụt hơi. Miệng cô há hốc , đôi mắt trợn trừng như không thể nào tin lời này là sự thật. Bởi vì khi tỉnh lại , chưa ai nói với Nghi việc gì về con trai mình. Cơ thể Nghi cơ hồ , chỉ phút chốc là đông cứng lại như tảng băng lạnh cóng , rồi đột ngột sang cơn nóng bốc lửa khắp cùng tế bào cơ thể và cuối cùng thì tê dại nổi đau , để rồi rời nhanh vào trạng thái lơ lửng nửa tỉnh nửa mê. Thấy Thanh Nghi ngồi tư thế ấy quá lâu , lâu đến bao nhiêu thời gian trôi qua , Khắc Duy cũng không còn đủ tâm trí sáng suốt để đo lường được. Có lẽ anh cũng không hơn gì cô , cả một sự đau xé và hụt

hẫng. Duy gục xuống ghế nhức buốt con tim không tài nào chịu nổi.

Cả hai im lặng như tượng đá.

Không khí của phòng viện vốn đã nặng nề trầm uất , giờ lại càng thêm ngột ngạt đến khó thở.

– Không. Không thể nào đâu. Ôi , con tôi ! Con của tôi ...

Thanh Nghi gào lên kinh hoàng loạn. Và như một cơn lốc hải hùng , cô tuôn như bay ra khỏi cửa.

– Nghi ! Thanh Nghi !

Khắc Duy cũng bật dậy như lò xo chạy vội theo ra gọi lớn. Nhưng bóng dáng Thanh Nghi đã nhạt nhòa tận đâu đâu trong cái biển người của giờ tan tầm.

– Nghi ! Nghi ơi !

Khắc Duy rối bời lòng dạ. Anh cứ đi , cứ chạy đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm , bất kể xe cộ. Và chuyện gì đến đã đến , khi Duy chỉ kịp nghe tiếng bánh xe ghê rợn kéo xuống lòng đường và cảm giác trôi ... trôi bồng bềnh hất tung Duy lên cao với cái đau đứt ruột.

Khắc Duy trở mình, nghe đau buốt chân. Anh nhắm mắt cố nén và nhìn quanh để nhớ lại phần nào sự việc xảy ra

– Hay quá ! Anh tỉnh rồi

Hỉ bình bước vào và reo lên, rồi cẩn thận để cái cà -men cháo vào góc tu?

– Anh ... là ai vậy ? -- Duy ngơ ngác hỏi

– Tôi cứu anh đó, lúc bị tai nạn xe

– Thật à ? Cảm ơn anh nhiều

– Có gì đâu

Hỉ Bình mỉm cười và sà xuống giường Khắc Duy ngồi, rồi nheo mắt nhìn anh, hất mặt hỏi :

– Nói thật ra đi, có phải anh muốn tự tử không ? Chạy như điên dại, như bị ma quỷ nhập giữa đường đông xe là ý gì vậy ? Cũng may là mạng số anh còn, nếu không , giờ này chắc chắn đang ở dưới Diêm Vương mà nhờ phán quan giữ sổ đó

Khắc Duy im lặng nhắm nghiền mắt và mệt mỏi, u phiền trút ra những tiếng thở dài dù cố nén. bởi vì anh biết với đôi chân bó bột kín bưng này, nó sẽ đè bẹp gì anh tại chỗ không làm sao tìm được Thanh Nghi. ! Trời ơi ! ,Khốn nạn, khốn khổ cho anh quá, Nghi ơi ...
Thế Hào ơi ! Con trai của tôi ơi....

Duy kêu than thầm trong lòng để nghe rưng rức nỗi đau đã thấm tận vào từng tế bào cơ thể qua máu, chạy thẳng vào tim đến nhức buốt tê dại. Nếu không may Thanh Nghi có mệnh hệ nào, rồi Duy sẽ sống sao đây ? Nói gì cùng Thế Hào ? Và bao chỗi ngày còn lại ở nửa cuộc đời này, tâm tư Duy làm sao an ổn bình yên ? Hào ơi ! Nghi ơi !
– Nè ! Mở mắt ra đi cha nội.

Bình lắc vai Duy :

– Ăn tí cháo cho mau khoẻ , đừng có nằm vạ nữa. Mấy hôm nay , tôi mệt lử người rồi. Đúng là họa vô đơn chí đó , ách giữa đang mang vào cổ , người làm chuyện tào lao thiên hạ là tôi nè.

Mặc kệ Hỉ Bình lăm bắm than thở , thậm chí chưởi rửa , Khắc Duy vẫn nằm ì với đôi mắt nhắm nghiền không buồn nhúc nhích. Cà-mèn cháo bốc khói thơm lừng rồi cũng nguội dần và lạnh ngắt. Duy vẫn im lặng như người ngủ say , bỏ mặc ngoài tai bao lời lẽ lúc cau có ,

lúc giận dữ đến nản nỉ ỉ ôi của Hỉ Bình. Cuối cùng rồi không còn đủ kiên nhẫn nổi , Hỉ Bình đập mạnh tay xuống mặt tủ kê ở góc phòng , lớn tiếng nói :

– Anh đủ rồi đó. Ba mươi mấy tuổi đời rồi , đâu còn là đứa con nít lên hai mà vùi vãnh giận hờn , làm nũng , tôi sao chịu thấu. Lo thì đã lo muốn chết rồi , anh còn muốn gì nữa ? Tai nạn xe thôi mà , nào ai muốn đâu. Sao cứ ăn vạ làm khó , làm dễ nhau thế ?

– Thế ư ! - Khắc Duy mở bừng mắt - Cậu chịu lỗi mình rồi à ? Nói thật lòng không ai tin nổi sự thành ý của cậu đâu.

– Anh nói vậy là ý gì ?

– Tức tôi không muốn chịu ơn kẻ đã tông xe vào mình còn làm bộ làm tịch , ta đây ra tay nghĩa hiệp.

– Anh ...

– Gì chứ ? Tôi nói sai à ? Cậu đó , đừng tôi thương tích thế này thì tính sao đây ?

– Sao là sao ? Anh muốn bồi thường chứ gì ?

– Ừ - Khắc Duy cộc lốc - Phải bồi thường thỏa đáng mới được.

– Thì tôi chẳng lo từ A đến Z cho anh cả tuần lễ rồi à ?

– Lễ đương nhiên là thế đó. Nói trắng ra , cậu phải có trách nhiệm.

– Nhưng nếu anh không điên khùng thì không thể xảy ra tai nạn đáng tiếc này. Cũng may là tôi kịp thắng xe lại đấy.

Khắc Duy bật cười nhìn nét mặt cau có , khó chịu của Hỉ Bình rồi vỗ nhẹ lên vai anh , nói giọng từ tốn :

– Tôi đùa tí thôi , chứ không cố ý gây khó đâu , cậu yên tâm đi.

Nhưng quả thật , với đôi chân thương tích thế này , tôi đành bất lực

mất.

Khắc Duy thở hắt ra tiếp :

– Bây giờ tôi rất khoẻ , không có gì đáng lo ngại chi cả , chỉ có đôi chân là không làm theo ý mình thôi. Cậu giúp tôi một việc được không ?

– Việc gì mới được ?

Trầm ngâm khá lâu , Khắc Duy mới nhìn vào mắt Hỉ Bình , nói :

– Cậu làm ơn thay tôi đi tìm hộ một người phụ nữ có tên này. Lên báo , nhắn tin truyền hình luôn nhé.

– Nhưng ...

– Cậu yên tâm đi. Mọi phí tổn , tôi lo hết.

– Tôi không nói về vấn đề tiền bạc. - Bình ngắc ngứ - Lỡ như họ không chịu ra mặt đến với anh thì sao ?

– Chỉ cần biết cô ấy bình an là tôi yên tâm rồi , không đến cũng được. Cậu chịu giúp tôi chứ ?

– Được , tôi hứa. - Bình gật mạnh đầu - Vậy bây giờ anh cần có tôi báo tin về nhà cho người thân biết không ? Còn nữa , tên anh là gì nhỉ ? Giấy tờ tùy thân ở túi áo là đúng , phải không ? - Ừ. Tôi là Trần Khắc Duy.

– Anh là kỹ sư mới du học về ?

– Phải. Cậu còn gì thắc mắc không ?

– Tôi ... - Hỉ Bình lo lắng - Xin anh hiểu cho sự rủi ro của tôi trong tai nạn giao thông này.

– Bỏ đi anh bạn. - Duy cười cởi mở - Không ai muốn cả. Điều cần nói bây giờ là anh cố làm giúp tôi bao chuyện khi này tôi nhờ nhé.

- Vậy còn anh ở đây thì sao ?
 - Có bác sĩ mà , lo gì chết được , phải không đi anh bạn ? Có gì khó khăn cứ báo giùm tôi biết. À phải ! Cậu theo địa chỉ này tới ngân hàng rút tiền làm lộ phí đi đường.
 - Thôi. Anh cất đi , tôi còn tiền , khi nào hết sẽ hỏi. Vả lại , anh không sợ tôi lấy sạch tiền của anh rồi bỏ trốn à ?
 - Không. Tôi tin cậu không phải loại người đó được. Nếu cậu không có lương tâm thì đã bỏ tôi chết gí ở đây rồi. Mình là đàn ông , con trai có đôi mắt nhận xét kỹ lắm.
 - Có vẻ anh quá tự tin về mình , về tôi.
 - Bởi vì không có cậu , thật sự bây giờ tôi chẳng thể làm được gì cả. Tên cậu là gì nhỉ ?
 - Hỉ Bình ! - Bình nói nhanh.
 - Từ nay , tụi mình sẽ là anh em tốt nhé. - Duy xòe bàn tay to bè chờ đợi.
- Bình đặt tay mình vào đó. Cả hai nắm chặt lấy thân thiện lẫn tin tưởng.
- Đã hiểu nhau rồi thì ăn cháo đi. - Bình giục - Cứ để đó , tôi sẽ ăn sau. - Khắc Duy cau mày lo nghĩ khá lâu mới tiếp - Cậu lấy giấy viết ghi hộ địa chỉ này nhé.
 - Ai nữa vậy anh Duy ?
 - Người nhà của Thanh Nghi. Tìm gặp họ rồi , cậu có thể nhờ họ hỗ trợ đi kiếm cô ấy. Mau tìm được tin tức về Thanh Nghi càng sớm càng tốt. Tôi ngồi một chỗ như thế này thật sự không yên tâm chút nào. Cậu cố gắng giúp dùm tôi nhé , Hỉ Bình.

- Được rồi , an tâm đi. Bây giờ tôi gặp bác sĩ coi đôi chân anh thế nào trước đã. Nếu không có gì lớn thì xin xuất viện về nhà , tìm một người giúp việc tin tưởng săn sóc , lo lắng cho anh.
 - Tôi không sao đâu. Cậu hãy lo việc của mình.
 - Không được đâu. Xin anh hãy cho tôi toàn quyền quyết định đi.
 - Vậy thì đây , địa chỉ nhà tôi ở Sài Gòn. - Khắc Duy sờ soạng túi , lục tìm cái ví.
 - Tôi để cái ví dưới gối nằm của anh đó , không mất gì đâu.
 - Cảm ơn cậu.
 - Thôi nhé , tôi đi đây.
 - Ừ , tạm biệt anh bạn.
 - Kim ! Kim ơi ! - Bảo Trân đuổi theo cô bạn - Mi đứng lại đi. Tao có việc nói nè.
 - Không. Không nói gì cả. Tao không cần nghe đâu
- Thiên Kim cao giọng gạt ngang và nhìn nơi khác rồi lăm lăm bước nhanh.
- Nè ! Gàn dở , bướng bỉnh vừa phải thôi chứ. - Bảo Trân chặn ngang lối đi của Thiên Kim gắt gỏng - Trên đời này , tao mới thấy được người ghen hờn với quá khứ là mi đó.
 - Mặc kệ tao.
 - Nếu thế thì Kim chết quách đi cho đỡ chật đất. - Bảo Trân liếc xéo bạn phật ý - Hiện tại bây giờ là lúc anh Duy cần mi hơn ai hết , tại sao lại hờn giận chứ ? Mi yêu anh Duy thì phải chấp nhận luôn quá khứ của anh ấy. Ngần ấy tuổi rồi , hơn nữa đời người chứ nhỏ nhắn gì đâu mà không thể có một lần yêu , một lần dang dở , một lần đau

khổ hả Kim ?

– ...

– Nghe lời Trân đi. Hãy đến với anh Duy làm lành lại. Dạo này anh ấy buồn lắm đó. Mọi việc không tốt cứ luôn xảy ra dồn dập quá , tội nghiệp anh Duy nhiều lắm , Kim ơi.

– Xin lỗi nha , Kim không dư thời gian.

– Kim nói vậy là ý muốn thế nào ?

– Không rảnh là không rảnh , chỉ có thế thôi. Bây giờ Kim chẳng còn muốn nhìn mặt Khắc Duy , nói gì yêu được anh ấy. Bảo Trân tha cho Kim đi , nếu muốn giữ được tình bạn của tụi mình như ngày xưa.

– Trời ạ ! Nói gì đứt đoạn , đứt khoát vậy Kim ? Thật ra , việc đâu có đến nỗi lớn lắm chứ ?

– Đối với Kim thì rất quan trọng , bởi bị đem ra làm trò cười cho anh ấy.

– Gì chứ Kim nói chi mà Trân không biết , không hiểu mô , tê gì cả. - Bảo Trân nhăn nhó bực bội.

Trong khi đó , Thiên Kim mím chặt môi như đang ầm ức điều gì đó mà không tiện nói ra.

– Kim về đây.

Nói xong , Thiên Kim đi thật nhanh ra cổng , tỏ ý chấm dứt câu chuyện đang nói với Bảo Trân.

– Kim ơi ! Kim !

Bảo Trân chạy vội theo , nhưng không biết nghĩ sao nhỏ chững lại với cái cau mày do dự. Bởi vì mấy hôm nay , Trân bỗng phát hiện ra cô bạn gái thân thương của mình thay đổi rất lạ lắm , nhất là cách ăn

mặc.

Mấy bộ quần áo cũ kỹ hàn vi được thay vào đó những thứ mới nhất , mô- đen nhất , hàng hiệu chính cống không lẫn lộn vào đâu được. Có việc gì đây ? Bảo Trân suy nghĩ mãi vẫn không tìm được nguyên nhân sự lạnh lùng , nhạt nhẽo , có gì đó xa lánh của Thiên Kim.

Khẽ lắc đầu , Bảo Trân dẫn xe đi thật chậm mà suy nghĩ lẫn lo âu về thái độ thay đổi của Thiên Kim. Bất ngờ đến hốt hoảng , khi Trân chợt nhận ra người đàn bà với đầu tóc rối bù đang giơ mười móng tay nhọn về phía Bảo Trân cùng giọng rít the thé điên loạn :

– Tao cáu mặt mày ra ... Con quỷ cái ! - Thanh Nghi cười ré lên - Mày ác lắm , giật chồng tao ... giết con tao ... tao giết mày , con quỷ ... Con quỷ !

– Chị Nghi !

Bảo Trân co rúm người vì sợ , đôi chân cô bủn rủn đến nỗi không tài nào chạy được. Cái cặp đầy tập vở bị Nghi giật mạnh ném ra xa rồi tới chiếc xe cũng bị Thanh Nghi xô ngã chống kênh bên lề đường. Hung hăng , Nghi mạnh chân đạp túi bụi vào tập vở của Bảo Trân.

– Chị Nghi ơi ! Đừng mà ...

Bảo Trân vội vã ngồi thụp xuống cố nhặt lấy nhặt để những quyển sách của mình. Thành linh , Thanh Nghi rít lớn và túm lấy tóc Bảo Trân :

– Tao ... tao xé mày ra. Con Quỷ cái ! Mày giết con tao , giết đời tao.

– Trời ơi ! Ai cứu tôi đi. - Bảo Trân bật khóc - Chị buông tóc em ra.

Em đau quá , Nghi ơi.

– Còn lâu.

Nghi cười lên hăng hắc và mạnh tay tát liên tục lên mặt Bảo Trân.
Những cái tát của người điên mạnh vô cùng và Trân lãnh đủ và không tài nào né tránh được , bởi đầu tóc của mình đã bị Thanh Nghi túm chặt.

Người đi đường hiếu kỳ bu quanh và rồi một giọng đàn ông hét lớn xông thẳng tới chụp vội bàn tay Thanh Nghi :

– Buông ra , Thanh Nghi !

– Không , không. Con này ác lắm. Nó giết chồng tao đó. - Thanh Nghi cười điên dại - Mày là ai vậy ? Ha ... ha ... ha ...

– Bảo Trân ! Mau đứng lên em.

Hỉ Bình xót xa đỡ lấy Trân sau khi gỡ tay cô đang túm tóc Bảo Trân.

– Em khôn sao đâu.

Bảo Trân quệt nhanh nước mắt và phụ với Hỉ Bình đỡ lấy Thanh Nghi lên xe.

Họ đưa nhau về đến nhà , chưa kịp nói lời nào thì Như Thi đã chặn ngang lối vào phòng khách , đôi tay khoanh tròn trước ngực với nét mặt ngẩng cao kênh kiệu , hách dịch :

– Xứng đôi đẹp lứa quá nhỉ.

– Cô tới đây làm gì ? - Hỉ Bình cau mày khó chịu - Ở đây không ai hoan nghênh tiếp đón lại người như cô đâu , Như Thi.

– Vậy sao ?

Như Thi cười thành tiếng rồi chanh chua rồi soi mói nhìn vào mặt Bảo Trân đã sưng vù vì bao cái tát tay điên loạn của Thanh Nghi :

– Ôi , Bảo Trân ! Cô sao thế ? Mới bị ai đó đánh à ? Đau lòng , xót xa quá đi. - Như Thi xuýt xoa cười cợt - Tội nghiệp quá đi , còn gì là

đôi má thắm chú.

– Nè , Như Thi ! Cô nói lại một chút có được không ? Hỉ Bình quắc mắt giận dữ - Mời cô về cho. Chúng tôi không dư thời gian đón tiếp vì phải săn sóc người bệnh nữa. Trân ! Phụ anh đem Thanh Nghi vào nhà.

– Không cần hai người lo đâu.

Bà Như Quỳnh đột ngột bước ra đẩy mạnh Bảo Trân :

– Cô tránh đi cho tôi nhờ.

– Bà ... - Bảo Trân loạng choạng thụt lùi - Thật ra các người muốn gì ? Tại sao lại ở cả nơi này ?

– Muốn gì à ? - Như Thi gằn giọng rồi chỉ thẳng tay vào mặt Hỉ Bình và Bảo Trân - Tới đây để tổng cổ hai người ra khỏi nhà này , được chứ ?

– Cô dám à ? Lấy quyền hạn gì chứ ? - Hỉ Bình gắt gỏng , chống hai tay lên mạn sườn thách thức - Tôi lầm cô chỉ duy nhất mỗi một lần là bài học nhớ đời rồi , không thể để lẫn lộn được nữa. Nếu còn lòng tự trọng , mời cô và bà về đây cho.

– Cái gì ? Mà dám đuổi tao à ? - Bà Quỳnh tru tréo , hống hách - Căn nhà này chủ quyền là của cháu trai tao , Như Thi là em họ nó , cho nên bây giờ Khắc Duy cũng phải cút xéo như mấy người ra khỏi cửa thôi. Còn nữa , nếu đi thì đưa của nợ này theo luôn Ở đây không ai dư thời gian lo bao đồng chuyện thiên hạ và cũng không thể làm từ thiện mãi được. Như Thi ! Mặc kệ bọn nó , mẹ con mình vào nhà nghỉ cho khoẻ. Mai này còn ra sân bay đón anh con nữa.

– Sao , ý bà muốn nói anh Thế Hào sẽ về nước ư ? - Bảo Trân hỏi

nhANH.

– Mắc mớ chi đến mÀY hẢ con kia ? Nè ! ĐỪNG thấy người sang bắt quàng làm họ đấy. - Bà Quỳnh trịch thượng kẻ cả - Thằng cháu trai vàng ngọc của tao không dễ bị mê hoặc đâu , đừng có hòng dùng mỹ nhân kế.

– Bà lắm to rồi. - Trân hừ bằng mũi khinh khinh mặt tiếp - Lời lẽ trơn tru chai lì mặt đơ , xin hãy để và dành ưu tiên riêng biệt cho con gái mình kia. Chứ còn tôi ấy hẢ , không đến nỗi thấy hơi tiền là bu đến như loài ruồi nhặng.

– MÀY ... - Thi bưng giận quắc mắt nhìn Bảo Trân - Có phải MÀY đang muốn ám chỉ tao không ?

– Thi nói sao mà khó lọt tai quá. Cùng là phận gái thiếu gì ngôn từ tế nhị , lời nói đâu mất tiền mua , lựa lời sao cho dễ nghe một chút. MÀY tao , mi tớ làm gì chứ ?

– Tao không cần thứ nghèo mạt dạy khôn.

– Đương nhiên phải thế rồi. Bởi vì thực tế rõ ràng , cụ thể là Thi cũng đâu giàu có hơn ai. Mọi thứ Thi có chỉ là đồ lừa lọc , gian xảo lẫn chiếm dụng mà có thôi.

– Trời ơi ! Con kia !

Bà Quỳnh xen ngang và hét lớn. Đôi mắt bà long lên giận dữ như thể muốn ăn tươi nuốt sống Bảo Trân với bao lời lẽ cay độc vừa rồi :

– Cái thứ mạt dạy ! Con ranh bày đặt dạy khôn người khác. Thân phận MÀY là gì hẢ ? Đúng là mẹ nào con đó. Tóm lại , tụi bây mau cút xéo khỏi mắt bà đi , càng nhanh càng tốt.

– Nếu tôi không đi ? - Trân bướng bỉnh cười nửa miệng - Bà đừng

tưởng người đi xa là hoàn toàn mù tịt về bao việc bà làm. Từ bấy lâu nay , bà nói nhảm nói nghĩa nuôi và săn sóc Thanh Nghi lúc điên loạn , thật sự đều có ý đồ đen tối. Bây giờ tôi muốn biết bà đã làm gì anh Khắc Duy rồi , hiện giờ anh ấy ở đâu ?

– Thật buồn cười. - Như Thi bật cười to ngạo nghễ - Mà tưởng hỏi như vậy là tao thích nói à ? Nè ! Nhìn lại mình đi , thân phận là gì , hả Bảo Trân ? Còn Hỉ Bình ... - Như Thi chỉ vào ngực người chồng cũ mình với thái độ khinhể - Anh đó ! Tưởng ly dị tôi rồi giàu có lắm , ai dè ra thân đi ở đợ. Nhưng sự đời khó nói , chủ nhân anh lại là tôi. Sao hả , lật ngửa ván bài rồi anh có còn muốn ở lại tiếp tục làm việc hưởng lương không ?

– Như Thi ! Cô thật bỉ ổi. - Hỉ Bình giận dữ - Cô đẹp mặt mà lòng dạ độc ác , ranh ma hơn loài quỷ dữ. Cho phải ăn mày , Hỉ Bình tôi đây không thể để cho mẹ con cô đắc ý.

– Nếu thế sao còn chưa đi ? - Như Thi khoanh tay hống hách - Các người nói mãi không chán , nhưng tôi nghe đã đầy tai rồi. Đi đi ! Như Thi xua tay đuổi , làm như Hỉ Bình và Bảo Trân là hai người bị bệnh lây lan , truyền nhiễm.

Bảo Trân và Hỉ Bình nhìn nhau. Họ thật sự không biết phải đối phó thế nào với sự việc đột ngột bất ngờ quá đáng này. Thâm tâm cả hai đều lo cho Khắc Duy , nhất là đôi chân anh ấy vẫn còn trong thời gian điều trị.

Ngần ngừ một thoáng , Hỉ Bình mới kéo nhẹ cánh tay Bảo Trân , nói nhỏ :

– Mình đi thôi , Trân ạ. Họ không cho vào nhà đâu.

- Em nhất định phải vào mới được.
- Quan trọng là vào cách nào đây ? - Hỉ Bình cau mày - Theo anh , lo tìm nơi để ở trước rồi hẵng tính.
- Không.

Bảo Trân bướng bỉnh hất mạnh bàn tay Hỉ Bình đang nắm giữ lấy mình. Và thình lình , cô xô ngã Như Thi chạy tuôn vào nhà gọi lớn :

- Anh Duy ơi ! Khắc Duy ! Anh ở đâu ?
- Con kia ! Mày đứng lại.

Bà Quỳnh cố chạy theo nắm giữ lấy Bảo Trân. Nhưng đôi chân của Trân đã lao nhanh lên lầu và đập mạnh cánh cửa phòng Khắc Duy. Cánh cửa phòng bật mở đánh rầm một tiếng thật to , khiến Khắc duy bừng tỉnh nhồm nhanh dậy , ngơ ngác hỏi :

- Chuyện gì thế Trân ?
- Anh không sao chứ Duy ?
- Có gì đâu. Tại sao em lại hỏi như vậy ?
- Bởi vì ... bởi vì ...

Trân đưa tay chặn ngực thở dốc cũng là lúc bà Quỳnh chạy lên tới , xông thẳng vào và kéo mạnh Bảo Trân.

- Mày cút ngay ra ngoài cho tao.
- Bà buông tôi ra. - Bảo Trân hét lớn và vùng mạnh cánh tay một cách hậm hực , giận dữ - Chẳng phải bà nói là anh Khắc Duy về Đại Lãnh rồi sao ? Còn nữa , bà và con gái lại toa rập không cho tôi và Hỉ Bình vào nhà là ý gì hả ?
- Có chuyện như thế sao ? - Khắc Duy khó chịu hỏi bà Quỳnh - Hai người làm điều này thật à ? Bảo Trân ! Vậy Hỉ Bình đang ở đâu ?

- Dưới sân , đang trông coi chị Nghi.
- Thanh Nghi sao nào ?
- Chị ấy chạy ra đường , còn đánh em nữa. Nè ! Anh nhìn đi. - Bảo Trân chìa má chỉ cho Khắc Duy nhìn những cái dấu ngón tay còn in đậm trên mặt mình thâm tím - Theo em thì có ai đó cố ý đứng sau lưng chị Thanh Nghi xúi bảo.
- Nè ! Cô nói thế ... tức ý muốn ám chỉ mẹ con tôi , phải không Bảo Trân ?

- Ai có tịch người đó rục rịch. Còn nữa , nếu muốn người ta không biết trừ khi đừng có làm.

Trân liếc nhanh về phía bà Quỳnh với ánh mắt không mấy gì thiện cảm.

Bà Quỳnh cũng thế , ở người đàn bà lừng lẫy ngang dọc cả nửa cuộc đời này nếu nói thật ra , Bảo Trân không thể nào là đối thủ được.

- Khắc Duy ! Thật ra , cô buộc lòng làm vậy chỉ là muốn tốt cho Thanh Nghi mà thôi.

Bà Quỳnh cố dịu giọng phân trần , nhưng giọng nói vẫn không che giấu đươ8.c sự bức tức khó chịu :

- Con thử nghĩ lại mà coi. Họ không thể cùng chung sống với mái nhà này đươ8.c đâu , bất tiện lắm.
- Bất tiện về vấn đề gì ạ ? Duy từ tốn hỏi.
- Này nhé ! Thanh Nghi điên , lỡ nó gây ra bao việc bất ngờ làm tổn thương tới Bảo Trân như việc khi sáng ở ngoài đường phố thì tính sao đây ? Ai chịu trách nhiệm ? Không lý con muốn Thanh Nghi bị trói nhốt mãi trong phòng à ? Nếu có ý định ấy thì để mẹ con cô đem

Thanh Nghi gọi lại nhà thương điên có lẽ tiện hơn đó.

– Nói như vậy là cô có ý giận hờn con ?

– Đâu ai dám , bởi cháu là chủ nhà mà. - Bà Quỳnh dài giọng và liếc thật sắc về phía Bảo Trân , rồi đột ngột hỏi tiếp - Hay là con có ý đồ khác với con bé này ?

– Bà ... không được đoán bậy bạ nha. - Bảo Trân giãy nảy - Tôi không phải loại gái bạ ai thương đó đâu.

– Ừ , thì cô ngoan hiền lắm. Khi trai đơn , gái chiếc cứ chung mãi một mái nhà và ai còn biết có chung phòng , chung giường không chứ ?

– Bà ... bà nói bậy. - Bảo Trân hét lớn.

– Thế tại sao tôi đuổi , không chịu đi ?

– Vì bà không có quyền đó. Anh Duy bỏ tiền mượn tôi , thì khi nào anh ấy đuổi tôi , tôi mới đi , thế thôi. Bà tức à ?

– Cô giỏi lắm , Bảo Trân. Được rồi , thử coi gan lì tới mức nào ?

Nói xong , bà Quỳnh nện mạnh gót giày một cách bực bội đi ra khỏi phòng Khắc Duy , bỏ lại sau lưng cái cười hí hửng đặc ý của Bảo Trân. Nhưng vốn tính thật thà , trẻ dại , Bảo Trân đâu hay là từ phút giây này trở đi , cuộc đời cô đã không còn được bình yên với bao chuỗi ngày dài thơ mộng nữa.

Bảo Trân chợt giật mình vì nghe có tiếng động ở trong phòng. Mở choàng mắt , qua ánh đèn ngủ lơ mờ tranh tối , tranh sáng , Bảo Trân nghe mồ hôi lạnh túa ra chạy dọc sống lưng khi thấy Thanh Nghi đầu tóc rối bù đang nhe răng múa may loạn choạng. Bàng hoàng lẫn kinh hãi tột độ , Bảo Trân nằm chết gí một chỗ như thể bị

hóa đá.

Giữa đêm thanh vắng tĩnh mịch , giọng của Thanh Nghi lại cười rú lên một cách điên loạn. Nó càn dội vào tai Bảo Trân một cảm giác hãi hùng , hoảng loạn.

Thế rồi thật bất ngờ , Thanh Nghi chạy ào tới bên giường Bảo Trân , rít giọng the thé :

– Tao ... tao đánh mày.

– Đừng ... đừng ! - Bảo Trân bật dậy. Với phản xạ tự nhiên trong lúc hấp tấp , cô lao thẳng ra cửa né tránh và sẵn tay kéo luôn cánh cửa khóa kín từ ngoài để phòng hờ Thanh Nghi không đuổi theo kịp.

Do có thói quen vốn sẵn từ lâu , khi gặp khó khăn , sợ hãi là Trân chạy nhanh đi tìm Hỉ Bình để được nép vào bờ ngực khoẻ mạnh ấm nồng hơi thở của anh mà tìm che chở và quên đi nỗi sợ. Lần này cũng không ngoại lệ.

– Hỉ Bình ! Bình ơi ! - Bảo Trân gõ cửa gọi.

Khác với lần trước , bên trong phòng Bình vẫn im lặng đến lạ lùng.

Ngần ngừ do dự một thoáng , Bảo Trân nhẹ nhàng xoay nắm cửa để rồi ngổ ngang đến nỗi không tài nào tin ở mắt mình khi nhìn thấy cảnh tượng không nên thấy này.

Như Thi hất mặt hống hách nhìn Bảo Trân có nửa con mắt hỏi :

– Cô lạ lắm cái cảnh vợ chồng hay sao mà còn đứng mãi nơi này chưa chịu đi ?

– Hai người ... - Bảo Trân ấp úng lẫn bối rối.

– Ừ đó. Tụi tôi hôn nhau có gì là lạ nào ?

– Nhưng ...

– Gì chứ ? Tình cũ không rủ cũng tới , hà huống tại tao đã là vợ chồng lại có dịp sống chung một mái nhà. Còn nữa , cả hai đều đang tự do.

– Tôi ... tôi không tin. - Bảo Trân uất nghẹn đến trào nước mắt.

– Tin hay không thì tùy. - Như Thi trơ tráo - Nhưng những gì cô nhìn thấy khi nãy và tôi đây hiện tại là sự thật rõ ràng rồi đó. Nghe rồi , thấy rồi thì làm ơn đi lẹ lẹ lên. Đứng hoài , hay muốn phá đám ?

Nói xong , Như Thi thẳng tay xoay người Bảo Trân lại hướng phòng của cô và đẩy mạnh tới , rồi thản nhiên mở cửa phòng Hỉ Bình đi vội vào. Cánh cửa đóng sầm lại với tiếng vang lạnh giữa đêm trường rồi lịm tắt , chẳng để lại dư âm gì cả. Nhưng trời ơi ! Trân nghe con tim mình như vụng vớ đến tê thảm nhứt buốt , máu tình yêu lần đầu xây mộng đang âm ỉ nhỏ giọt xót xa.

Bảo Trân yêu Hỉ Bình với tất cả tấm tình trong sáng đầu đời con gái , vậy mà ... Bình ơi ! Anh nỡ lòng nào dối gạt , lọc lừa. Nỡ đem tình em làm trò đùa khuây khỏa , mỗi khi cô đơn hiu quạnh vì vắng bóng Như thi.

Bình ơi ! Có phải em là thứ lấp đầy khoảng trống vắng trong trái tim anh , phải không hả Bình ? Trời ơi ! Nếu thế thì khổ khổ cho mi quá , Bảo Trân ạ.

Càng nghĩ càng đau đến tê buốt , nước mắt Trân cứ chảy dài đau xót theo từng bước chân lê chậm chạp vì niềm tin yêu bị vụn vỡ , vì sự thật phũ phàng tràn đầy thất vọng đến chán chường và cứ thế Trân lầm lũi đi ... đi mãi trong đêm tối mịt mùng dưới trời đen rét buốt.

Nỗi đau cứ quặn chặt con tim Bảo Trân cùng những bước chân lang

thang mỗi mòn. Trân như loài chim lạc lồng bé nhỏ , cô đơn giữa trời sương lạnh. Rời khỏi nhà Khắc Duy rồi , bây giờ Trân sẽ phải đi đâu , về đâu giữa cuộc đời ô trọc cùng sự đáng thương của mình. Vì từ nay , ở cõi thế gian này , Trân đã thật sự cô cút , chẳng còn ai thân yêu.

– Mẹ Ơi ! - Bảo Trân xót xa với bao tuổi lệ đọng đầy cùng nỗi đau khổ vượt xa sức chịu đựng.

– Cô ... cô ơi ! - Có tiếng gọi nhỏ khi Bảo Trân thiếp đi tự lúc nào ở góc tối một ngôi nhà - Cô không sao chứ ?

– Ở đây là đâu ?

Bảo Trân bừng mở to mắt ngơ ngác hỏi và thẳng thốt bật dậy co rúm người khi trước mắt mình là người đàn ông xa lạ :

– Ông ... Ông là ai ?

– Sao cô lại ngồi ở đây ? Thế cô là ai nào ?

– Tôi hỏi ông trước kia mà.

Bảo Trân cau mày lăm lét nhìn người lạ như thể đang đề phòng một bất trắc , rủi ro nào sẽ xảy đến với mình.

– Cô nói thế ... tức là buộc tôi phải trả lời sao ?

Người lạ nhún vai , nhưng không tỏ ý giận.

– Tôi ... tôi không biết. - Bảo Trân cúi thấp mặt lí nhí tiếp - Tôi không làm phiền gì cho ông chứ ?

– Hoàn toàn không có.

– Thế thì ... xin phép ông , tôi phải đi đây.

Nói xong. Bảo Trân vội vã bước nhanh.

– Cô ơi ! Xin đừng ...

Người đàn ông cũng vội vã chặn lối.

- Thật ra ông muốn gì ở tôi ? Bảo Trân lùi lại để phòng.
 - Tôi không có ý xấu đâu , cô đừng ngại nhé. Thật ra , con gái đi một mình ngoài phố đêm thanh vắng bất lợi lắm. Lỡ mà gặp bọn bất lương thì sao ?
 - Tôi ...
 - Còn nữa , ngồi ngủ gật ở góc tối thế này , cô có biết là sẽ rất nguy hiểm không ?
 - Nhưng ... tôi không sợ.
 - Nhìn mặt cô là tôi biết ngay đang nói dối để che giấu sự sợ hãi in đầy trong mắt rồi đó. - Người đàn ông cười hiền từ tiếp - Cô có muốn vào sân nhà tôi nghỉ đở qua đêm không ?
 - Không. Tôi không cần. - Bảo Trân lắc mạnh đầu từ chối.
 - Thời buổi trộm cướp , vàng thau lẫn lộn này , tôi không sợ cô giả dạng trà trộn vào nhà , thì cô cũng không lý do gì sợ lại tôi. Còn chịu vào hay không thì tùy ở cô , tôi không ép. Đây là chút ít tiền , cô đừng ngại , cứ cầm lấy thuê một phòng ở khách sạn qua đêm , đừng đi ngoài phố nữa , không tốt đâu nhé.
- Nói xong , người đàn ông lạ để tiền vào tay Bảo Trân rồi mở cổng rào bước vào nhà. Ngần ngừ mất mấy giây , Bảo Trân lại nổi bước và hỏi :
- Đây là nhà của ông à ?
 - Phải.
 - Ôi ! Ông giàu quá.
 - Tôi đùa thôi. - Người đàn ông bật cười - Khách sạn đấy. Lúc nãy , khi phát hiện ra cô , bảo vệ đã muốn đuổi đi rồi , nhưng tôi đã ngăn

họ lại.

- Thật ư ? Thế tại sao ông lại tốt với tôi ?
- Tôi không biết , chỉ biết nhìn thấy dáng điệu ủ dột của cô khi ngủ và những giọt lệ còn đọng trên mi là muốn giúp đỡ rồi.
- Chắc tôi thê thảm lắm , hà ông ?
- Không đến nỗi đó. - Người đàn ông chỉ cái ghế ở phòng tiếp tân sáng choang ánh đèn - Cô có thể ngồi tạm ở đây chờ sáng , đừng ngại gì cả. Mọi việc để tôi giải thích với bảo vệ.
- Cảm ơn ông.
- Có gì đâu. Đừng cho là tôi tò mò nhé. Cô giận ba mẹ à ?
- Không.
- Thế sao lang thang lại còn khóc nữa ?
- Tôi ...

Bảo Trân luống cuống cúi mặt tránh cái nhìn dò hỏi của người đàn ông lạ. Khá lâu , cô mới ngẩng lên , đảo mắt nhìn quanh và lắng chuyện :

- Ở đây sang trọng và đẹp quá , ông nhỉ ?
- Ừ. Khách sạn ba sao đấy.
- Những ai vào đây chắc phải rất giàu.
- Sao cô có ý nghĩ đó ?
- Bởi vì ... không giàu thì làm thế nào để thuê nổi một căn phòng nơi này. Chẳng hạn như ông nè.

Người đàn ông lạ bật cười thành tiếng với sự thích thú và ông ta nheo một bên mắt nhìn Bảo Trân :

- Cô còn đi học chứ ?

- Vâng.
- Thế đại học nào ?
- Ngành Y ạ.
- Mai này sẽ là một nữ bác sĩ tương lai ?
- Xin ông đừng cười ngạo tôi. Chẳng qua là ý của mẹ , chứ thật sự tôi sợ lắm cái nghề này. Đau đớn khổ sở của bệnh nhân làm tôi bất an lắm , chẳng biết nên giúp họ thế nào để xoa dịu bớt nỗi đau.
- Theo tôi thì tấm lòng trắc ẩn của cô cũng là món quà tinh thần lớn đối với họ rồi còn gì. À phải ! Suýt tí nữa tôi quên mất , tôi thuê phòng cho cô nghĩ nhé. Trời sắp sáng rồi đó. Con gái thức đêm sẽ làm xấu da đấy.

Lời người lạ như nhắc Bảo Trân nhớ ra thân phận mình. Trong phút giây tuyệt vọng , cô đã rời khỏi nhà Khắc Duy mà không hề nói với anh lời nào. Bây giờ mà quay trở lại rồi Trân sẽ ăn nói sao với anh ấy ? Còn Hỉ Bình và Như Thi nữa , họ vốn dĩ là chồng vợ , liệu cô chịu đựng nổi không khi ngày qua ngày vào ra gặp mặt.

Không được. Mình phải đi thôi , không nên trở về nơi đó nữa.

- Này cô ! - Người lạ gọi khẽ khi thấy Bảo Trân thờ người nghĩ ngợi mà nỗi đau lại hiện rõ qua mặt - Cô không sao chứ ?
- Thưa , không ạ. - Bảo Trân lau nhẹ giọt lệ vừa trào ra khỏi mắt , rồi đứng lên cúi thấp đầu rất lịch sự nói - Bây giờ thì tôi phải về nhà mình rồi. Cảm ơn ông đã giúp đỡ và xin lỗi khi làm phiền lòng phải thức gần trọn đêm nay vì tôi.
- Ồ ! Không có gì đâu. Là tại tôi tự nguyện mà. Vả lại , từ lâu rồi khi nào thì tôi cũng không nhớ rõ. Giấc ngủ đều đến với tôi rất ít , ít lắm

cô ạ. Mỗi đêm , tôi chỉ ngủ được độ hai hoặc ba giờ trở về sáng thôi. Người đàn ông chột thở dài và văng trán cũng cau lại , hẳn nhiều nếp nhăn của thời gian năm tháng.

Bảo Trân chột thấy như gần gũi hơn với người này. Bởi vì cô vừa bắt gặp được ở đôi mắt ông ta u uẩn buồn rầu , như thể cả một nỗi niềm tâm sự cố chôn kín , hoặc để cho nó lịm chết dần vào dĩ vãng làm tro bụi quá khứ của thời gian đi cùng tuổi đời của một kiếp con người.

Cũng như Trân , bơ vơ , côی cút sống nhờ như nhánh chum gởi cheo leo trước muôn ngàn gió bão. Có được tình yêu của Hỉ Bình thì Bảo Trân rất trân trọng và luôn dành trọn vẹn con tim cho người ấy , thế mà ... cay đắng thay , khi Bảo Trân vẫn luôn và mãi mãi là người đến sau trong cuộc đời Hỉ Bình.

Phải. Như Thi nói đúng. Họ vốn dĩ là của nhau , là vợ với chồng , là cuộc tình cũ không rủ cũng tới. Bảo Trân chẳng là gì cả. Càng nghĩ , trái tim bé nhỏ của Trân như có ai đó bóp vụn đến tan nát.

Không được. Trân không thể ở lại cái đất phồn hoa đô hội những gian trá lừa lọc , lòng người đen bạc này. Trân phải đi thôi. Càng xa càng tốt. Còn một điều nữa là nhất định Trân không được khóc. Bởi vì nước mắt vốn không xóa bớt được chi cả , chỉ có thể làm cho Trân yếu đuối , bị lụy. Lần này , Trân phải tự đứng vững với đôi chân của mình. Muốn thế thì phải lo trước tiên là sức khỏe , ngủ nghỉ đàng hoàng cho đầu óc sáng suốt. Có gì mai sáng , khi bình minh thức dậy sẽ tính cho ra hồn đâu đó.

– Này cô ! Cô ngủ rồi à ?

Người đàn ông lay nhẹ vai Trân , khi thấy đôi mắt cô từ từ sụp mi :

– Tội nghiệp ! Mới đó đã ngủ say rồi , tuổi trẻ có khác. Giấc ngủ luôn đến với họ quá dễ dàng.

Nói xong , người đàn ông chếp miệng và khoát chiếc áo vest lên người Bảo Trân thận cẩn thận.

Tựa vào thành ghế , Bảo Trân ngủ thật ngon lành. Nhìn nét hồn nhiên của cô gái trẻ này , tự nhiên lòng người đàn ông rung rức. Nỗi đau luôn triền miên đeo đẳng , dù bao năm nay anh cố quên nhưng không tài nào quên được. Hình ảnh người xưa luôn đây ấy và vẫn ngự trị mãi trong trái tim với vết thương lòng không bao giờ lành miệng.

– Nghi ơi ! Giờ này chắc hẳn em và Khắc Duy cùng con thơ tràn đầy hạnh phúc phải không ? Anh cầu chúc cho cả hai nhé.

– Trời ơi là trời ! Thôi chết rồi.

Bà Quỳnh giãy nảy và hét toáng lên như thể mái nhà sắp sập xuống , khiến cho căn biệt thự nhà Khắc Duy vốn từ lâu yên tĩnh yên ngủ nay bừng choàng tỉnh dậy đến ngơ ngác.

Cầm lấy đôi nạng gỗ , Khắc Duy lần về phía phòng bà Quỳnh hỏi :

– Chuyện gì vậy dì Quỳnh ?

– Còn chuyện gì ngoài cái việc ghê tởm , xấu hổ nhục nhã này chứ.

Bà Quỳnh chỉ trích , xỉa xói vào mặt Hỉ Bình đang còn ngái ngủ chưa tỉnh hẳn mới lồm cồm ngồi lên.

Đôi mắt Bình chợt thảng thốt dừng lại nơi góc giường. Nơi đó , Như Thi luống cuống kéo vội cái chăn để che kín phần thân thể trần trụi của mình , rồi nhả mặt nhìn bà Quỳnh trách cứ :

– Mẹ làm gì mà la dữ vậy ? Chuyện có gì là quá đáng đâu.

– Còn không à ? Hai tụi mày thế này ... để coi lắm sao ?

– Gì chứ ? Tụi con khi xưa cũng từng là vợ chồng , chuyện ngủ chung lại có chi là lạ.

– Thi ơi là Thi !

Bà Quỳnh dấm ngực tức tối và té phịch xuống ghế đưa hai tay lên trời như thể muốn kêu cứu :

– Ông ở trên cao làm ơn ngó xuống giùm tôi. - Đôi môi mím chặt run rẩy uất nghẹn - Tụi mày ... tụi mày đúng là loại trơ trẽn.

– Mẹ nói ít lại một chút cho tôi nhờ. - Như Thi nạt ngang - Ầm ỉ quá chừng , điếc tai quá. Ủa , Khắc Duy ! Anh cũng đến rồi à ? Xin lỗi nhé. Em và Hỉ Bình vốn là vợ chồng.

– Ờ không ... Tôi không nói gì cả.

Duy quay đi vội vàng , sau khi ném cho Hỉ Bình cái nhìn chê trách và anh cũng không thấy được đôi mắt đẹp như hồ ly tinh của Như Thi ánh lên bao tham vọng gian manh , xảo trá.

Cho tới bây giờ , Hỉ Bình như phần nào thấu hiểu nguyên nhân tại sao Như Thi có mặt ở phòng mình và lý do sự tru tréo của bà Quỳnh. Giận dữ , Hỉ Bình bật dậy , xô mạnh Như Thi :

– Cô làm gì ở phòng tôi nào ? Nói mau lên nghe coi.

– Nè ! Không phải anh chứ ? - Như Thi trâng tráo trợn to mắt đứng lên - Chẳng phải mình đã qua một đêm ân ái ấm nồng mật ngọt hơn khi mới cưới sao ? Ôi , Hỉ Bình ! Đạo này , anh tuyệt vời lắm đó , khác xa ... ngày xưa ...

– Cô ... cô câm lại ngay ! Hỉ Bình hét lớn.

– Anh sao vậy ? Như Thi nheo một bên mắt - Mặc cỡ gì chứ ? Luật

tự nhiên của con người giữa hai người khác phái mà.

– Như Thi ! Cô đừng làm tôi thêm ghê tởm đấy. Thật ra , cô muốn gì ?

– Muốn yêu anh và được yêu lại , thế thôi.

– Chuyện đó thì còn lâu.

– Tùy ở anh. Nhưng thú thật , đêm qua ...

– Cô im đi cho tôi nhờ. Mau rút xéo khỏi phòng tôi ngay và đừng nói lời nào nữa. Tôi không muốn nghe.

Hỉ Bình bịt chặt đôi tai , rồi gục hẳn đầu xuống ngồi im như pho tượng. Bởi thật sự anh không biết mình có làm gì với Như Thi hay không ? Và lỡ mà Bảo Trân nghe được chuyện này thì ... thì cuộc tình của Bình và Bảo Trân sẽ ra sao ? Trời ơi ! Lẽ nào anh lại phạm sai lầm như thế chứ ? Không đâu. Chắc là không đâu - Bình cố an ủi mình.

Trong khi đó , Như Thi nhướng cao mày ra hiệu với bà Quỳnh rồi bước tới đặt nhẹ bàn tay trắng ngần lên vai anh , nói :

– Tối , em lại đến nhé , anh yêu.

Hỉ Bình ngẩng phắt lên và hất mạnh cánh tay Như Thi mới choàng qua cổ của mình.

– Các người đúng là loại rắn độc đội lớp người đó. Chẳng còn thể diện chút nào.

– Nè ! Nhẹ lời chút đi. - Như Thi cười nửa miệng.

– Ra ngay ! Ra !

Hỉ Bình bật dậy chỉ thẳng tay ra cửa với đôi mắt giận dữ nhìn trừng vào Như Thi như muốn ăn tươi nuốt sống làm cô thoáng e dè lùi lại

hắn , nhưng vẫn còn cố gượng gạo nói :

- Đi thì đi , anh làm gì dữ quá vậy ?
- Phải đó. Mà không được quyền bắt nạt con gái tao.

Bà Quỳnh giữ áo đứng lên.

- Bỏ đi mẹ. Mình về được rồi , mặc kệ hắn ta.

Nói xong , Như thi ẻo lả đi ra cửa.

Còn lại một mình với bao tâm sự ngổn ngang bối rối , Hỉ Bình thật sự không biết phải làm gì bây giờ.

Khá lâu , như chợt tỉnh khỏi sự ray rứt , Bình bước vội vào toa-lét và chỉ một thoáng là quay trở ra tề chỉnh áo quần để đi vội đến phòng Bảo Trân. Cánh cửa mở toang từ lúc nào , nhưng căn phòng thì im ắng đến lạnh lùng. Linh tính như mách với Bình điều gì đó bất ổn đã đến.

- Trân ơi , Trân ! - Hỉ Bình gọi lớn rồi chạy nhanh xuống thang lầu , tuôn vào phòng ăn - Anh Duy ! Bảo Trân đâu ?

- Không thấy Trân từ sáng tới giờ.

Khắc Duy buông đũa ngẩng lên nhìn Hỉ Bình , rồi lại lắc nhẹ đầu , cúi xuống đĩa thức ăn sáng , như thể không còn chuyện gì để nói cùng Hỉ Bình.

Chưa bao giờ Bình cảm thấy khó chịu như thế này và Khắc Duy cũng chưa khi nào dùng thái độ này đối xử cùng Hỉ Bình.

Như người có lỗi , Hỉ Bình lồm lổ đi ra cửa.

- Không ăn sáng hả Bình ? - Duy hỏi lớn.
- Em không đói.
- Thế thì quay lại uống cà phê.

– Dạ , khỏi.

Bình nói xong là lủi nhanh ra nhà xe , leo lên chiếc mô tô lao ra khỏi cổng với tâm trạng khó chịu vô cùng.

Anh gởi xe và đi vội vào giảng đường , đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Bảo Trân.

– Hỉ Bình ! - Thiên Kim gọi lớn và rời khỏi ghế đi về phía anh hỏi -

Anh Bình muốn tìm Bảo Trân ?

– Phải. Thế Thiên Kim thấy Trân ngồi ở đâu không ?

– Hôm nay , Trân không có đi học.

– Sao thế được chứ ? Vậy ra Trân đang ở đâu đây ? - Bình lẩm bẩm lo lắng.

– Có chuyện gì vậy anh Bình ?

– Thật không biết nói sao với Kim bây giờ. Nhưng em chịu khó chạy vào tìm Bảo Trân kỹ lại lần nữa giúp anh. Anh sợ ... Trân đã biến khỏi thành phố này rồi quá , Kim ơi.

Bình bối rối ngồi phịch xuống ghế đá ở hành lang giảng đường , ôm lấy đầu khổ sở và liên tục trút ra nhiều tiếng thở dài ăo năo. Bởi vì linh tính như báo với anh ... Bảo Trân đã đi xa ... Xa lắm , để làm cánh chim bay vút khỏi tầm tay Bình.

– Hỉ Bình ! - Thiên Kim e dè gọi nhỏ - Thật ra chuyện gì vậy anh ? Nói cho Kim nghe đi.

Bình đưa tay tự vuốt mặt mình như trấn tĩnh và trút nhanh hơi thở hắt ra rồi cau mày nói :

– Có lẽ mẹ con Như Thi đã cố ý tạo hiểu lầm giữa anh và Bảo Trân. Họ đã đạt ý muốn. Chỉ tội cho Trân , chẳng biết giờ này cô ấy đã đi

tới những đâu rồi ? Trân ơi ! Tha thứ cho anh , dù lầm lỗi này là do họ tạo dựng.

Bình lẩm bẩm với nét mặt quá mệt mỏi lần chán chường uể oải. Anh đứng lên.

– Anh Bình về à ?

– Phải.

– Tìm gặp được Bảo Trân , anh gọi điện thoại cho Kim hay nhé.

– Ừ. - Bình gật nhẹ đầu , ngần ngừ một thoáng , anh mới nhỏ giọng tiếp - Chắc anh phải đi xa độ một , hai tuần lễ. Anh muốn Thiên Kim thay anh và Bảo Trân thường xuyên tới nhà chăm sóc giùm Khắc Duy. Đôi chân anh Duy đang trong thời kỳ bình phục dần , không thể dễ sơ xuất được. Nếu có gì đó xảy đến một lần nữa thì cơ hội bình phục rất hiếm hoi và như vậy coi như tàn phế suốt đời.

– Nhưng em ... em ... - Kim lúng túng cúi mặt - Xin lỗi anh Bình , em không thể làm được chuyện anh nhờ.

– Tại sao vậy ? Chẳng phải em và Khắc Duy đã từng yêu nhau à ?

– Đó là chuyện mấy tháng trước.

– Thế còn bây giờ ?

– Em ... quên hết rồi.

Kim cúi thấp mặt tránh cái nhìn của Hỉ Bình và để giấu luôn đôi dòng nước mắt vừa rơi nhanh khỏi mi mắt.

– Cái gì ? Quên nhanh như thế sao ? Anh không tin đâu. Này , Thiên Kim ! Thật ra là chuyện gì vậy ? - Bình lắc nhẹ đôi vai Kim - Có phải ai đó ép buộc em lìa xa anh Duy không ?

– Không. Không ai cả.

Kim gạt mạnh đôi tay của Hỉ Bình đặt hờ lên vai mình rồi thụt lùi :

- Là tự em muốn chia tay anh Duy thôi.
- Lý do gì mới được chứ ?
- Chẳng là gì cả ... - Kim cố ngăn bao giọt lệ chực tuôn trào , để nén xúc động tiếp - Nhưng cũng có thể có đấy ... Duy già và tàn phế. Em không muốn chôn tuổi xuân mình , cột chặt cuộc đời vào anh ấy đến hết kiếp này.
- Trời ơi ! Kim thật sự có ý nghĩ như thế à ?

Bình thẳng thốt nhìn Thiên Kim như không thể tin vào tai mình.

- Phải. Trong lòng em nghĩ sao đã nói rõ cả với anh rồi đó.
- Vậy sao lúc trước , Kim chịu yêu anh Duy làm gì ?
- Thương hại thôi. Và em cũng làm theo lời năn nỉ của Bảo Trân.
- Thật quá đáng ! Hỉ Bình giận dữ - Kim làm tôi thất vọng quá về cô đấy. Tại sao trên đời này còn có loại con gái thích đùa với lửa như cô hả ? Anh Duy ngồi bẹp gí trên xe lăn và đôi nặng là quá khổ sở rồi , tại sao còn đem tình yêu người ta ra đùa bỡn ? Coi thế là lòng dạ Kim độc ác không thua gì Như Thi. Cô không yêu , Bảo Trân có làm chi được nào ?

Nói xong , Bình quay bước , mang theo trong lòng bao sự rối rắm lẫn tức giận. Còn Thiên Kim đứng nhìn theo mà bao tuổi lệ khổ đau tuôn dài. Con tim yêu của cô thổn thức trong nhớ nhung lẫn đau khổ vì tình yêu đầu đời sớm đi lần vào ngõ cụt. Ôi ! Chỉ tại cơn áo , gạo tiền ...

Ghế đá lạnh lùng vô tri , vô giác đón lấy Thiên Kim và cô đã gục hẳn mặt vào đó nấc lên trong nước nở nghẹn ngào lẫn tủi hận cho kiếp

người trót sanh nhằm ngôi sao xấu.

– Ông trời ơi ! Ông se chi duyên thăm lại buộc con phải chia tay ?

Thiên Kim nấc lên với bao than oán kêu thầm trong tâm trí. Và chẳng biết cô ngồi với tư thế đó trong bao lâu , mặc kệ thời gian làm người bạn đồng hành âm thầm chia sẻ.

– Thiên Kim ! Cô khóc à ?

Tiếng Như thi cất lên không chút êm dịu mà có phần hống hách , khó chịu :

– Có biết tôi ngồi nhà đợi cô bao lâu rồi không ?

– Tôi ... - Kim ngẩng lên lau vội ngấn lệ - Tôi đang học. Chị tìm có việc gì nữa ?

– Học à ? Nói nghe buồn cười. Nè ! Mở to mắt nhìn lại giảng đường coi , còn con ma nào ngồi không ? Cô gặt được Khắc Duy với lũ ngốc Hỉ Bình , Bảo Trân , chứ không gặt được con Như thi này đâu. Tôi sinh và ra đời trước cô đấy , cái đầu này có sạn rồi đó.

– Vậy thật ra chị muốn gì nơi tôi ? - Kim quắc mắt giận dữ nhìn Như thi - Những điều mẹ con chị yêu cầu , tôi vì đàn em thơ dại , vì cha mẹ yếu đuối bệnh hoạn đã làm , cả đến việc từ bỏ người mình yêu ...

Giọng Thiên Kim uất nghẹn xót xa :

– Thế mà tại sao chị vẫn chưa thật hài lòng mà không buông tha cho tôi chứ ?

– Đâu có dễ dàng như vậy được Thiên Kim ?

Thi cười nửa miệng trịch thượng nhìn soi mói vào nét mặt đau khổ của Thiên Kim :

– Trừ khi cô làm giúp tôi vài việc nữa.

- Không. Từ hôm nay , tôi không làm gì cho chị nữa cả.
- Thật thế à ? - Như thi kêu lên mai mĩa - Cô nghĩ mình có thể sao ?
- Chị đừng ép người quá đáng như vậy.

Nói xong , Thiên Kim cầm vội mấy cuốn vở bỏ đi nhanh , như muốn xa lánh một thứ gì đó thật ghê tởm , sợ hãi nhất.

- Đứng lại đi , con gái cưng của mẹ !

Bà Quỳnh đột ngột chặn lối và kéo dài giọng :

- Bà ... muốn gì ?

Thiên Kim chững lại rồi đề phòng nhìn quanh.

Giảng đường đại học y giờ này thừa vắng bóng sinh viên làm cho Thiên Kim thoáng rùng mình. Cô chôn chân một chỗ như hóa đá. Hai mẹ con Như Thi hội ý chớp nhoáng rồi kè giữa Thiên Kim đi ra cửa. Thoạt nhìn , họ như ba mẹ con rất thân yêu. Tới đoạn đường có chiếc xe du lịch loại bốn bánh đã đậu sẵn , Như Thi đẩy mạnh Thiên Kim , nói như ra lệnh :

- Mau lên xe đi !
- Chị muốn đưa tôi đi đâu ? - Thiên Kim do dự.
- Tới nơi rồi biết.
- Tôi không đi.
- Mà dám hả ? - Bà Quỳnh gầm gừ - Có muốn ngay lập tức mẹ cha mày biết rõ cô gái ngoan của mình đã và đang làm cái nghề gì để có tiền trả nợ cho họ không , Thiên Kim ? Còn nữa , mày nên nhớ số tiền mẹ mày vay của tao còn hơn phân nửa , chưa kể cả lãi ba tháng nay đây. Tao nghĩ , với cáo lão già ho lao là cha của mày sẽ không thể sống nổi với đứa con gái hư thân của mình mà bao lâu nay ông

tưởng là thánh thiện , đã đặt trọn niềm tin lẫn niềm kiêu hãnh đâu.

Sao hả ? Lên xe hay không thì nói ?

Thiên Kim miễn cưỡng lẫn uất ức chui tọt vào xe ngồi giữa Như Thi lẫn bà Quỳnh. Chiếc xe nhà lướt thật êm , vòng vèo qua các nẻo đường thành phố rồi cuối cùng dừng lại ở đâu con hẻm nhỏ tối om dẫn vào nhà Thiên Kim. Mở cửa xe bước xuống , Như Thi giục :

– Những gì tao muốn mày làm đã nói xong rồi đó , giờ về nhà đi.

Nên nhớ nếu làm sai , tao sẽ không khách sáo đâu.

– Mẹ ! - Như Thi gọi nhỏ khi chiếc xe lăn bánh bỏ lại trong đêm đen làn khói mỏng.

– Gì ?

– Theo mẹ , con Thiên Kim phục tùng không vậy ? Hôm nay nó thế nào ấy.

– Nó không dám cãi đâu. Vả lại , dạo gần đây chẳng phải nó đã nghe lời mẹ con mình từ bỏ Khắc Duy rồi à ? Có muốn trở lại cũng chưa chắc thẳng Duy chịu.

– Vậy thì chờ Hỉ Bình bỏ ra đi nữa là ổn chứ gì ?

– Ừ. Nhất định tổng khứ nó đi thôi. - Bà Quỳnh xoa tay tự đắc ý như tự khen kế hoạch hoàn hảo của mình và con gái.

Bà cười hài lòng tận hưởng hương vị làm người chiến thắng.

Ngược lại , Như Thi đắm chiêu nghĩ ngợi. Cô âu lo về điều gì đó , nhưng nhất thời không biết sẽ bị thất bại ở mắc xích nào trong chuỗi dài thực hiện mưu mô toan tính của mình.

– Mẹ này ! - Như thi ngần ngừ - Con thấy ở Thiên Kim bất ổn lắm đó. Mình không nên tin tưởng nó quá.

– Sợ gì chứ ? Có chết , nó cũng không dám phản phé mẹ đâu. Hình ảnh nó hư hèn thất tiết , mẹ còn giữ nè. Quan trọng là khống chế nó tốt thôi.

– Nhưng con vẫn thấy lo.

– Yên tâm đi. - Bà Quỳnh vỗ về con gái âu yếm - Cứ làm như mẹ nói. Đợi lúc tinh thần Khắc Duy bạc nhược , hoang mang là đưa nó ký một cái " rập ". Chừng ấy mẹ con mình ngồi mát ăn bát vàng suốt cuộc đời.

– Vậy còn chị Thanh Nghi thì sao ?

– Nó điên mà. Gởi vào nhà thương , số phận của nó sẽ do các thầy thuốc quyết định. Sống chết mặc kệ nó , có họ hàng gì mà lo nghĩ.

– Con cảm thấy làm thế là bất lương và tàn nhẫn quá. - Như Thi thở dài - Bộ mẹ không cảm nhận được sự cắt đứt của lương tâm sao ?

– Ồi dào ! - Bà Quỳnh kêu khẽ và bật cười thành tiếng - Cứ làm cho tốt và yên tâm hưởng thụ. Khi xong chuyện rồi , mình đi chùa , bố thí bá tánh lại cũng được.

– Theo con ... thì dừng lại đi mẹ. Ác quá , con sợ quả báo nhãn tiền.

– Không được. Mẹ không đồng ý.

– Mẹ ...

– Khởi nói nhiều , dù có muốn quay đầu lại cũng đã muộn rồi. Không biết chừng giờ này thằng Duy chết rũ xương , rục xác vì đói cũng nên. Còn Thanh Nghi , mẹ đã cho người đem đến nhà thương điên mấy ngày nay rồi , bộ con không biết à ?

Như Thi im lặng không nói gì thêm , nhưng lòng cứ thắc thỏm chẳng an tâm chút nào.

Trở mình với đôi mắt nặng trĩu , không tài nào mở ra nổi và cái đầu đau buốt , Khắc Duy cố nhướn cao mày gọi lớn :

– Có ai trong nhà không ? Làm ơn giúp tôi ... Hỉ Bình ơi ! Bảo Trân à ! - Đáp lại lời anh là cả một sự im lặng trống vắng.

– Dì Quỳnh ơi ! Như Thi ơi ! - Khắc Duy vẫn cố gọi , nhưng vẫn không có tiếng ai đáp lời. Cố nhắc đôi chân tàn phế ra khỏi giường để xuống nền gạch và đôi tay quờ quạng tìm đôi nạng , không toàn thân Duy rã rời , rũ rượi không còn chút sức lực. Thật sự Duy không rõ mình ngủ quá lâu , quá dài hay đã bị bệnh đột xuất cũng nên.

Nằm trơ trọi và bẹp gí nơi này , Duy mới thấy hết sự bất lực của đôi chân tàn phế cùng nỗi trống vắng cô đơn ủa nhanh đến.

Chợt có tiếng động nhẹ , cửa phòng Khắc Duy mở rộng. Tiếng bà Quỳnh vang lên oai nghiêm , hách dịch không một chút tình người :

– Đói rồi hả ?

– Vâng. Dì Quỳnh ! - Khắc Duy mừng rỡ - Làm ơn cho con xin chút nước để uống , con khát quá.

– Tao không phải là kẻ hầu , người hạ của mày. Muốn thì cứ đi lấy mà uống.

– Dì ... Duy bất ngờ - Dì nói thế tức là sao ạ ?

– Chẳng sao cả. - Bà Quỳnh trâng tráo nhún vai rồi hất mặt trĩu thượng tiếp - Từ hôm nay , nếu thích thì cứ ở lại nhà này , còn không muốn đi đâu tùy ý. Biệt thự đã thay tên đổi chủ rồi.

– Thay tên đổi chủ ?

Duy càng ngơ ngác hơn. Anh đưa tay vỗ nhẹ vành trán để trấn tĩnh thần trí. Đôi mày Khắc Duy nhíu sâu lại.

Nghĩ ngợi khá lâu , anh nói tiếp :

– Tôi thật sự chưa hiểu rõ đầu đuôi có sự. Nếu có thể được , mong dì nói rõ ràng cụ thể hơn giùm.

– Thì có gì đâu. - Bà Quỳnh nhấn giọng - Nhà này vốn dĩ là của Thế Hào , cháu trai của tôi cùng vợ nó là Thanh Nghi.

– Vâng , thì sao nào ?

– Thanh Nghi điên loạn triền miên không biết ngày nào tỉnh trí. Còn Thế Hào ở tận trời Âu , cho nên người cùng họ , cùng huyết thống là tôi đây. - Bà Quỳnh chỉ thẳng tay vào ngực mình - Muốn đòi lại sự công bằng , giành lại quyền lợi tài sản cho cháu mình. Theo cậu nghĩ , điều tôi nói hợp tình , hợp lý không ? Cậu hiểu ra chưa nào ?

– Tôi hiểu rồi. - Khắc Duy gật gù - Thì ra là thế. - Anh cười cay đắng - Vậy thì dì làm ơn nói xem Hỉ Bình hiện giờ ở đâu ? Gọi anh ấy đến gặp tôi có chút việc.

– Hỉ Bình đi rồi.

– Bà đuổi cậu ấy ?

– Không. Là tự họ đi thôi khi thấy mình thừa thãi và không còn thích hợp nữa ở căn nhà này. Và lại , tiền của eo hẹp tôi cũng không có dư nuôi loại vá áo túi cơm đó. Còn cậu ... chừng nào đi ?

– Đi đâu chứ ? - Khắc Duy nhìn bà Quỳnh bình tĩnh hỏi - Đôi chân tàn phế thế này , dì nghĩ tôi đi đâu được ?

– Chẳng lẽ cậu muốn ở lì ?

– Thì đã sao nào ? Khắc Duy đột ngột gắt gỏng - Căn nhà , tài sản đều do tôi đứng tên hợp pháp , chủ quyền hẳn hoi , lẽ nào dì không biết ? Bao lâu nay vì nể tình Thanh Nghi và Thế Hào , tôi chu cấp

tiền hàng tháng cho dì và như vậy là dì tự cho mình có quyền đòi hỏi à ? Nếu thế thì dì lắm to rồi đó.

– Cậu dám ăn nói giọng điệu ấy với tôi ?

– Tại sao không nào ? Bây giờ dì rút lại lời nói còn kịp đấy , coi như tôi chưa từng nghe. Thôi , dì ra đi.

Khắc Duy khoát tay tỏ ý chấm dứt câu chuyện khiến cho bà Quỳnh điên tiết.

Đôi mày vốn sắc nét cau lại , nét mặt xụ xuống. Bà tiến từng bước một đến cạnh Khắc Duy và thẳng tay xô mạnh anh té trở lại giường rồi rít giọng :

– Êm dịu không chịu thì từ nay mày đừng có trách tao đó , cái thẳng què cà chớn. Bỏ đói , bỏ khát thử coi mày có gan bằng trời , sức khoẻ như trâu cũng sống được bao lâu cho biết ? Nè ! Tự do nằm và chết gì luôn ở xó xỉnh này đi con.

Nói xong , bà Quỳnh bước vội ra và kéo sầm cửa lại , bỏ mặc Khắc Duy với căn phòng chìm ngập bóng tối và cái đói cồn cào. Anh nằm vật trở ra giường vì biết chắc bên ngoài đã được bà Quỳnh khóa kín , có muốn ra cũng khó.

Chẳng lẽ nào mình chết ở đây ư ? Khắc Duy nghĩ thầm , nước mắt anh trào ra. Chưa bao giờ anh tự thương thân mình như thế này.

Bình ơi ! Trần ơi ! Hai đứa đi sao không nói với anh chứ ? Bây giờ ai chịu giúp anh đây ? Trời ơi ! Tại sao ... Tại sao tôi không chết quách đi cho rồi với tấm thân tàn phế vô dụng này.

Khắc Duy vật vã tủi giận và anh không cam tâm đầu hàng số phận khi bị bà Quỳnh đối xử tàn tệ.

Mím chặt môi , cố buộc đôi chân làm theo sự sai khiến của mình.
Dùng đôi tay còn lại , anh nhắc bổng từng cái chân một lên cao rồi
buông mạnh xuống giường mà tìm phản ứng lẫn cảm giác ở từng tế
bào. Và cứ thế , đôi chân anh nóng dần lên theo sự chà xát của đôi
tay. Anh bắt đầu bỏ chân xuống giường , cắn răng đứng thẳng lên
rồi tự đếm trong sự cương quyết tốt độ.

– Một ... hai ... ba ... Bước !

Khắc Duy tự ra lệnh cho mình và làm theo.

Đôi chân lì lợm khó dạy sau thời gian dài ngủ yên giờ khế lay động.
Khắc Duy đi từng bước một , mồ hôi túa ra ước đẫm mắt và sống
lưng. Khó nhọc , đau đớn nhưng anh vẫn đi , đi mãi quanh phòng
đến khi mệt lả không còn chút hơi sức gượng dậy nổi , Duy mới ngồi
phịch xuống ghế nghỉ ngơi.

Cộp ... Cộp ... Cộp ...

Có tiếng gõ cửa và giọng Như Thi vang lên :

– Anh Duy ! Tôi vào được chứ ?

– Ừ. - Khắc Duy cố lết lại giường và nằm vật xuống duỗi dài chân.

– Tối quá !

Như Thi kêu lên và mở công tắc điện. Ánh sáng chan hòa khắp
phòng.

– Vén rèm cửa không , anh Duy ?

– Tùy ở cô. Muốn gì cứ làm đi , tôi có quyền hạn gì mà hỏi.

– Hình như anh đang giận tôi ?

– Không. Khắc Duy cộc lốc quay mặt vào tường.

– Anh Duy này ! Chắc mẹ tôi đã nói chuyện gì với anh rồi , phải

không ?

– Ủ , đã nói.

– Vậy ý anh thế nào ?

– Tôi không có ý kiến , các người muốn làm sao thì tự do làm lấy đi.

– Nhưng dù sao cũng có sự đồng ý của anh.

– Tôi quan trọng thế à ?

– Dĩ nhiên. - Thi cao giọng - Nếu không có gì thì xem kỹ rồi ký tên vào đây nhé.

– Không ký.

Duy bất ngờ chồm tới hất tung xấp giấy tờ trên tay Như Thi và xô cô té phịch xuống nền gạch. Thành linh , anh tuôn chạy nhanh ra cửa và không quên kéo mạnh nó lại.

– Khắc Duy ! Duy ...

Như Thi lồm cồm bật dậy , nhưng đã muộn , cánh cửa đã khóa kín từ ngoài. Như con thú dữ bị thương , Như Thi lồng lộn quăng ném mọi thứ tứ tung trong phòng và cuối cùng cô mệt lả ngồi phịch trở lại ghế , ôm lấy đầu tức giận.

Trong khi đó , Khắc Duy loạng choạng , khập khiễng cố gượng đi xuống khỏi những bậc tam cấp của ngôi biệt thự. Nhưng sức người vốn có hạn , cộng thêm cái đói đã một lần nữa quật ngã anh lăn lốc như con vụn ra khỏi thềm nhà. Cái đầu anh va mạnh vào chậu hoa kiểng đến bật máu đau đớn khôn cùng. Nhưng Khắc Duy gượng bò nhanh dậy để làm cuộc trốn chạy khỏi bàn tay độc ác của mẹ con Như Thi. Anh lê lết và đôi lúc đi bằng cả đôi tay mình để được tới nhà xe. Anh mò mẫm chiếc điện thoại di động mà mấy ngày qua anh

bỏ quên trên này.

– Anh Duy ! - Có tiếng con gái cất lên rất nhỏ.

– Ai vậy ? - Khắc Duy giật mình hỏi.

– Em đây ... Thiên Kim nè.

– Sao em ở đây làm gì ?

– Em đến tìm cơ hội đưa anh đến bệnh viện. Nè ! Leo lên xe , ôm lấy em nhé. - Thiên Kim đỡ lấy ngay người Khắc Duy ngồi vững trên chiếc xe mô tô phân khối lớn mà Hỉ Bình thường dùng.

– Em chạy được không Kim ?

– Dạ được.

– Nhưng anh không có chìa khóa xe.

– Em có. Hỉ Bình đưa cho em rồi. Giữ chặt anh Duy nhé. Em cho xe chạy đó.

– Ừ.

Duy tựa mặt vào vai Thiên Kim. Cả hai lao vút ra khỏi cửa , chạy nhanh về phía ngoại ô.

– Kim ! MÌNH đi đâu vậy ?

– Anh yên tâm. Em sẽ đưa anh đến gặp mọi người.

– Là những ai ?

– Đủ tất cả.

Thiên Kim tăng tốc. Chiếc xe lướt gió nuốt nốt khoảng đường dài.

Cuối cùng rồi Kim cũng dừng xe lại ở một căn nhà tường nhỏ nằm ven đường có cổng rào bao quanh.

– Tới rồi hả em ?

– Dạ. Anh xuống được chưa ? Hay để em đỡ ?

– Không cần. Anh tự xuống được.

Khắc Duy chậm chạp trụ chân đang run lẩy bẩy để lấy thế cân bằng , rồi kéo chân bên kia. Trông anh bây giờ đáng thương biết dường nào.

– Ồi trời !

Duy kêu rú lên , bật ngã ngửa về phía sau. Nhưng đúng lúc đó , bóng người từ nhà lao vội ra đỡ lấy anh và ôm chặt với giọng reo vui lẫn xúc động.

– Khắc Duy! Phải mà không vậy ? Trời ơi ! Tại sao ra nông nỗi này chứ ?

– Thế Hào ư ?

Khắc Duy bàng hoàng như không tin vào đôi tai và mắt của mình. Anh xoay người lại đối diện với bạn và cũng mở rộng vòng tay ôm lấy Thế Hào :

– Là mà thật rồi Hào ạ.

Nước mắt đàn ông cũng rơi nhanh đến bùi ngùi.

Cả hai đều xúc động. Thế Hào đẩy nhẹ vai Khắc Duy nhìn bạn từ đầu tới chân , ân cần hỏi :

– Đôi chân của mày bị sao vậy ? Ủa ! Còn cái đầu nữa , sao toàn là máu ? Không được rồi , phải tới ngay bệnh viện thôi.

– Yên tâm đi Hào , tao không sao đâu. - Khắc Duy cười , vỗ nhẹ vai bạn - Chuyện về đôi chân tàn tật này dài lắm. Từ từ , tao kể cho mày nghe. À phải ! Mày về khi nào ?

– Hơn tháng nay rồi.

– Sao không tìm tao ? - Khắc Duy cau mày trách.

– Nè ! Lại ghế ngồi xuống đi rồi hăng nói. - Thế Hào đỡ lấy Khắc Duy và ấn vai bạn ngồi xuống rồi từ tốn nói - Có bao nhiêu việc mình không bao giờ muốn mà nó vẫn xảy ra , Duy ạ. Vấn đề " tay ba " tao , mày và Thanh Nghi nữa.

Giọng Thế Hào buồn buồn không che giấu :

– Người đáng thương và tội nghiệp nhất là Thanh Nghi. Cả tao lẫn mày đều là người có lỗi và phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về cuộc đời cô ấy , Duy ạ.

– Ừ , tao cũng nghĩ như thế.

Khắc Duy đưa tay đón lấy tách trà từ phía Thiên Kim vừa mang tới.

– À nè ! Tại sao mày biết Thiên Kim vậy Thế Hào ?

– Chẳng phải biết một mình em đâu ...

Thiên Kim nhanh nhẩu trả lời và ngồi xuống bên cạnh Khắc Duy. Cô âu yếm dùng khăn thấm nước lau nhẹ từng giọt máu khô đọng nơi trán và mặt anh :

– Thế Hào còn biết Hi Bình lẫn Bảo Trân nữa đấy.

– Thật sao ? Ở trường hợp nào ?

Khắc Duy ngạc nhiên hỏi rồi nhìn Thế Hào chờ đợi câu trả lời.

– Tình cờ thôi.

Thế Hào cười nụ và từ tốn kể lại câu chuyện ở khách sạn , nơi anh dùng làm trạm nghỉ chân qua đêm ki mới về nước.

Dừng lại , khuấy đều ly cà phê đen còn bốc khói thơm lừng , Thế Hào từ tốn tiếp :

– Bảo Trân nằm ở ghế xa lông của phòng tiếp tân ngủ ngon lành , đến nỗi tao phải ngồi kế bên canh chừng vì sợ có ai đó hại cô bé tội

ngiệp này. Chờ mãi và cuối cùng rồi Bảo Trân cũng ngủ no giấc và tỉnh dậy , nhưng cô ấy quyết liệt đòi bỏ đi xa để cố quên chuyện đau lòng phiền muộn. Tao dỗ dành , an ủi khuyên lơn mãi , Bảo Trân mới chịu nghe và chịu nhận lời quay trở về nhà mày. Lúc này thật lòng mà nói , tao cũng chưa rõ cô bé Bảo Trân là người thế nào , nhà ở đâu ? Nhưng khi Trân đột ngột quay trở lại tìm tao để xin giúp đỡ cho một người điên thì từ đó mọi việc mới vỡ lẽ.

– Người điên ?

– Phải , Thanh Nghi của bọn mình. - Thế Hào cúi thấp mặt , cố nén xúc động - Bao năm xa xứ ôm nhớ thương về hình bóng một người , ấy thế khi mà gặp lại Thanh Nghi héo tàn , xơ xác quá. Những nụ cười một thời làm bao trái tim si mê cuồng nhiệt giờ ngây dại vô hồn. Mái tóc nhung đen óng ả , sao hôm nay rối bù , bấn thiêu thế kia chứ ? Khắc Duy ơi ! Mày có biết là tao đau lòng thế nào không ?

Thế Hào đưa tay vuốt mặt , cố trấn tĩnh và cũng chịu đi đôi dòng lệ vừa rơi khỏi mắt :

– Gặp lại Thanh Nghi mà tao cứ ngỡ mình đang trong giấc mơ kinh hoàng. Và tao đã nguyện rửa mày với một lời hứa quyết không tha thứ , nếu như vì mày mà Thanh Nghi phải ra cố sự như thế. Con tim tao lúc ấy đau buốt vụng vỡ. Tao thật sự không thể nào ngờ nổi.

– Thế Hào ! Tao xin lỗi. - Khắc Duy vỗ vai bạn - Ngày mày ra đi bao lâu thì Thanh Nghi cũng điên loạn gần ấy thời gian. Tao đã làm đủ mọi cách , nhưng cô ấy vẫn không tỉnh trí. Suốt khoảng đời làm người , Thanh Nghi như sống trong bảo tố.

– Tao biết được tất cả cũng qua lời kể của Bảo Trân. - Thế Hào thở

hắt ra , tiếp - Bây giờ mày tính sao về chuyện tụi mình , hả Duy ?
Tao thật sự không cam tâm nhìn Nghi trong điên loạn triền miên.
Phải cố đưa cô ấy thoát khỏi căn bệnh quái ác này. À phải ! Thiên Kim này ! Hỉ Bình và Bảo Trân nói cùng em là khi nào họ quay trở lại vậy ?

– Dạ , có lẽ chiều tối. - Thiên Kim trả LỜI.

– Họ đi đâu hả Hào ? - Khắc Duy hỏi nhanh - Còn Thanh Nghi hiện giờ đang ở đâu ?

– Đang ngủ thiếp bên trong. - Thiên Kim chỉ tay vào nhà - Bác sĩ nói cơ hội bình phục rất nhiều. Thật ra bệnh trạng của cô ấy cũng không đến nỗi nào. Chỉ tại bị đầu độc thuốc an thần quá liều lượng thôi.

Thiên Kim dừng lại thở dài thương cảm :

– Tội lỗi này là do mẹ con Như Thi cố ý làm.

– Kim nói thế tức là ... Khắc Duy thảng thốt.

– Họ chỉ vì lòng tham không đáy mà ra cả , anh Duy ạ.

– Anh chưa hiểu. Có thể nào Kim nói rõ hơn một chút không ?

– Có gì khó đâu. - Thế Hào bỏ đứng lên với tiếng thở dài - Họ đối xử với mày tàn tệ là do động cơ nào chứ ? Mục đích cuối cùng của họ là tài sản mày đang giữ. Khi tao quyết định yêu và cầu hôn Thanh Nghi là họ có âm mưu rồi. Nhưng suy cho cùng cũng không quá đáng lắm. Thời gian tao và Nghi sống hạnh phúc lắm và lấy ân nghĩa đối xử không tệ với mẹ con họ , chỉ mong cả hai từ bỏ ý định xấu. Nào ngờ , chỉ một ngày tao bỏ đi xa là mọi thứ oan trái , bất hạnh đổ ập xuống đầu Thanh Nghi. Nhưng Khắc Duy nè ! Tao hỏi mày , tại sao không lo lắng chăm sóc cho Thanh Nghi mà giao phó cô ấy về tay

mẹ con Như Thi vậy ? Mà đối xử với nghi như thế thật quá đáng ,
cạn tào ráo máng lăm.

– Xin cho thằng bạn này có đôi lời giải thích. - Khắc Duy khó khăn
phân trần , rồi chỉ xuống đôi chân tàn phế của mình tiếp - Tai nạn
xảy ra , tao bị tàn phế trong lúc vội vã đi tìm kiếm Thanh Nghi. Cô ấy
bỏ chạy khi tinh thần hoảng loạn cùng cực. Khi tỉnh lại , tao biết
mình còn sống sót nhưng không đi được. Cũng may mắn tao có quen
biết Hỉ Bình , cậu này rất trung thực và giỏi quản lý. Thế là mọi việc
từ nhỏ tới lớn đều đổ ập lên vai Bình , kể cả việc đi tìm Thanh Nghi.
Thời gian khá lâu , sau khi đã đăng báo , lên đài , tivi nhận tin thì
Như Thi mới tìm vào Sài Gòn. Cô ấy nói đang điều trị bệnh điên cho
Thanh Nghi. Tao ngồi xe ra Nha Trang khi vừa chỉnh xong cột sống
để cố ý tìm gặp Thanh Nghi. Nhưng cũng vì thế mà vết thương lại
một lần nữa tái phát nghiêm trọng. Mãi cho tới tận bây giờ , tao chưa
đi được vì cử động quá sớm tạo di chứng đó.

– Phải đấy anh Hào. - Thiên Kim xen vào tiếp - Xin đừng trách oan
cho anh Duy , tội nghiệp. Vả lại , anh Duy vì lầm tin mẹ con Như Thi
thật sự tốt nên để họ có đủ thời gian mà hành động hại chị Thanh
Nghi. Nào ngờ , họ mặt người mà tâm địa quá xấu xa như thế. Mãi
cho đến lúc anh Duy yêu và định cưới em làm vợ thì mẹ con họ mới
thật sự lộ nguyên hình.

– Hai bạn yêu nhau rồi à ? - Thế Hào kêu lên như có cái gì đó vui
mừng hơn hở.

– Ừ , tao yêu Thiên Kim.

– Và em cũng yêu anh Duy nhiều lắm. - Thiên Kim choàng tay bá cổ

Khắc Duy thật tình tứ.

– Nè ! Đủ rồi đó. Hai người làm tôi ghen tỵ muốn chết đây này.

Hào phần khởi pha trò. Bởi cho tới tận giờ phút này , trong lòng anh mới thật sự trút được gánh nặng đeo mang suốt chiều dài cuộc hành trình chạy trốn.

Rời khỏi Khắc Duy , Thiên Kim đứng lên nói nhỏ :

– Hai anh tâm sự tiếp đi. Em đi lo cơm tối để Bảo Trân và Hỉ Bình về sẽ đói đó.

– Ừ , cảm ơn em. - Khắc Duy háy nhẹ mắt , âu yếm nhìn Thiên Kim. Chờ cho bóng Thiên Kim khuất sau màn cửa thông xuống bếp , Khắc Duy mới nhìn bao quát căn nhà hỏi :

– Thế Hào ! Nhà này là của ai vậy ?

– Của tao mới mua đấy.

– Trời ơi ! Mua làm gì nữa.

– Để ở. - Thế Hào đáp gọn lỏn - Ở đây , không khí trong lành và đỡ ồn ào hơn trong nội thành lắm bụi khói. Vả lại , tao muốn bù đắp cho Thanh Nghi vì cô ấy đã chịu quá nhiều đau khổ lẫn bất hạnh. Cần có nơi yên tĩnh như thế này mới mong Thanh Nghi mau chóng bình phục.

– Thanh Nghi quả là có phước lớn , tao cầu phúc cho cả hai , Hào ạ.

– Cảm ơn. - Thế Hào vui ra mặt - Tao nghĩ với sự xuất hiện của người này chắc hẳn Nghi sẽ hồi tỉnh lại sau giấc ngủ dài.

– Ai thế Hào ?

– Bí mật. Đợi Hỉ Bình và Bảo Trân rước về tới thì mày sẽ hiểu.

Nhưng tao có chuyện cần thương lượng với mày đây Duy.

- Nói đi , tao sẵn lòng chờ nghe.
- Nếu như ... - Thế Hào ngần ngừ do dự mãi - Nếu như đứa con trai của Nghi còn sống , thì mày có cho nó ở cùng mẹ nó và tao không Duy ?
- Còn sống ư ? Có chuyện này sao Hào ?
- Tao đã nói nếu như rồi mà.

Duy im lặng , đôi mày cau lại ưu tư phiền muộn. Khá lâu , anh mới nói :

- Tao là người cha không ra gì lấy tư cách chi đòi hỏi ở đứa con mình. Tao tạo ra con mà không nuôi dưỡng lấy một ngày , hà huống nó đã được chào đời trong đôi tay âu lo , trăn trở vui sướng lẫn lộn của mày , Hào ạ. Cho dù nó có còn sống ở cõi đời này đi nữa , thì người cha nó tôn kính yêu quý mãi mãi vẫn là mày. Tao chỉ xin được ân huệ làm người đỡ đầu thôi , chứ lấy danh nghĩa gì mà dành lại.
- Mày nói thật lòng chứ Duy ?

Hào xoe tay chờ đợi và Duy đặt bàn tay mình vào đó siết lấy.

Cả hai cảm thấy cõi mở thân ái hơn vì giải toa? được tâm sự chôn kín đeo mang bao năm qua.

- À phải ! Thế Hào ! Sao mày biết tao gặp nạn mà cho Thiên Kim tới đón vậy ?
- Đợi Hỉ Bình về hỏi đi , chuyện này cậu ấy tự lo liệu đó. Nhưng mày có bị họ khống chế ký giao tài sản chU8a vậy Duy ?
- Dễ dàng vậy à ? Dù gì tao cũng là đàn ông đấy.
- Chứ tao nói mày khờ bao giờ.

Hào pha trò và cả hai cười xòa thân thiện. Tình bạn lâu ngày vẫn

đầm ẫm như xưa , dù trải qua vô vàn phong ba , bão tố.

Thế Hào kéo cao cổ áo , lừ đừ như người đang say ngủ với thần trí lơ mơ.

– Anh Hào ! Uống sữa nhé ! - Như Thi bước vào với khay nước và nụ cười ân cần duyên dáng.

– Không. Anh mệt quá , không thiết ăn uống gì cả. À phải ! Di Quỳnh đã đi tìm Khắc Duy về giúp anh chưa ?

– Rồi.

– Thế có điện thoại về không Thi ?

– Lúc anh ngủ , em có nhận được điện của mẹ , nhưng không dám đánh thức anh dậy. Mẹ em nói không thể tìm được Khắc Duy lẫn Thanh Nghi. Cả hai người đó đã cao chạy xa bay khi hay tin anh về , thì làm sao tìm cho được họ Ở biển người mênh mông , hả anh Hào. Theo em thì tốt hơn hết thì anh hãy cố quên hai con người đó , để tự tạo lại cho mình một hạnh phúc mới.

– Vậy em bảo anh hãy yêu và chọn ai đây ... - Hào ử rử nhìn Như Thi

- Trong khi vết thương lòng chưa lành.

– Anh Hào này !

Thi đột ngột sà xuống kề cạnh Thế Hào và thản nhiên choàng đôi tay trần ngà ngọc qua vai anh :

– Vốn dĩ em cũng cố quên và cố lo tròn bổn phận một đứa em nuôi để giữ đạo lý giữa người và người. Nhưng lý trí thì biểu thế , còn con tim thì bảo khác. Chẳng biết bấy lâu qua rồi ở trong anh , em có vị trí nào không ? Thế Hào ! Hào ơi ! Mình không ràng buộc máu thịt , dòng họ thì tại sao ... tại sao em không thể là vợ của anh , khi con

tim em yêu anh tha thiết biết đường nào ? Em yêu anh ...

Như Thi kéo tay quần lấy cổ áo Thế Hào như vôi bạch tuộc. Đôi môi son đỏ tươi như mời gọi tha thiết quần quýt tìm môi Thế Hào.

– Như Thi ! Thi này ! Nghe anh nói. Đừng có làm thế , dì Quỳnh về tới thấy được kỳ lắm đó.

Hào né người và cố tránh khỏi vòng tay " kiều nữ " của Như Thi.

– Không. Em không cam tâm. Thế Hào ! Em yêu anh ... Yêu nhiều lắm ... Hãy đến với em đi ... Em yêu anh.

Đôi tay Như Thi ve vuốt mơn trớn cố tạo cảm giác gợi tình cho Thế Hào. Nhưng vì đã có sự chuẩn bị tinh thần sẵn từ trước , cho nên anh vẫn đứng dưng xa lạ , hình như đang ghê tởm tránh né hơn.

– Em điên rồi Như Thi.

Hào cố đẩy mạnh Thi rời khỏi mình , cũng vừa lúc đó bà Quỳnh mở cửa bước vào kêu to lên tru tréo với bao lời lẽ và màn kịch cũ rích diễn đi diễn lại hết người này sang người khác , từ Hỉ Bình sang Thế Hào.

– Trời ơi ! Hai tụi mày làm trò quái quỷ gì thế trời ? Trời ơi ! Chết tôi rồi. - Bà Quỳnh kêu khóc.

– Mẹ ! Con xin mẹ - Thi sụp dưới chân bà giọt ngắn giọt dài - Con và Thế Hào thật lòng yêu nhau.

– Nói bậy ! - Hào nạt ngang và đứng lên chững chạc sửa lại áo - Hai mẹ con cô đang diễn trò hề cũ rích thì có.

– Nè ! Mày nói gì thế thẳng kia ?

– Mẹ ! Con xin mẹ đừng lớn tiếng như vậy , anh Hào sợ đó. Chuyện gì cũng từ từ nói thương lượng lại. Dù gì cũng người một nhà cả. Cho

dù hai con yêu nhau đi nữa cũng có chi đáng nói đâu. Bất quá là cưới , phải không anh Hào ? Hào này ! Anh đừng sợ nhé , mẹ em tuy khó , nhưng để em thuyết phục được. Xin anh cứ yên tâm.

– Được. Nếu muốn cưới thì tao cũng không nói thêm lại làm gì , liệu lo sớm sớm đi.

– Bà khoan đi đã !

Hào chặn lối khi bà Quỳnh dợm bước khỏi phòng.

– Phải đấy. - Thi nhanh nhẩu kéo tay mẹ ra hiệu - Để coi anh Hào của con nói những gì , biết đâu là lời xin lỗi mẹ và bàn luôn chuyện cưới hỏi. Nè ! Mẹ cũng ngồi xuống đây. Còn Thế Hào , anh cũng ngồi xuống nói chuyện với mẹ em đi.

– Cảm ơn. - Hào cười nửa miệng - Hai mẹ con dì nói đi. Thật ra là có ý muốn gì nơi tôi ? Màn kịch này xưa cũ quá , lố bịch quá , khó coi lắm.

– Anh ...

– Còn nữa , các người tưởng ở xa mới về là tôi không biết gì cả à ? Nếu thế quả là lắm to rồi đó. - Giọng Hào như vị quan toà đang vấn tội - Uống công tôi giúp đỡ mẹ con dì bao lâu nay , chỉ toàn lấy oán báo ân. Tại sao dì và Như Thi không nhớ lại lúc mình bơ vơ , nghèo khổ trôi dạt trên cái đất Sài Gòn này , nhờ ai mà sinh tồn , ăn trắng mặt trơn cho tới tận hôm nay ?

– Nè ! Anh đủ rồi đó Thế Hào.

Như Thi hung tợn vỗ mạnh tay xuống bàn - Đừng thấy em yêu anh là có quyền lớn tiếng chưởi mắng như vậy ? - Cô cao giọng tiếp - Không sai. Mẹ con tôi nhờ anh cứu mang , thì đã sao nào ? Vậy còn công

khó mẹ con tôi gầy dựng , giữ gìn và lao nhọc tạo cho sự nghiệp của anh ngày càng sinh lời lãi ấy , anh tính thế nào cho sòng phẳng hả ? Biết điều thì cưới tôi để cả hai chung hưởng giàu sang trọn đời. Còn bằng không , anh nghĩ mình sẽ ra sao ?

– Tôi chưa hiểu ý Thi ?

– Có gì khó đâu , anh động não chút đi. - Thi dài giọng trịch thượng với đôi mày sắc nét nhướng cao - Chẳng ai ngu dại làm công không cho anh cả. Tài sản này bây giờ chia làm hai. Anh nữa , tôi nữa.

– Làm gì có chuyện đó ?

– Tại sao lại không ? Luật pháp bây giờ công bằng lắm đó.

– Í trời ! Thi nói làm tôi buồn cười quá. - Hào nhún vai - Ai đời ở không ăn xài phung phí mấy năm nay , bây giờ còn đòi chia của với ân nhân đã cứu mang đùm bọc mẹ con cô. Ở đời , làm sao có loại người bất nghĩa này tồn tại chứ ?

Anh hạ giọng mỉa mai tiếp :

– Tôi nói để các người nghe nè. Muốn chiếm dụng tài sản của người khác không phải là chuyện dễ dàng , đơn giản đâu. Chuyện các người làm , trời biết đất biết , nhấn tâm tàn độc hơn quỷ dữ đội lớp người. Hãm hại Thanh Nghi từ người bình thường sang điên loạn , làm cho Khắc Duy từ khoẻ mạnh thành tàn phế. Còn mưu toan dập vùi đời hoa của Bảo Trân cùng Thiên Kim. Bây giờ lại muốn uy hiếp cả tôi à ? Còn lâu lắm mới thực hiện được. Tôi biết tất cả rồi cho nên cố ý về đây để mà thử lòng dạ hai mẹ con các người , cố mong tìm kiếm lại chút ít lương tâm còn sót lại.

– Thế Hào ! Con nói điên nói khùng gì vậy ? - Bà Quỳnh đổi giọng -

Trời ơi ! Mới đi xa về , nghe lời ai mà mắng nhiếc , nguyên rửa dì và em Thi hả con ?

– Vậy dì nói đi. Có phải dì và Thi tạo màn kịch bi ai , nói con trai Thanh Nghi bị té lầu chết không ?

– Không có. Họ nói bậy.

– Bà có. - Thanh Nghi đột ngột bước vào và lớn tiếng đánh giọng chỉ thẳng tay vào mặt bà Quỳnh cùng Như Thi.

– Thanh Nghi ! - Cả hai thảng thốt kêu lên và nhìn sửng chị - Chị tỉnh lại rồi sao ? - Thi lo sợ thụt lùi.

– Phải. Tôi nhất định phải tỉnh lại để lột trần mặt nạ mẹ con hai người.

– Trời ơi ! Chị nói vậy , hèn nào anh Hào lại nghĩ oan cho mẹ con em. Tội quá chị Nghi ơi.

– Cô im lại ngay ! Gian trá , leo lự , miệng mồm như cô thế này là cùng.

Khắc Duy , Hỉ Bình , rồi Thiên Kim , Bảo Trân lần lượt bước vào cuối cùng là ông Hỉ Cường dẫn theo một cậu con trai ba tuổi thơ ngây bước tới.

Nét mặt bà Quỳnh xám xịt , run rẩy , còn Như Thi thì té phịch xuống ghế , ôm lấy mặt và không nói thêm lời nào nữa cả. Bởi vì cô biết giờ phút này nói gì cũng vô ích , sự thật đã quá rõ ràng. Tội lỗi tà trời của mẹ con Như Thi không tà nào chối cãi cho được.

– Bà Quỳnh ! - Ông Cường bước đến - Bà thấy sao khi nhìn thấy tôi có mặt nơi này với đứa bé ?

– Tôi ... Ông là ... - Bà Quỳnh ấp úng.

– Là cái lão ăn mày ở đầu cầu chữ Y , nơi bà mang cho thằng bé vô tội này. Lòng dạ bà thật là ác nhân , thất đức quá. Gần trọn cuộc đời làm người vẫn chứng nào tật đó , không thay đổi chút nào. Bây giờ mọi việc rõ ràng minh bạch rồi , bà nghĩ mình dám nhìn mặt ai không ?

– Tôi ... tôi xin ông đừng nói nữa ... Tôi hối hận ăn năn lắm rồi.

– Quá muộn màng ! Đây bà mở to mắt nhìn lũ trẻ này xem. Hỉ Bình , con trai tôi thì bị mẹ con bà hất cẳng sau khi cưới để làm bình phong che cái thai oan , cho Thế Hào tin tưởng mà yên tâm nhận mẹ con bà làm người thân. Sau khi đạt ý nguyện thì mẹ con bà rút ván khi qua cầu. Còn Thanh Nghi , bà bắt nó sống điên sống loạn suốt mấy năm trời vì thương nhớ con thơ , vì sự hối hận dày vò , tưởng con mình đã chết bởi sự bất cẩn. Khắc Duy từ vụ đụng xe gãy chân bình thường và cột sống tổn thương nhẹ , mẹ con bà lại cố ý buộc nó đi xa ra tận Nha Trang gặp Thanh Nghi , tạo di chứng tàn phế cho tới tận hôm nay. Như vậy còn chưa vừa lòng hả dạ , lại còn mưu toan bỏ đói , bỏ khát nó để giành lấy gia tài. Bà tạo hiểu lầm cho Bảo Trân cùng Hỉ Bình ... dùng tiền uy hiếp Thiên Kim rồi bỏ Khắc Duy , mẹ con bà làm bao nhiêu việc , tại sao không thấy lương tâm bị lên án hả ? Cũng may trời phạt còn thương nên tôi kịp đến , mang con Thanh Nghi đi xa nuôi dạy cho tới hôm nay , và chờ đợi cái ngày Thế Hào quay trở lại để lột mặt nạ mẹ con bà. Lại người thâm hiểm như mẹ con bà có một không hai. Bây giờ bà còn gì để nói nữa ?

– Tôi ... tôi ...

Bà Quỳnh đột ngột bỏ chạy , nhưng bị Ông Hỉ Cường chụp tay kéo

lại.

- Bà chưa thể đi đượ8.c , khi có vay mà không chịu trả ?
 - Thế ... Ông muốn tôi phải làm gì - Bà Quỳnh cúi gầm mặt , không dám nhìn ai.
 - Tôi muốn bà trả lại công bằng cho Như Thi và anh chị em nó.
 - Hỉ Cường ! Tôi van xin ông đừng buộc tôi phải nói sự thật ... Tôi ...
- tôi xin ông hãy tha thứ cho tôi lần này nữa đi.

Bà Quỳnh quỳ sụp dưới chân ông Hỉ Cường , nước mắt tuôn như mưa.

- Không được ! - Ông quay mặt nhìn hướng khác - Không lý nào bà từ bỏ luôn cốt nhục của mình.
- Tôi xin ông ...
- Có gan làm thì có gan chịu.
- Mẹ ! Đứng lên đi. - Thi đỡ lấy bà Quỳnh , quắc mắt hung tợn nhìn ông Cường - Mọi việc đều do tôi làm cả đấy. Muốn bắt bố , tù đầy thì ông cứ còng tay tôi giải tới công an đi , đừng đầy đọa mẹ tôi.
- Cô giỏi lắm ! Quả đúng bà ấy thâm độc khó lường , nên đào tạo một đứa con gái y sao bản chính.

Giọng ông Cường cay đắng nhìn xoáy vào mặt bà Quỳnh , gằn từng tiếng một :

- Chắc hẳn bà vừa lòng hả dạ lắm chứ gì ? Bà trả thù , rửa hận được rồi chứ ?
 - Trời ơi ! Bà Quỳnh rên rỉ - Như thi ơi ! Mẹ cúi lạy , van xin con ...
- Hãy tha thứ giùm lòng dạ hẹp hòi ích kỷ và tính ghen hờn của đàn bà.

– Mẹ ! Mẹ đừng làm thế con tổn thọ. - Như thi nhảy lùi né tránh cái xá dài của bà Quỳnh - Khi không sao mẹ lạy con ?

– Tôi khốn nạn quá. Tội lỗi này có chết cũng không tha thứ được đâu.

– Bảo Trân ! Con lại đây. - Ông Hỉ Cường gọi nhỏ và kéo tay Bảo Trân tới gần bà Quỳnh.

– Đừng ... Ông Cường ! Tôi xin ông ... - Bà xua tay sợ hãi - Xin đừng nói gì cả. Tôi sợ lắm ánh mắt hận thù xa lánh của chính những người thân yêu nhất cuộc đời mình.

– Tránh được hôm nay , không tránh được trọn đời. Tôi nghĩ chỉ cần bà hối hận , chịu làm lại từ đầu thì con trẻ dù căm hận tới đâu cũng không nỡ bỏ rơi mẹ. - Ông Cường thở dài - Tất cả các con nghe đây, về chuyện một cuộc tình tay ba của cha mẹ mình và thâm tình ruột thịt mẹ con của Bảo Trân.

– Bác ... - Bảo Trân lo lắng bước tới.

– Con lại đây ! Người đàn bà này ... - Ông Cường chỉ bà Quỳnh - chính thật là ...

– Dừng , đừng ... - Bà Quỳnh xua tay.

– Mẹ con đó Bảo Trân. - Ông Cường nói nhanh.

– Mẹ con ?

Bảo Trân kêu lên thảng thốt và nhìn quanh như cố tìm một lời giải đáp. Nhưng hình như tất cả đều ngỡ ngàng như Trân.

– Ông nói láo. - Như Thi hét lớn phản đối - Mẹ nó đã chết , thân xác vùi sâu dưới ba tấc đất rồi. Đây là mẹ của tôi.

Nói xong , Như Thi đơ xốc lấy bà Quỳnh :

- Mẹ đứng lên đi , mình rời khỏi chỗ này , mẹ nhé.
- Như Thi ! Con đừng tốt quá với tôi như vậy. Quả thật , tôi không xứng đáng được đối xử như vậy. - Bà Quỳnh lau khô ngón lệ , và gỡ nhẹ vòng tay ân cần , trù mến của Như Thi.
- Mẹ à ! Mẹ nói gì lạ vậy ? Con là con của mẹ đây.
- Không.

Bà Quỳnh lắc đầu , mím chặt môi đứng lên nhìn nhanh về phía Bảo Trân và cuối cùng găm mặt xuống nói nhanh như thể sợ mình không đủ can đảm nhận tội trước đứa con gái mà mình bức ruột bỏ rơi từ khi mới lọt lòng :

- Bảo Trân ! Con chính thực là con gái của mẹ.
- Mẹ lẫn lộn rồi. Là con đây mới phải. Như thi của mẹ nè.
- Không. Chính ta đã tráo đổi con , Như Thi ạ. - Bà Quỳnh bình tĩnh đến lạ lùng - Bởi vì ta căm hận người đàn bà đã cướp đi tình yêu đầu đời của mình , bà ấy chính là mẹ ruột của con , Bảo Phúc đấy.
- Trời ơi ! Tôi nghe lộn hay mẹ nói lầm chứ ?

Như Thi chơi với , còn Bảo Trân thì lão đảo chực ngã quỵ. Cũng may nhờ có Hỉ Bình mở rộng vòng tay đón kịp.

- Bình tĩnh đi Trân. - Hỉ Bình nói nhỏ - Sẽ không có gì đâu.
- Bình ơi ! Em sợ quá.
- Đừng lo , có anh luôn bên em. - Hỉ Bình âu yếm vỗ người yêu.

Tiếng bà Quỳnh lại vang lên dừng dưng, lạnh lùng :

- Bảo trân là đứa con gái mà tôi chín tháng cưu mang, nhưng lại là giọt máu oan nghiệt. Ta không yêu thương nó cho dù là ruột thịt. Bởi vì người cha tạo ra nó là một kẻ đàn ông cơ hội, khốn nạn chẳng ra

gì. Ông ta đã lợi dụng và bỏ rơi tôi, quất ngựa truy phong khi hay tin tôi có thai. Lỡ làng mọi việc, tôi tứ cố vô thân lại nghèo túng. VÀO bảo viện sanh với cái túi rỗng tuếch, không 1 xu dính đáy....

Bà Quỳnh ghen ngào nước nở :

– Những con đau chuyển dạ như xé ruột, một mình tôi vượt biển, không một người thân yêu bên cạnh. Tôi chết đi sống lại vì đau đớn, xót xa lẫn tủi hận. Như cuối cùng cho chào đời 1 đứa con gái đẹp như thơ, nhưng đồng thời kịp phát hiện được kẻ đàn ông bạc tình ấy. Trời cao có mắt, xui khiến ông ta lại đưa vợ vào sanh cùng lúc với tôi. Vợ Ông ta cũng sanh con gái

Bà Quỳnh cười cay đắng, cổ nuốt lệ vào lòng, tiếp :

– Thế là lòng thù hận dâng cao. Tôi tự trách mình, trách luôn ông trời. Tại sao cùng phận đàn bà mà mẹ con họ được nâng niu như trứng, chiều chuộng đầy đủ mọi thứ. Còn mẹ con tôi lại lâm vào tình cảnh khốn cùng, cơ cực này. Tôi quả thật không can tâm. Thế là lựa lúc bà Bảo Phúc say ngủ vì còn mệt nhọc sau hậu sản, tôi lén tráo đũa con rồi bỗng lấy Như Thi bôn tẩu rày đây, mai đó. Tôi muốn họ phải bị đau đớn vì thương nhớ con. Còn tôi, tôi quyết chí nuôi lớn Như Thi, ném nó vào đời để trả thù cha mẹ nó. Và Tôi đã làm đúng với lời thề thù hận đó.

– Trời ơi ! Đừng , đừng nói nữa -- Như Thi hét lớn, bịt chặt đôi tai đau khổ đổ dài đôi dòng lệ thảm

Còn Bảo Trân, rời vòng tay Hỉ Bình bước tới bên bà Quỳnh lạ lẫm nhìn, nhưng đôi mắt cô cũng đong đầy lệ. Rồi thỉnh thoảng cô quỳ sụp dưới chân Như Thi nói nhỏ :

– Như Thi ! Tôi xin lỗi...

– Các người ác độc quá ! Thật ra tôi có tội tình gì. Tại sao lại đem thâm thù người đời trước đổ trút lên đầu kẻ đời sau là tôi chứ ?

– Như Thi... -- Bà Quỳnh ghen ngào

– Bà im đi ! Tôi không muốn nghe đâu. Cha ơi ! Mẹ Ơi ! Con thù oán luôn cả hai người đó. Các người ở bên kia tuổi vàng chắc hẳn hài lòng lắm khi thấy con gái mình bị đoạ. đày , làm món đồ chơi cho khắp cùng thiên hạ, cho những ai giàu có...

Như Thi điên cuồng khóc, điên cuồng gào và cuối cùng quỳ sụp xuống đất với nỗi đau vô tận. Cả căn phòng lặng ngắt theo nỗi xót xa tê tái của Như Thi. Xét ra, Như Thi đáng thương và bất hạnh nhất. Bảo Trân muốn nói nhiều, nhiều lắm những lời lẽ tốt đẹp, êm ái để xin lỗi Như Thi , để xoa dịu nỗi đau đang bùng cháy trong con tim vụn vỡ của cô mà vì hận, mẹ mình tạo nên

– Như Thi ! -- Bảo Trân ôm lấy Như Thi. Cả hai cùng khóc -- Xin hãy tha thứ cho mẹ em, Thi nhé. Từ nay, em hứa sẽ làm đứa em ngoan bù đắp bao thiệt thòi của chị. Thi ơi ! Đừng khóc nữa. Rồi mình sẽ vui sống, làm lại từ đầu và quên đi tất cả, được không chị ?

– Quên ư -- Như Thi bật cười to mà đôi dòng lệ vẫn tuôn trào lai láng -- Có thể quên được sao ? Mẹ con các người thì nguyên vẹn đoàn tụ sau bao ngày xa cách. Còn tôi, tôi được gì nào ? Tôi mất cha, mất mẹ và mất cả luôn đời con gái. Còn chẳng chỉ là tấm thân hoen ố, nhục nhã

– Như Thi ! Mẹ xin con...

– Đừng, bà đừng tới gần tôi -- Như Thi tụt khỏi đôi tay bà Quỳnh --

Tôi ghê sợ bà lắm. tội lỗi của bà có chết tôi cũng không tha thứ. Bị kịch ngày xưa bỏ đi cũng đū8Ợc, nhưng bà có nghĩ 1 ngày như hôm nay cho tôi không ?

Như Thi nắc lên đầy uất nghẹn :

– Hỉ Bình và Bảo Trân, cả hai đều không xa lạ với tôi cũng như bà, thì thử hỏi làm tôi làm sao nhìn và vui sống suốt quãng đời còn lại chứ ? Ông trời ơi ! con tội tình gì ? Tại sao ? Tại sao ?

Như Thi hét lớn và đột ngột tuôn nhanh ra khỏi cửa.

– Thi ! Như Thi ! Đứng lại !

Mọi người đuổi theo và gọi lớn

Nhưng Như Thi với thần trí hoảng loạn, cô chạy như chưa khi nào được chạy để rồi tiếng thét kinh hoàng cao vút xé nát tâm tư mọi người. Thi đã va vào 1 chiếc xe vừa trở tới, nằm bất động...

– Bảo Trân ơi ! Nhanh lên em -- Tiếng Thanh Nghi thúc giục - Ủa !

Còn Thiên Kim đâu ?

– Em đây. - Thiên Kim bước ra với tấm áo voan trắng lộng lẫy của cô dâu trẻ đang háo hức chờ đến cuộc hôn nhân

– Em đẹp lắm ! - Thanh Nghi cười rạng rỡ - Phên này, Khắc Duy chắc chắn chết mê, chết mệt rồi

– Chị ngạo em -- Thiên Kim đỏ mặt

– Là thật đấy, Bảo Trân đâu Kim ?

– Vẫn ngồi mãi trong phòng - Thiên Kim xụ mắt -- Cả năm qua đi rồi. Sau cái chết của Như Thi, dì Quỳnh nương cửa phật (tu gì nữa) mà Trân vẫn không được vui lắm dù hôm nay là ngày cưới.

– Không sao đâu - Thanh Nghi nói nhỏ - Hạnh phúc sẽ đến với Trân,

rồi thời gian sẽ là liều thuốc màu nhiệm cho nó quên

– Tới giờ nhập tiệc chưa chị Nghi ?

– 30 phút nữa - Thanh Nghi nhìn đồng hồ - Để chị vào an ủi Bảo

Trân đôi lời, Kim nhé

– Da.

– Không cần đâu chị Nghi -- Bảo Trân bước ra cười thật tươi - Em sẽ không làm mọi người lo lắng đâu. Thế, bác Cường, anh Hào và bé Thế Minh đâu chị ?

– Ở nhà hàng chờ tụi mình. Em xong cả chưa ? Đi được chứ

– Vâng. Rất cảm ơn chị Nghi a.

Trân choàng tay qua vai Nghi thân ái. Cả ba ra xe tới nhà hàng

– Nè ! Hai cô dâu, hai chú rể ... cười lên. Nào ! Tôi chụp đấy. Một ... hai... ba....

Thế Hào la lớn và bấm máy :

– Xong rồi. "Pô" ảnh này bảo đảm sẽ đẹp tuyệt vời

Tất cả cười vang, vui nhộn.

Vừa về đến nhà, Hỉ Bình xoay người đóng ập cửa lại nhanh chóng

– Ủa ! Anh làm gì vậy, Bình ? - Bảo Trân kêu lên.

– Làm gì à ? - Hỉ Bình hóm hỉnh nheo mắt -- Anh muốn làm chú rể và ... và ... yêu em với đêm tân hôn tuyệt vời, được chứ ?

Nói xong, không để Bảo Trân kịp phản ứng , Bình bế xốc cô đặt lên chiếc giường đôi sang trọng. Anh thì thầm, giọng âu yếm đầu mật ngọt :

– Em đẹp lắm, Trân ơi. Anh yêu em

Và Bình cúi xuống nhẹ nhàng đặt vào mắt Bảo Trân nụ hôn say

đắm

– Hỉ Bình ! Em cũng yêu anh

Cả hai quẩn quýt lấy nhau, tận hưởng trọn vẹn hương vị tình yêu
nồng nàn, ngây ngất.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 13 tháng 7 năm 2004